

Ái Thiếp Của Tà Thần

Contents

Ái Thiếp Của Tà Thần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	42

Ái Thiếp Của Tà Thần

Giới thiệu

“Tà Thần” Lãnh Diệp tiêu tiền như nước, nhưng đồng thời có một tuyệt chiêu hóa hiểm thành an, h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-thiep-cua-ta-than>

1. Chương 1

Khuôn viên trường Đại học Pittsburgh , Mỹ

Đại học Pittsburgh, nằm ở phía Đông Nam Kansas (năm 1861 được công nhận là tiểu bang 34 thuộc miền trung nước Mỹ, viết tắt là KS hoặc Kans) trong một thị trấn nhỏ, tổng số học sinh mặc dù vượt trên bảy ngàn người, nhưng so với mấy ngàn trường Đại học ở Mỹ thì trường Đại học này cao lắm cũng chỉ ở mức trung bình.

Tháng mười.

Trong khuôn viên trường khung cảnh thật là tươi mát, không khí thay đổi theo mùa, lúc này không gian như tràn ngập hơi thở của thu đông, lá cây dần dần khô héo, lá vẫn dĩ có màu xanh biếc tràn đầy sức sống, giờ lại đang chuyển sang màu vàng nhạt, như báo hiệu sắp đến ngày đông giá rét.

Một cô gái Phương Đông xinh đẹp đang ngồi dưới một tán cây già cỗi, chăm chú đọc những tài liệu mà giáo sư đã đưa. Mặc dù những tài liệu rất khô khan nhưng một trận gió mát lạnh đã làm sáng khoái tinh thần mỗi một của nàng.

Đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài đen nhánh mềm mại, Đào San San không nhịn được mở ra cái miệng nhỏ nhắn như anh đào, ngáp một cái thật khê, hai gò má cũng vì vậy mà trở nên ửng hồng.

Thời gian trôi qua thật là nhanh, nàng đến đây đi học cũng đã ba năm.

Ban đầu khi chọn lựa trường học, San San muốn vào trường liên minh Xuân Đẳng, đó cũng là một trường học danh giá, nhưng ba ba từng là học sinh ở Pittsburgh, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của ba ba, nàng mới đến đây để học đại học.

“Ai.” Nhớ tới năm ngoái ba ba đột nhiên qua đời, San San không khỏi thở dài thật sâu, trong mắt cũng ngân ngấn nước.

Ba ba vẫn hy vọng có thể trong ngày nàng tốt nghiệp, hai cha con cùng nhau đứng ở cửa trường đại học để chụp một tấm ảnh kỉ niệm...

Đáng tiếc, sự đời đâu được như ý muốn, ông vì lo lắng công việc mà mang bệnh viêm gan cấp tính đột ngột qua đời, ngay cả một nguyện vọng nho nhỏ như thế cũng không đạt được.

Lúc ấy nàng vội vàng đáp máy bay trở về Đài Loan, cũng chỉ có thể khóc không thành tiếng đáp ứng di nguyện lúc ba ba hấp hối muốn nàng hoàn thành thật tốt việc học tập và nghiên cứu.

Cho nên, mặc dù đã được giáo sư Smith truyền dạy “Kiệt tác của bài đọc”, một chương trình học nổi tiếng là kinh khủng, nàng cũng chỉ có thể cố gắng vượt qua một năm này, cầu nguyện năm sau có thể thuận lợi tốt nghiệp.

Ánh mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, San San đang cố gắng xem cho xong những bài giảng mà giáo sư đã chỉ dẫn, nhưng bỗng dưng có một tiếng gọi từ xa.

“Sammi? Công chúa Sammi?” Một giọng nam truyền đến mang theo lo lắng.

Nghe thanh âm quen thuộc, San San vội vã đứng dậy núp sau một gốc cây to, đem thân thể cố gắng thu nhỏ lại, ngay cả thở cũng không dám thở, chỉ sợ bị “Hắn” phát hiện.

Qua mấy phút sau, cho đến khi thanh âm càng lúc càng xa, San San từ phía sau ló đầu ra nhìn, cảnh giác nhìn thử xem đối phương đã đi xa chưa.

“Cám ơn trời đất, hắn đi rồi!” Phát hiện đã không nhìn thấy bóng dáng người ái mộ cuồng nhiệt — Robert, San San mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại liếc thấy hai vị nữ đồng học (bạn học) đi về phía nàng, nàng vội vàng tiếp tục trốn ra phía sau thân cây.

“Cái gì mà nàng công chúa Phương Đông chứ? Cô ta dựa vào cái gì mà được bầu chọn là công chúa Phương Đông?” Hắc Ô Lệ Tử người Nhật Bản bất mãn lầm bầm.

“Đúng vậy a, nếu đem cô ta so sánh với chúng ta thì rõ ràng kém hơn, tại sao lại được chọn vậy? Nhất định là có người đỡ lưng!” Bạn cùng lớp, người đẹp dao kéo nổi tiếng Hàn Quốc Kim Thiện Cơ, cũng cảm phần phụ họa.

Nghe hai người phê bình mình, còn muốn mình gặp phải bất hạnh, San San không khỏi tức cong môi, nhưng không thể thốt thành lời.

Ở trường học quốc tế Pittsburgh này, nàng vốn rất trầm tĩnh, luôn đối xử với các bạn cùng lớp vui vẻ hòa nhã. Nhưng vào ba tháng trước có mở một cuộc bình chọn “Nàng công chúa Phương Đông xinh đẹp” đại diện cho khí chất thần bí ưu nhã của phụ nữ phương Đông.

Cuộc thi này là các quốc gia Châu Á đề cử ra một người đại diện, nàng cũng không muốn bị người ta trêu chọc, nhưng các bạn học đến từ Đài Loan và Hồng Kông đã mở cuộc họp ép buộc nàng dự thi. Nàng không nghĩ tới mình có thể đánh bại được các đại biểu ở khắp nơi, được tất cả các bạn học bỏ phiếu ủng hộ bình chọn là “Công chúa Phương Đông”!

Từ đó trở đi, các bạn học niềm nở, thân mật gọi nàng là “Công chúa Phương Đông” Chỉ mỗi danh hiệu này đã làm nàng đỏ mặt tía tai, không nghĩ rằng ngoài việc bị trêu chọc ra còn mang thêm biết bao nhiêu là phiền toái ...

Chẳng những mang đến một người ái mộ vô cùng cuồng nhiệt – Robert, ngày nào đem hoa tươi, nước trái cây, socola tấn công nàng, làm cho nàng sợ đến mức không còn chỗ để trốn.

Ngay cả bạn học người Nhật Bản là Hắc Ô Lệ Tử, và người bạn Hàn Quốc Kim Thiện Cơ cũng đã thể hiện rõ sự thù địch vì bại dưới tay nàng, và những người bạn “Liên minh hữu nghị Nhật Hàn”, bắt đầu nói những lời lạnh nhạt với nàng.

Nhưng từ đầu đến cuối San San đều không thèm để ý đến sự xa lánh và xiên xỏ của bọn họ, nàng không phải sợ họ, mà là vì nàng lười nói chuyện

Chỉ đơn giản là một cuộc tuyển chọn người đẹp, nhưng đã đem đến cho nàng biết bao nhiêu phiền toái, làm nàng thật sự hối hận vì đã tham gia hoạt động tuyển chọn nhầm chán này.

“Reng...”

Tiếng chuông điện thoại dễ thương vang lên, nhưng lại làm cho San San sợ muốn đứng tim, vội vàng chớp lấy, nàng sợ hai mỹ nữ liên minh Nhật Hàn kia mà nghe được sẽ phát hiện ra chỗ ẩn thân của nàng.

Lặng lẽ ló đầu ra nhìn, phát hiện hai vị đồng học đã đi xa, San San mới yên tâm ngồi dưới tàng cây, kiểm tra điện thoại số hiển thị trên di động.

“A! Chú Minh gọi.” Phát hiện chú Minh gọi điện thoại tới, San San vội vàng gọi lại cho ông.

Chú Minh là thuộc hạ trung thành của ba ba, sau khi ba ba qua đời, tất cả đều nhờ ông đến giúp đỡ cho anh trai của nàng là Đào Kinh Minh tiếp tục duy trì sản nghiệp của ba ba để lại.

Ông rất ít khi gọi điện thoại cho nàng. Huống chi ngày hôm qua mới gọi điện thoại, hôm nay lại đột nhiên gọi nữa, nhất định là có chuyện gì quan trọng đây.

“Alo? Chú Minh à, cháu là San San, có chuyện gì không chú?” San San trong lòng băn khoăn mở miệng hỏi ông. “Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy làm sao có thể làm như vậy...”

Vừa nói điện thoại, vừa nhìn về phía bầu trời cao đầy mây đen kia, đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng mặt trời le lói hiem hoi, nhưng San San vẫn không nhận được mà rùng mình một cái...

Ngày hôm sau, San San xin giáo sư nghỉ phép ít hôm, sau đó liền đáp chuyến bay từ Kansas đến San Francisco, rồi chuyển máy bay thẳng về Đài Bắc.

Trên những chuyến bay dài như thế San San vẫn chưa hề chớp mắt, hậu quả là trên gương mặt thanh tú của nàng mang đôi mắt của gấu mèo. Trên người nàng ăn mặc vô cùng đơn sơ giản dị, mái tóc dài đen mượt được túm lại một cách đơn giản phía sau lưng. Nhưng dù vậy vẫn không thể nào che dấu được dung nhan xinh đẹp mê người của nàng.

Dáng người mềm mại quyến rũ, ngũ quan tinh tế thanh nhã, cho dù đi đến đâu, Đào San San vẫn luôn là tiêu điểm của mọi sự chú ý.

Vừa đặt chân đến sân bay quốc tế Đào Viên (1 thành phố của Đài Loan), San San lập tức gọi một chiếc tắc xi, chở nàng đến tòa cao ốc, trụ sở văn phòng của Đào Thị.

Không thấy thư kí chào đón ngoài văn phòng, nàng nổi giận đùng đùng đẩy mạnh cánh cửa dẫn vào phòng làm việc của tổng giám đốc, vừa định hét âm lên nhưng chưa kịp thì cảnh tượng trước mắt đã làm nàng trợn to mắt, buông rơi hành lí đang cầm trên tay.....

Trên sàn nhà đầy những thức ăn khô dành cho thú nuôi, San San bắt đầu hoài nghi đôi mắt của mình, tưởng rằng thị giác của mình có vấn đề vì những chuyến bay dài mà không chớp mắt, nên có lẽ bắt đầu sinh ra ảo giác.....

Cho đến khi một chú cún con nghịch ngợm chạy đến liếm thức ăn nàg đang cầm ở trên tay, đầu lưỡi ấm nóng cùng cảm giác nhồn nhột, làm cho nàg lúc này mới xác định mắt của mình hoàn toàn không có vấn đề!

Có vấn đề tuyệt đối là – là đám chó cưng đáng yêu đang lẩn lén khắp phòng kia!

“Đào Kinh Minh!” San San thất thanh kêu to, dường như nghĩ muốn đem tất cả tức giận đều nhất định phát tiết qua tiếng hét kinh thiên động địa kia.

Khăng định đầu sỏ gây nên chắc chắn là anh trai đáng kính duy nhất của nàg – Đào Kinh Minh, lúc này mới ôm một con chó nhỏ, từ dưới gầm bàn của tổng giám đốc lò dò chui ra.

“A! Tiểu thư San San đã trở lại? Tại sao lại không mời anh đến tham gia lễ tốt nghiệp của em?” Vừa thấy cô em gái đã lâu ngày không gặp, trên gương mặt anh tuấn của Đào Kinh Minh lập tức nở nụ cười vô cùng nhiệt tình mừng rỡ.

San San hơi giật mình khi nhìn thấy trên người anh trai mặc một chiếc áo sơ mi trắng dính lấm tẩm dầu chân của chó, còn cái cà vạt cong vẹo nằm trên ngực áo của anh thì có những dấu răng li ti, khăng định là tác phẩm của những chú cún yêu.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn như thế nào Đào Kinh Minh cũng không giống như một tổng giám đốc của một công ty, mà giống một nhân viên ở sở thú hơn!

Bước vào gian phòng bữa bãi không chịu nổi của tổng giám đốc, San San bước đến bên ghế sofa, đuối chú cún đang ngủ trên ghế mới có được một chỗ ngồi

Một đám con chó nhỏ lập tức tò mò mon men chạy đến gần nàg, nhưng San San đã không còn hơi sức để xua chúng đi.

“Em chưa tốt nghiệp.” San San uể oải trả lời.

“Vậy em trở về để xem “Đại Tổn” của chúng ta sinh em bé sao?” Đào Kinh Minh cười tươi như hoa, hàm răng trắng noãn của anh sáng lóng lánh, cao hứng nhìn em gái đi học xa mới về. “Chúng ta đúng là anh em tình thâm, tâm ý thật giống nhau! Lần này Đại Tổn thật tài giỏi đã hạ sinh sáu chú cún nhỏ a!”

Trời ơi! Anh trai của nàg có bình thường chút nào không?

Một vị tổng giám đốc bình thường, thì ở văn phòng ít ra cũng có vài thư kí xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, nếu như thế ít ra San San cũng không thất vọng đến thế này, nhưng trong văn phòng của anh trai nàg lại nuôi một đám chó con?!

Anh trai nàg rất yêu thương động vật. Nàg đã sớm biết đến!

Cho dù Chú Minh có hỗ trợ giúp đỡ như thế nào, từ nhỏ đến giờ luôn luôn đơn giản ngay thơ, không giống một anh trai lớn chu toàn lo toan công ty của ba ba để lại.

Đào Kinh Minh không phải là loại người ngây ngô, hay ngu ngốc, nhưng thuộc loại tâm địa đơn thuần, thiện lương.... Anh trai cô không thuộc loại người “khôn khéo”, hoàn toàn không thể hiểu biết cái gọi là ý thức trách nhiệm cùng tính nghiêm trọng của sự việc ... Anh cũng không hề biết đã xảy ra chuyện gì!

“Tiểu thư? Cô đã trở lại? !” Một giọng nói vừa mừng vừa sợ vang lên bên cạnh cô

San San quay đầu nhìn lại, ở lễ tang ba năm trước, chú Minh vẫn còn rất phong độ trẻ trung, bây giờ trên đầu đã lấm tẩm những sợi tóc bạc, vẻ mặt bơ phờ, trên tay còn mang thêm hai gói thức ăn to đùng dành cho chó!

Hít thở một cách khó khăn dồn dập, trước mắt tối sầm, giống như sắp chịu đựng không nổi mà ngất xỉu. Trong đầu San San chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là tình nguyện chính mình từ nay về sau không cần

tĩnh lại nữa. Nhưng đáng tiếc là một chú cẩu đến dâng tặng nụ hôn ướt át trên mặt nàng, nàng lập tức thanh tỉnh.

Ngay sau đó chú Minh, Đào Kinh Minh, San San ba người đi vào văn phòng ở phía sau văn phòng của tổng giám đốc.

Đó là văn phòng mà trước kia ba ba đã từng sử dụng, vì tưởng niệm vị tổng giám đốc quá cố, cho nên mọi người quyết định gìn giữ dáng vẻ ban đầu của nó, không ai sử dụng.

Ngồi ở trên ghế sofa, nhìn văn phòng của ba thật sáng sủa sạch sẽ, San San vui mừng phát hiện ra, nơi này vẫn chưa bị những chú cún yêu của anh trai vào tàn phá.

Quay đầu lại nhìn về phía chú Minh mà lệ nóng dâng lên, xúc động vô cùng, San San biết chắc chắn là chú Minh đã đấu tranh vất vả lắm mới giữ được gian phòng của ba nguyên vẹn như thế này. Nhớ tới lúc chú Minh gọi điện thoại, Chú bảo nàng phải nhanh nhanh trở về, đến giờ vẫn chưa biết công ty đã phát sinh nguy cơ gì, vì thế nàng mở miệng hỏi: “Chú Minh, cho cháu biết, công ty đã xảy ra sự cố gì?”

Chú Minh nhìn thấy vẻ mặt của Đào Kinh Minh xấu hổ, uể oải, thở dài một hơi bắt đầu bắt đầu nhẹ nhàng kể lại tình huống nguy hiểm hiện tại của công ty.

Trong không khí tràn ngập sự nóng nảy, San San hét lên thất thanh.

“Chú bảo là do anh hai không biết đầu tư, nên tình hình tài chính của công ty lâm vào tổn thất nghiêm trọng?” San San không dám tin nói.

“Các cổ đông khác đã phát hiện ra chuyện này, bắt khẩn yêu cầu anh trai cô một mình gánh vác tất cả mọi tổn thất. Nếu hắn không chịu trách nhiệm, sẽ dùng quyền lợi của cổ đông bảo hắn trốn tránh trách nhiệm đem trình trước pháp luật.” Chú Minh đau lòng lắc đầu.

“Tình trạng trước mắt của chúng ta, không biết nên xoay sở như thế nào? Đều là tại chú vô dụng, không cương quyết ngăn cản anh trai con quyết định nông nổi...”

Nhớ tới Tổng giám đốc trước kia vất vả sáng lập nên Đào thị, nay lại sắp hủy hoại trong tầm tay, thân là người đồng sáng lập với tổng giám đốc, trong lòng chú Minh ân hận không thể nào tả nổi.

” Chú Minh à, chú đừng tự trách mình như vậy, chuyện này không phải lỗi tại chú.” San San không đành lòng an ủi chú Minh.

Nàng biết chú Minh đã tận hết tâm sức rồi, nhưng ông đã là một ông già hơn sáu mươi tuổi, làm sao có thể ngăn cản tính khí bốc đồng như trẻ con của anh trai nàng?

Nghĩ đến đây, đôi mắt xinh đẹp của San San lại liếc xéo phát ra tia lạnh lẽo như muốn giết người thẳng tắp bắn về phía ông anh trai đáng kính hơn nàng ba tuổi — Đào Kinh Minh.

“Anh trai thân yêu à, nên nói thật cho em biết đi, tại sao mà anh lại nghĩ nên thành lập trung tâm dưỡng da giảm béo ở Châu Phi ? ở giữa sa mạc lại thành lập trung tâm mua sắm hiện đại hả?”

San San tuy vẻ bề ngoài xinh đẹp tinh tế động lòng người, nhưng tuyệt đối không phải là con cừu non bé nhỏ dễ dàng tuân theo.

Gãi gãi đầu, Đào Kinh Minh xấu hổ trả lời: ” Em à, em biết đó, mấy năm nay tình hình ở công ty không được lạc quan cho lắm, Đào thị chúng ta là chuyên về hóa chất, mà bộ máy của công ty những năm gần đây đã xuống cấp, nên ta mới nghĩ cách cải tiến lại công ty, định dùng kế hoạch tuyệt hảo này.....”

“Cái này mà gọi là kế hoạch tuyệt hảo sao?” San San dùng bàn tay mềm chỉ vào mũi của anh trai.

“Vậy anh giải thích chuyện bỏ giá cao ngắt ngưỡng để mua một hòn đảo nhỏ hoang vắng nằm ở phía nam Thái Bình Dương? Làm sao anh biết được trên đảo có mỏ kim cương vậy?”

“Thật ra là không có mỏ kim cương, chính là gần đây ở Trung Đông xảy ra chiến tranh, dầu mỏ tiêu hao rất nhiều, ta lắm tin lời đồn nghe rằng hòn đảo kia có một mỏ dầu, cho nên mới mua cái đảo ấy.” Nhớ tới ước mơ đã sớm tiêu tan thành mây khói, Đào Kinh Minh ra dáng tiếc nuối.

Nghe những tính toán mơ hồ của anh trai, San San không thể tin nổi mở to đôi mắt, đôi môi hồng chúm chím giờ mím chặt lại, tức giận đến mức một câu cũng không nói được.

“Tiểu thư à, ba ba của cô khi hấp hối có dặn dò ta phải cố gắng phụ giúp cho anh trai cô, làm cho Đào Thị ngày càng phát dương quang đại, nhưng mà..... Sau này làm sao ta dám nhìn mặt ba của cô đây?!”

Chú Minh đứng ở một bên rơi nước mắt, gương mặt già nua của ông ảo não.

“Chuyện của cổ đông tạm thời không đáng lo, trước mắt là công ty mỗi tháng phải xuất ra một khoản tiền lớn để xoay sở việc kinh doanh, nhưng ngân hàng lại không chịu cho chúng ta vay tiền....”

“Đúng vậy, có gian nguy mới biết lòng người, mấy hôm nay ta tới lui tất cả các ngân hàng, ngay cả tiếp cũng không ai muốn tiếp, đã từ chối thẳng là không cho chúng ta vay tiền! Bây giờ mới hiểu được, ngoài tiền bạc ra không hề có cái gọi là tình nghĩa, tình người lại không bằng tình cảm của một con vật bé nhỏ này.” Đào Kinh Minh oán giận ngân hàng đã để lộ ra bộ mặt thật.

“Tốt lắm, xin anh không cần nói nữa.” Đối với người anh trai này, San San đã giận càng thêm giận, nhưng lại không có biện pháp nào đối với anh cả.

Trong lòng nàng thật muốn bỏ mặc anh, nhưng dù sao anh cũng là người anh trai duy nhất của nàng, cho dù thế nào đi nữa San San cũng không nhẫn tâm làm như vậy.

Nàng là người tràn đầy tình cảm, trí nhớ cũng thật tốt, nàng hoàn toàn nhớ rõ trước đây anh trai lạnh lợi của nàng cũng đã giúp tiểu nghịch ngơm hay gây sự như nàng thoát khỏi nhiều rắc rối.

“Không phải vừa rồi chú Minh mới đem hai túi thức ăn cho chó vào sao, anh không muốn ấy chú cún của anh ăn no trước à?”

San San cố gắng dùng giọng nói nhỏ nhẹ nhất của mình nhắc nhở anh trai, để anh nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“A! Em không nhắc, thiếu chút nữa anh đã quên.” Đào Kinh Minh giống như vừa từ trong mộng tỉnh dậy, vội vã đứng lên rời đi. “Vấn đề kia phiền em bàn lại với chú Minh giúp anh.”

Gật gật đầu, San San nhìn theo bóng dáng anh trai bước ra khỏi văn phòng.

Không nghĩ đến công ty lại lâm vào tình trạng khó khăn như vậy. Tiếp theo có thể duy trì được Đào thị hay không mới là vấn đề, nếu không giải quyết ổn thỏa, thì trời ạ, nói không chừng ông anh bảo bối của nàng phải đi hầu tòa!

Nhưng bản thân lại không có khả năng giúp đỡ thì gấp gáp cái gì? Từ trước đến nay đối với việc kinh doanh của công ty, nàng cũng chưa nắm rõ hết, thực sự không biết phải làm sao để cứu vãn nguy cơ suy sụp trước mắt.

“Ai! Làm thế nào mới tốt đây?” Cảm giác bất lực dấy lên làm San San thở dài ảo não. “Đều là tại chú Minh vô dụng, đã sớm biết con không giúp được gì, không nên gọi điện thoại nói cho con biết, làm hại con bây giờ phải gánh thêm phiền não.”

Nhìn thấy vẻ mặt cùng bộ dáng lo lắng của San San, chú Minh buồn bực quơ tay dậm chân tự trách không thôi.

“Chú Minh à, chú đừng tự trách mình như vậy, chuyện gì cũng có cách giải quyết mà....” San San ân cần khuyên chú Minh.

Chú Minh đã ở bên cạnh hai anh em nàng từ bé đến giờ, bây giờ vì anh trai vô dụng của nàng làm cho người đã không còn trẻ như ông phải lâm vào phiền não, khiến cho trong lòng San San cũng rất khó chịu.

Bất kể như thế nào thì chuyện này cũng phải có người ra mặt giải quyết. Nhưng, Đào gia còn có ai có thể ra mặt đây? Nghĩ nghĩ, cần rằng một cái, trong lòng nàng đã có quyết định.

“Còn có thể có biện pháp nào? Vả lại ngân quỹ của công ty chỉ duy trì được đến đây thôi!” Chú Minh ủ rũ nói.

“Chú Minh hãy yên tâm, con đã có biện pháp.”

San San mạnh miệng cam đoan, hứa hẹn với chú Minh, nhưng trong giọng nói vẫn không giấu được vẻ do dự không chắc chắn.....

Nói thì ai chẳng nói được, cái chính là biện pháp đâu? Nếu có thể lấy thử ra xem.

San San nếu đã mở miệng hứa hẹn thì chắc đã có biện pháp, tự nhiên sẽ dùng tất cả tâm tư để giải quyết vấn đề.

Nếu vấn đề không được giải quyết thì nàng cũng không có tâm trí để đi học. Vì thấy nàng cần phải nhanh chóng hành động, trước tiên là xin phép tạm nghỉ học một thời gian.

Bước tiếp theo sau đó chính là gom góp đủ tiền để xoay sở hoạt động của công ty, làm cho ngân hàng có thể cho Đào Thị vay tiếp lần thứ hai.

Những ngân hàng trước đây từng cho vay, sớm đã nắm rõ tình hình kinh doanh của Đào thị bây giờ, cho nên San San phải tìm ngân hàng khác vay tiền.

Thủ tục cho vay của ngân hàng nhà nước phải theo đúng trình tự, lại không thể cho vay nhiều như các ngân hàng tư nhân, vì thế trước tiên nàng phải điều tra tình hình của mấy ngân hàng tư nhân, trong đó có một ngân hàng có thể coi là lớn nhất trong tất cả các ngân hàng, đó là – ngân hàng Gia Bảo.

Nghe nói tổng tài Vương Hồng Ngọc của ngân hàng Gia Bảo năm nay đã bốn mươi tuổi, mà vẫn chưa kết hôn. . Phó tổng tài chính là em trai duy nhất của nàng tên là Vương Gia Bảo.

Nghe lời đồn đãi rằng, Vương Hồng Ngọc rất nghe lời em trai của mình, em trai nói gì là nghe nấy, mà Vương Gia Bảo lại vô cùng nhẹ dạ, không thể khước từ được yêu cầu của hầu hết phụ nữ xinh đẹp, nên chỉ cần Vương Gia Bảo đồng ý cho Đào Thị vay tiền, thì Vương Hồng Ngọc cũng không thể chống lại ý muốn của em trai mình.

Vì muốn thuyết phục Vương Gia Bảo, San San biết mình không thể không dùng mỹ nhân kế, đối với Vương Gia Bảo liếc mắt đưa tình, có lẽ hẳn có thể đáp ứng mình...

Nhưng mà chuyện này đương nhiên chỉ có thể diễn trò, nếu nàng để cho chính mình có gì tổn thất, San San tin rằng ba ba của nàng ở dưới cửu tuyền chắc chắn sẽ tức giận mà đội mồ sống dậy.

Theo thông tin đã dò la được, ngày mai ngân hàng Gia Bảo có tổ chức một buổi tiệc rượu, San San lấy những trang sức để trong tủ bảo hiểm của mẹ nàng ra, và chọn ình một bộ váy thanh lịch màu trắng tinh khôi, chuẩn bị tham dự bữa tiệc quan trọng này.

Lúc bữa tiệc vừa mới bắt đầu, San San ung dung, quý phái xuất hiện đúng giờ tại bữa tiệc

Đêm nay nàng đặt biệt xõa tung mái tóc suôn mềm, đeo lên trên cổ một sợi dây chuyền hạt xoàn đồng bộ với sợi dây tay sáng bóng lánh, chiếu rọi lên khuôn mặt thanh nhã không chút tỳ vết của nàng.

Toàn thân mặc bộ lễ phục màu trắng, đem vóc người hoàn hảo của nàng phơi bày ra hết.

Mấy năm nay nàng rất ít tham gia hoạt động xã giao vì phải sang Mỹ du học, khi nàng vừa mới xuất hiện đã thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò cùng tán thưởng.

Lễ phép chào người bạn vừa mời nàng khiêu vũ xong, San San trên mặt nở một nụ cười nhẹ đứng sang một bên nghỉ ngơi. Nhưng trong lòng nàng lại ngập tràn cảm xúc vội vàng, nôn nóng.

Bởi vì nàng phải mau chóng tìm được mục tiêu của nàng – Vương Gia Bảo.

Nhưng mà bữa tiệc đêm nay đông người đến như vậy, nàng lại chưa từng gặp qua Vương Gia Bảo, làm sao có thể tìm được hắn trong đám đông như thế này?

Đang lo lắng, bỗng dưng một người đàn ông ôm yếu mặt xanh xao xuất hiện ở trước mặt nàng, nhìn nàng cười ngượng ngùng.

“Tiểu thư, tôi, tôi có thể mời cô nhảy một bản được không?” Người đàn ông run rẩy mở miệng nói, trong ánh mắt lộ ra một tia sáng âm thầm lạ thường.

Trực giác cho nàng biết người đàn ông này có tâm lý không bình thường, San San đang muốn tìm cơ để từ chối, lại bị câu nói tiếp theo của hắn làm rung động.

“Tôi, tôi là chủ nhân của buổi tiệc này, tôi có được vinh dự mời tiểu thư điệu nhảy này hay không?” Người đàn ông vội vàng nói tiếp.

Chủ nhân?

“Anh chính là Vương Gia Bảo? !” San San phì cười bật thốt lên.

“Ừm, đúng vậy! Cô... Cô biết tôi?” Vương Gia Bảo có vẻ như vừa mừng vừa sợ, cực kỳ hưng phấn đến mức hít thở không thông.

San San cảm thấy có chút khó tin, lúc đầu nghe nói, vị thiếu gia này thích nghe lời mỹ nhân, nàng cứ ngỡ Vương Gia Bảo là một công tử hào hoa phong lưu thành tánh.

Không thể tưởng tượng được bộ dáng của Vương Gia Bảo lại ốm yếu, đau bệnh như thế, bộ dáng này thật sự làm cho người ta bị sốc.

Nhưng mà vì đạt được mục đích vay tiền, cho dù hắn có là một công tử phong lưu hay một cái ấm sắc thuốc (ý chỉ người hay đau bệnh) thì cũng không sao cả.

“Xin chào. Tôi tên là Đào San San.”

San San hít một hơi thật sâu, không được tự nhiên vươn tay ra, làm ra vẻ vô cùng thận trọng nở nụ cười hiền lành dễ thương, nhưng trong lòng âm thầm tính toán, phải làm sao để nói ra yêu cầu của mình....

2. Chương 2

Vì cứu nguy cho tình trạng quẫn bách của Đào thị, kế hoạch đầu tiên của San San là kiếm một ngân hàng để vay vốn. Quả thật đêm đó ở trong buổi tiệc, nàng thuận lợi gặp được Vương Gia Bảo, cũng lợi dụng lúc khiêu vũ cùng hắn ướm thử khả năng vay tiền cho công ty. Không nghĩ tới nàng ngay cả làm nũng cũng không cần, Vương Gia Bảo lập tức đáp ứng điều kiện cho Đào Thị vay tiền. Kế hoạch kia có xem như là thành công không? Vậy thì phải xem lại. Vương Hồng Ngọc dù sao không phải là nhân vật đơn giản, nàng vì thỏa mãn yêu cầu của em trai, đồng ý cho Đào thị vay tiền. Nhưng nàng chỉ đồng ý cho vay khoản đầu tư ngắn hạn — cũng chính là chỉ cho Đào thị vay tiền trong ba tháng, mà Đào thị dĩ nhiên cũng phải đóng lãi đúng định kì. Vay tiền đóng lãi là chuyện đương nhiên, chỉ cần ngân hàng Gia Bảo đồng ý cho Đào Thị vay tiền nàng mừng còn không kịp. Nhưng nàng biết số tiền kia chỉ dùng để chữa cháy tạm thời. Sau ba tháng Đào thị lại lâm vào tình thế nguy hiểm như cũ. Nhưng mà từ đó đến nay Vương Gia Bảo thường hay đến viếng thăm nàng bất ngờ mà không hề hẹn trước. Vừa mới bắt đầu San San cảm thấy Vương Gia Bảo người tốt, cho nên khách khí cùng hắn hàn huyên. Nhưng mấy lần gặp mặt sau nàng cảm thấy hắn dường như có chút bệnh hoạn, ánh mắt quái dị, tinh thần trạng thái cũng không được ổn định cho lắm. Nàng bắt đầu có chút bất an, không thể làm gì khác hơn là bảo người giúp việc lừa gạt Vương Gia Bảo nói rằng nàng đã trở về nước Mỹ để tiếp tục học. May là, sau mấy lần tới tìm mà không gặp mặt nàng, Vương Gia Bảo cũng nản lòng không lui tới nữa. San San thở phào nhẹ nhõm, ở nhà bắt đầu tập trung tinh thần để suy nghĩ phương pháp vực dậy Đào thị. Rất may, phải nói là vô cùng may mắn là anh trai của nàng ở một biệt thự riêng, nếu không San San không biết mình có thể chịu được cuộc sống cùng a miêu a cầu của anh trai mình được bao lâu. Một buổi sáng đẹp trời, nàng gọi điện khẩn tìm cô bạn thân là Đường Lê Nhi bảo cô mang đủ loại tài liệu, đến Đào gia cùng bàn đối sách. Đường Lê Nhi là bạn tri kỉ tri tâm học chung với San San hồi cấp hai, lúc nàng vẫn còn ở Trung Quốc. Nguyên vọng lớn nhất của Đường Lê Nhi là làm một kí giả lớn viết về ngành kinh tế tài chính, nên trong tay nàng nắm không ít thông tin của giới thượng lưu. Cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp Đường Lê Nhi ôm một xấp tài liệu đến Đào gia, lập tức được San San nhiệt tình ôm hoan nghênh, còn cộng thêm nước trái cây bánh ngọt, xoa bóp đầu hạ. “Làm gì đó? Ân cần như vậy nhất định có quý kế a.” Đường Lê Nhi đầy đẫy mắt kiếng đang đeo trên mặt, tức giận nói. “Không có quý kế, tuyệt đối không có quý kế! Chẳng qua là được một đại ký giả nhiệt tình hỗ trợ, ôm nhiều số liệu như

vậy tới đây, rất cảm động thôi!” San San cười cười, còn nhân tiện hướng về phía Đường Lê Nhi làm mặt quý. Cho tới nay, ngoại trừ Đường Lê Nhi, nàng không có người bạn thân nào khác. Đối với San San mà nói, khi tiếp xúc với những người khác nàng chỉ đối xử với họ theo phép tắc xã giao bình thường, chỉ có ở trước mặt người nhà và Đường Lê Nhi nàng mới thả lỏng tâm tư ung dung thoải mái. “Á...” Cười xấu hổ, trên mặt Đường Lê Nhi thoáng hiện lên nét đỏ ửng mắt tự nhiên. “San San a! Mình nhớ lần trước ở trong điện thoại đã nói với cậu, mình làm ký giả của tuần san Tài Chính và Kinh Tế đúng không?” Đường Lê Nhi thử hỏi. “Đúng rồi! Mơ ước của cậu đã trở thành sự thật, mình còn thay cậu mà cảm thấy vui mừng đến mấy ngày đó!” San San suy nghĩ cười nói. Nàng thật tâm mừng cho người bạn thân đã tìm được công việc mà mình mơ ước, không phải ai cũng có thể thực hiện được nguyện vọng của mình. “Ách... Cám ơn.” Đường Lê Nhi chột dạ cúi đầu, giả vờ lật lật tài liệu. Thật ra tình cảnh của Đường Lê Nhi trạng cũng rối rắm không ít, nhưng chuyện nhà của San San thì cấp bách hơn, cho nên nàng không muốn nhắc đến chuyện của mình để San San lại tăng thêm lo lắng. “Đúng rồi, cậu muốn mình mang những tài liệu này tới đây để làm cái gì?” Đường Lê Nhi tò mò hỏi nàng. San San muốn nàng mang đến một ít tư liệu của những doanh nhân thành đạt, và những ông trùm của giới kinh doanh. “Ai! Cậu thấy tình trạng công ty của ba ba mình là thế nào rồi đấy. Cho dù có ngân hàng cho vay tiền, cũng chỉ có thể ứng phó tạm thời, nhưng còn vấn đề của anh trai mình thì cần phải nhanh chóng giải quyết!” San San mặt mày nhăn nhó, thoạt nhìn sơ qua nàng như không còn là một cô gái bé nhỏ nữa, mà đã trưởng thành hẳn rồi. Gật đầu tỏ vẻ hiểu, Đường Lê Nhi tiếp tục hỏi: “Cậu nghĩ vấn đề kia nên giải quyết như thế nào?” “Anh trai mình là một người tốt nhưng lại ngây thơ đơn thuần, nuôi mèo chó thì được, nhưng anh ấy không có năng lực để vực Đào Thị sống lại. mình không thể để tâm huyết cả đời của ba ba bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cho nên...” San San nhìn bạn tốt. “Mình thà tìm một người kinh doanh giỏi để cùng hợp tác, để cho hẳn tiếp quản Đào thị cũng không sao cả. Điều kiện duy nhất là tuyệt đối không được thay tên Đào Thị, và anh trai mình vẫn là tổng giám đốc công ty dù chỉ là danh nghĩa.” Đây là lần đầu tiên mà Đường Lê Nhi nghe đến một kế hoạch như thế này, nàng nghiêng đầu nghi ngờ hỏi: “Nghe qua thì thấy rất đặc biệt, nhưng hình như đối phương đâu có được lợi gì... Sẽ có người đồng ý sao?” “Mình nguyện ý đem tặng hai mươi lăm phần trăm cổ phần cho hẳn.” San San thần nhiên nói, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên nước mắt trong suốt. “Có tiền hay không, có cổ phiếu hay không, đối với mình mà nói không quan trọng, chỉ cần tên công ty không thay đổi, tâm huyết của ba ba vẫn còn tồn tại là được.” San San kiên định nói, nàng đã có quyết định. “San San...” Đường Lê Nhi cảm nhận được tình cảm thương yêu vô bờ bến của San San đối với người cha quá cố, nên cũng không kìm chế được cảm động. “Cho nên xin cậu giúp mình tìm một người kinh doanh giỏi, để cho hẳn cứu vãn cơ ngơi sắp sụp đổ của Đào thị, để cho Đào thị có thể sống lại.” Đối mặt với nhu cầu khẩn thiết của bạn thân, Đường Lê Nhi chân thật nhiệt tình cho dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn là không nói hai lời liền gật đầu đáp ứng. “Phải là siêu cấp thiên tài mới cứu được Đào thị nha...” Nhìn đồng tài liệu xếp chồng trước mắt, lại nghĩ đến nguy cơ mà Đào thị đang gặp phải, có người nào có thể cứu giúp được Đào thị không? Đường Lê Nhi cảm thấy buồn rầu, tâm đau xót. Trong lúc đó, bỗng dưng trong đầu nàng lóe lên một hình ảnh, đem tài liệu trong tay buông rơi xuống mặt đất, hưng phấn kêu lớn thành tiếng.”Biết rồi! Chính là Tà Thần!” “Tà Thần? Là ai vậy?” Tên kì dị, San San vừa nghe qua đã không thấy có hảo cảm. “Thiên kim đại tiểu thư của tôi ơi, cậu quả thật là kiến thức nông cạn.” Đường Lê Nhi trợn trắng mắt: “Cậu chưa từng nghe đến danh xưng “Ngũ Nhân Bang (năm người giúp) à?” “Ngũ Nhân Bang? Cậu đang nói đến Đảng Cộng Sản bốn người giúp trước kia sao?” Về mặt San San không hiểu gì cả, đang yên đang lành Lê Nhi nhắc đến bốn người giúp làm gì? “Không phải đâu! Cái gọi là “Ngũ Nhân Bang”, chính là lấy Minh Vương cầm đầu, bao gồm ác ma, Tà Thần, Nham Hồ, Hỏa Ưng năm người này. . . Đúng rồi, những thứ này chẳng qua là danh hiệu mà thôi! Bọn họ đều là người lãnh đạo các sản nghiệp nổi bật, chẳng những giàu có lớn mạnh, còn giống nhau ở bề ngoài mỹ mạo, hấp dẫn không ít phụ nữ, khiến họ phải say mê, nhưng mà, phụ nữ đối với bọn họ mà nói, tựa như không đáng giá hơn một món đồ chơi, cho nên mọi người âm thầm đặt tên cho bọn họ là “Vô Luân Bang” nữa!” Đường Lê Nhi than thở nói. “Theo cậu nói, bọn họ thần kỳ như vậy sao? Vậy thì mình sẽ chọn một người trong số bọn họ là được rồi!” San San chần chờ nói. “Không, không, không. Có thể cứu vớt Đào thị chỉ có duy nhất mình Tà Thần – Lãnh Diệp, ngoài ra không ai có thể giúp được, anh ta chẳng những tiêu tiền như nước, nhưng cũng là nổi tiếng sửa chữa thành hay, chỉ trong một đêm có thể làm cho sản nghiệp sắp sửa tan như bọt biển có hồi sinh, hóa cũ nát thành, anh ta rất am hiểu trò chơi này, thật sự là người rất đáng sợ, cho nên mọi người đều gọi anh ta là Tà Thần” Đường Lê Nhi trong mắt lấp lánh ánh nhìn sùng bái. “Có thật không?” Nghe Đường Lê Nhi dùng những từ ngữ thần kì để giới thiệu về hẳn như vậy, San San cũng bắt đầu đối với phát sinh lòng tin đối với Lãnh Diệp. Vậy mình phải làm thế nào mới có thể gặp được anh ta?” “Thật là

dịp may hiếm có, ngày mai mình có một lời mời tham dự lễ hội do Lãnh Diệp tổ chức, đến để thu thập thông tin về Nham Hồ. Cậu đi với mình thì nhất định sẽ gặp được anh ta.” Đường Lê Nhi lòng tin tràn đầy vỗ ngực nói. “Tà Thần? Lãnh Diệp?” Lắm bả nhớ tới tên của hắn, San San trong mắt lấp lánh tia hy vọng. Không biết hắn có thể giống như Vương Gia Bảo hay không, sáng khoái đáp ứng yêu cầu của mình?

3. Chương 3

Theo dự tính rằng nàng có té ngã cùng lắm là đau đớn một chút thôi, chắc chắn không đến mức phải ngất xỉu Ngược lại, nàng phát hiện mình an toàn rơi vào một vòng tay ấm áp thơm lừng mùi nước hoa của nam giới. Nàng... Không có chuyện gì sao? Mở đôi mắt đang nhắm chặt, San San kinh hoàng mở mắt lập tức thấy một đôi mắt đen sâu thẳm. “Không ai dự đoán được từ trên trời sẽ rơi xuống cái gì?” Ánh mắt Lãnh Diệp tràn đầy hứng thú, nhìn thẳng vào mỹ nữ trong ngực. Sống mũi cao thẳng, tinh tế nhu hòa, bộ mặt trái xoan, mắt phượng nhỏ dài xinh đẹp đang tràn đầy kinh hoàng, còn có một vài sợi tóc rối, rơi lòa xòa trên gương mặt trắng mịn màng như tuyết của nàng, đôi môi đỏ mọng thì khe khẽ héch, gợi lên sự hứng thú cho người khác. Căn cứ vào những kinh nghiệm phong phú trước đây của hắn, bảo bối mềm mại trên tay hắn, hắn có thể đoán được cô gái này thân hình mỹ miều đến thế nào. Mỹ nữ có vòng eo nhỏ nhắn, bộ ngực tròn căng đầy sức sống, chẳng những hoàn mỹ về dáng vóc thanh nhã thướt tha, mà còn biểu hiện sự nhiệt tình cuồng dã khi ở trên giường. Bất thành linh bị tình trạng vừa rồi dọa cho sợ hãi, trong lúc nhất thời San San đã quên giãy dụa, chỉ có thể lạng người dựa vào lòng ngực hắn. “Đây là phần thưởng cho dũng khí muốn nổi bật của cô.” Lãnh Diệp đầu tiên là ôm sát San San, tiếp theo nhanh như chớp hôn lên đôi môi mọng đỏ, mềm mại của nàng. “Anh –” còn chưa kịp hỏi hắn nói như thế là có ý gì, đôi môi nhỏ nhắn của San San đã bị hắn ngăn lại. Đôi môi ấm áp của hắn dán sát lên môi nàng, tinh tế nhắm nháp hương vị mềm mại do đôi môi nàng mang lại, đầu lưỡi ẩm ướt của hắn nhiệt tình chui mạnh vào tìm kiếm trên chọc cái lưỡi thơm tho không chút kinh nghiệm của nàng. Cảm giác thật lạ lùng chưa từng trải qua dâng lên não làm San San ngu ngơ, cả người mềm nhũn, gương mặt đỏ bừng giãy dụa tránh né đôi môi hắn để tìm dưỡng khí. Thường thức mãi vẫn chưa đủ, nhưng cảm giác được giai nhân trong lòng mình nghẹt thở, Lãnh Diệp khó khăn lắm mới buông được hương vị ngọt ngào của nàng, hắn vẫn còn lưu luyến đôi môi đỏ mọng mê người của nàng. “Tên em!” Lời của hắn thốt ra không giống một câu hỏi, ngược lại giống như ra lệnh hơn. “Thả tôi xuống!” Rốt cục có thể hít thở không khí, sau đó San San nhanh chóng khôi phục tinh thần, bắt đầu giãy dụa không ngừng trong đôi tay rắn chắc của hắn. Chết tiệt! Đây cũng là nụ hôn đầu của nàng, lại bị người đàn ông này tùy tiện cướp lấy! San San quả thực muốn hét to lên một tiếng! Cau mày cúi đầu nhìn xuống người con gái đẹp đang cố gắng giãy dụa, lo lắng nàng sẽ tự làm mình bị thương, Lãnh Diệp tiếc nuối buông nàng ra. Đứng vững trên mặt đất, San San mới bắt đầu chú ý đến đám đông đang vây xung quanh mình, chỉ trở, thăm thẳm. Một cảm giác nhục nhã dâng lên dường như muốn đốt cháy nàng. “Tên khốn!” Nàng giơ tay giáng một cái tát thật mạnh vào mặt gã đàn ông đang đắc ý kia, trên sàn nhảy lập tức ngưng bật thanh âm, chỉ vang lên tiếng động của tay nàng khi chạm vào mặt hắn. Âm nhạc ngưng hẳn, sàn nhảy vốn dĩ đang huyền ảo bây giờ lại yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người đều quan sát từ đầu tới cuối chuyện này, ngay cả thờ cũng không dám thở mạnh. Không ai dám tin lại có người, nhất là một người phụ nữ, lại dám ra tay tát Tà Thần Lãnh Diệp – Ngay cả Lãnh Diệp cũng không tưởng tượng được. Năm ngón tay in rõ ràng trên mặt hắn, nụ cười tươi trên gương mặt tuấn mỹ của hắn tan biến, trên mặt hắn lúc này là một cỗ nguy hiểm, đen tối và lạnh như băng. San San đang nổi nóng nhưng cũng bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng hốt, nàng sợ hãi lui về sau mấy bước, vén váy chặt vật chạy lên thang lầu, nhanh chóng rời đi hiện trường. Lãnh Diệp chỉ lạnh lùng nhìn San San chạy trốn, cũng không hề ngăn cản quyết định của cô. “Âm nhạc.” Lãnh Diệp chỉ mở miệng nói những lời này. Khi nghe Lãnh Diệp nói, chỉ huy dàn nhạc giống như vừa tỉnh mộng, đôi mắt nơm nớp lo sợ, vội vàng chỉ huy thành viên dàn nhạc tiếp tục trình diễn. Tiếng nhạc lại vang lên lần nữa, mọi người cũng thức thời, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, bắt đầu khiêu vũ. Nhưng trên sàn nhảy tràn ngập không khí ngưng ngập lúng túng. Lãnh Diệp nhẹ nhàng bước lui vào một góc, đưa mắt ra hiệu, lập tức có một thanh niên bước đến cung kính cúi đầu. “Trước sáng mai, tôi muốn biết cô ta là ai.” Lãnh Diệp ra lệnh, trong giọng nói đầy vẻ uy nghiêm sắc bén. “Dạ, Lãnh tiên sinh.” Gã thanh niên tuân lệnh, nhanh chóng rời đi. Lúc này Lãnh Diệp vẫn đứng yên, trên

mặt bỗng nở ra một nụ cười thần bí... Mang tức giận về đến nhà, việc đầu tiên San San cần phải làm là đem miệng mình rửa cho sạch, sau đó đi tắm cho trôi đi bụi bẩn bám trên người. Sau khi đã dùng hết phân nửa tuýp kem đánh răng, nhìn thấy trong kính đôi môi đỏ mọng hơi sưng lên, nàng mới tâm không cam tình không nguyện, rời khỏi phòng tắm. Nằm trên chiếc giường nệm bằng lông vũ mềm mại, nghĩ đến chuyện xảy ra lúc tối, San San lẩn tránh lẩn phải vẫn không đi vào giấc ngủ được. Gã đàn ông đó tự tin đến đáng hận mà! Dám xem thường phụ nữ, tên đàn ông đáng ghét! Dám chiếm tiện nghi của nàng, tên đàn ông chết tiệt! Nhớ đến đôi tay rắn chắc mạnh mẽ cùng mùi nước hoa thơm ngát quyến rũ, San San bất giác đưa tay sờ lên đôi môi của mình, một cảm giác khác thường bắt đầu lan tỏa khắp toàn thân. Trước khi hôn nàng hẳn đã nói gì nhỉ? Đây là thưởng cho dũng khí muốn nổi bật của cô! Có thể nào hẳn cho là cô vì yêu thương nhưng nhớ, muốn tranh giành tình nhân nên mới từ trên lầu nhảy xuống? “Đàn ông thối!” Tưởng tượng đến bản thân bị người ta hiểu lầm là một người phụ nữ nông cạn, San San lại tức giận trong lòng. Nhưng trước mắt không có đối tượng để nàng phát ra cơn bực tức, đành phải liều mạng đánh mạnh vào gối cho hả giận. Đánh một lát cơn giận của nàng dường như cũng vơi đi ít nhiều. Tiện nghi đều bị chiếm, nàng có thể làm gì được, chỉ có thể thăm nghĩ xem như mình bị xui xẻo đi, dù sao cũng đã tát cho hắn một cái, coi như là huê nhau. Nhưng mà..... Đột nhiên San San mới nhớ đến mục đích lớn nhất của cô khi đến tham da buổi dạ hội là tìm Lãnh Diệp để thương lượng việc cứu vớt Đào Thị! Nhưng mà chuyện xảy ra tối nay chắc chắn Lãnh Diệp tuyệt đối sẽ không giúp đỡ. Nghĩ đến đây trong lòng San San cảm thấy có chút hối hận vì đã nóng nảy. Vốn dĩ thành viên của “Ngũ Nhân Bang” ai cũng có thể giúp đỡ Đào thị, nhưng những người này đều là bạn của Lãnh Diệp, chỉ sợ bọn họ sẽ không đồng ý giúp đỡ nàng. Bây giờ phải làm sao đây? Hay là dứt khoát quay lại tìm Lãnh Diệp để giải thích rồi cùng hắn bàn lại chuyện của Đào Thị? Suy nghĩ một chút, San San kiên quyết lắc đầu. “Ta, Đào San San không phải là người con gái thiếu khí phách như vậy!” Nàng hướng về phía trần nhà hét lớn. Quyết định đem chuyện không vui gác qua một bên, San San gọi điện thoại đến Đường gia muốn tìm Lê Nhi, nhưng điện thoại không ai bắt máy. Trong lòng thầm nghĩ chắc Lê Nhi chưa về đến nhà, cho nên San San quyết định ngày mai sẽ gọi đến, nhờ Lê Nhi tìm giúp nàng một người khác. Cúp điện thoại, San San thử ngủ. Cho dù có cố gắng cách nào nàng vẫn lẩn qua lẩn lại khó chìm vào giấc ngủ, đây là lần đầu tiên nàng phiền não đến vậy... Hôm sau, mở to đôi mắt gấu mèo, sáng sớm San San đã đến tòa cao ốc của Đào Thị, đi đến phòng tổng giám đốc cũ để làm việc—Từ sau khi trở về nước đến giờ, cô đã dùng nơi này làm văn phòng tạm thời của mình. Trong lòng bất an, cô lại muốn tìm Lê Nhi, cho nên cô lại thử gọi điện thoại một lần nữa. May mắn chuông reo được vài tiếng thì có người bắt máy. Người nghe là chị lớn của Lê Nhi- Đường Băng Nhi. “Alo, chị Băng Nhi à ? Chị khỏe không, em là San San, nhờ chị gọi Lê Nhi nghe điện thoại.” San San lễ phép nói. Đối với ông anh trời đánh của San San mà nói thì Đường Băng Nhi lớn hơn mười tuổi, bởi vì cha mẹ đã sớm qua đời nên chị ấy lãnh trách nhiệm nuôi nấng đứa em gái ăn học thành tài, vì vậy cô luôn luôn kính trọng chị Băng Nhi. “A? Gần đây nó bề bộn nhiều việc, không trở về nhà?” Nghe Băng Nhi trả lời như vậy, San San không nhịn được kêu lên: “Cô ấy đang giữ trò quỷ gì a? Đang điều tra cơ mật quốc gia sao?” Ở đầu dây điện thoại bên kia Đường Băng Nhi cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể hướng San San nói xin lỗi. “Không, không, không. Em không tức giận, chỉ có chút lo lắng về bạn ấy.” San San nói thật lòng. Trao đổi vài câu thăm hỏi với Đường Băng Nhi, San San bất đắc dĩ cúp điện thoại. Ngày hôm qua Đường Lê Nhi nói muốn điều tra tư liệu của Nham Hồ, hôm nay lại không thấy bóng dáng, lại còn bảo với chị mình tạm thời không trở về nhà? Rất cuộc là cô ấy đang làm cái gì vậy? Thân là bạn tốt San San nghĩ muốn vỡ đầu, cũng nghĩ không ra. Bây giờ làm sao đây? Bản thân phải đi điều tra những tư liệu khó khăn này sao? San San thở dài, xoa bóp hai bên Thái Dương, nhớ tới người anh trai đang làm việc cách nàng một bức tường, và những giọt nước mắt già nua của chú Minh, nàng cảm thấy cả người vô lực. “Cốc, cốc.” Lúc này, ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ mạnh mẽ. Nàng còn chưa kịp nói mời vào, thì đã thấy một người không thể tin nổi đang ung dung tự tại bước vào, còn thật tự nhiên ngồi trên ghế sofa. Giống như gặp quỷ, San San kinh hoàng đứng lên, ngón tay nhỏ nhắn run rẩy chỉ vào đối phương. “Anh, làm sao anh ...” Sẽ không phải là đến để trả thù cái tát hôm qua chứ? Khác xa so với cách ăn mặc long trọng của tối hôm qua, Lãnh Diệp hôm nay mặc một bộ trang phục đi săn màu vàng nhạt, trông như đi dạo phố hay nhận một lời mời đi uống trà chiều vậy. Ngón tay dài thanh nhã lướt nhẹ trên đùi phải, Lãnh Diệp vừa lộ ra chiều bài mẽ hoặc nụ cười, làm cho người ta đoán không ra ý nghĩ của hắn. “Xin hỏi có gì chỉ giáo?” San San hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh bản thân, sau đó mở miệng hỏi. Có thể trong một đêm có thể điều tra ra thân phận của mình, San San hiểu rõ rằng, Lãnh Diệp cũng không phải là người dễ trêu chọc. “Tôi mới muốn hỏi tiểu thư Đào San San có gì chỉ giáo. Không có thư mời, vì sao tối qua lại đại giá quang lâm?” Lãnh Diệp rất có hứng thú hỏi. “Chuyện này... Tôi cùng một người bạn đến đó chơi một chút. Còn những thứ khác không cần phải... trả lời anh.” San San trả lời thẳng

thần hùng hồn. Cô là quang minh chánh đại mà đến, chứ không phải là nhập cư trái phép đi vào ! “Chỉ đơn giản như vậy?” Nhướn lông mày, Lãnh Diệp không phải là loại người dễ dàng qua loa tắc trách như vậy . “ Trước khi đến đây, tôi có đến phòng của tổng giám đốc thăm hỏi anh trai cô. A, anh ta xem ra rất thú vị, là một người rất đặc biệt. Anh trai cô, và người gọi là chú Minh của cô dường như cũng rất quan tâm, không biết chúng ta làm sao quen nhau được...” Lãnh Diệp cố ý ám chỉ San San, ngầm nhắc nhở cô chuyện xảy ra tối hôm qua. San San nắm chặt quả đấm, thật sự không muốn làm cho chú Minh lo lắng, đành phải không thêm đếm xỉa đến lời nói của hắn! “Tối hôm qua, tôi vốn là muốn tìm anh để bàn về việc hợp tác, nhưng mà tôi thay đổi chú ý .” San San lạnh lùng nói. “Hợp tác chuyện gì?” Lãnh Diệp cũng rất muốn biết, San San có thể cùng hắn bàn việc hợp tác gì. “Thẳng thắn nói cho anh biết, bởi vì Đào thị đầu tư thất bại, trước mắt gặp phải nguy cơ không nhỏ. Cho nên tôi tới tìm anh, là hy vọng anh ra tay trợ giúp , cứu vãn Đào thị...” San San ngừng một chút, mới tiếp tục nói chuyện “Nếu như anh đồng ý không thay tên công ty, cho anh tôi tiếp tục đảm nhiệm danh nghĩa tổng giám đốc, tôi đồng ý tặng anh hai mươi lăm phần trăm cổ phần của Đào Thị vô điều kiện.” Nghe xong lời của San San, Lãnh Diệp chỉ nhướn mày, mang vẻ mặt kì lạ khi nghe nàng trình bày ý nghĩ của nàng. Đúng là kiểu thiếu nữ điển hình sống trong giấc mơ màu hồng, một chút thực tế cũng không có. “Công ty không thay tên, kể kinh doanh không đổi người, đổi lấy Đào thị hai mươi lăm phần trăm cổ phần?” Lãnh Diệp sắc bén nói: “Nghe một chút lực hấp dẫn cũng không có.” “Muốn cứu vớt nguy cơ hiểm nghèo của Đào Thị, cô có biết cần bao nhiêu tiền để đầu tư vào đó không? Đây là một số tiền khổng lồ mà cô không thể nào tưởng tượng được.” “Mặc dù có thể nhận được hai mươi lăm phần trăm cổ phần Đào thị, theo giá cổ phiếu Đào thị hiện nay... Cô cho là tôi sẽ làm việc kinh doanh lỗ vốn như vậy sao?” Nghe được ý định dứt khoát trong lời nói của hắn, San San biết là không thể hy vọng cho nên lạnh lùng nói: “ Việc hợp tác kinh doanh sẽ có người làm, không nhọc lòng anh bận tâm. Tôi sẽ tìm người có thiện ý giúp đỡ.” “À? Nghe được rồi, cô đã đem tên tôi gạt bỏ bên ngoài?” Lãnh Diệp cười cười, nhìn thẳng vào người đang nổi nóng: Đào San San. Không muốn đáp lời, San San chẳng qua là cong lên cái miệng nhỏ nhắn, hai tay khoanh trước ngực, trừng mắt nhìn Lãnh Diệp. Nhìn San San ra dáng phòng thủ như sắp chiến đấu, Lãnh Diệp cười nói: “Hy vọng cô có thể thuận lợi tìm được người nguyện ý tiếp nhận cục diện rối rắm này .” Thoải mái đứng lên, hắn từ trong túi áo móc ra một tờ danh thiếp, đặt trên bàn trà. “Nếu như tìm không được người, ta xem xét, xem xét cùng cô “ Hợp tác”.” Lưu lại nói câu mập mờ này, Lãnh Diệp xoay người sai bước rời đi. Cửa bị đóng lại cái rầm. Bên trong phòng lại yên tĩnh như ban đầu, chỉ có danh thiếp trên bàn xem ra chướng mắt, cường điệu giống y như chủ nhân của nó. Giận nhìn chằm chằm tấm danh thiếp kia, San San không nói một câu: trong lòng âm thầm thì phải tìm được người đồng ý hợp tác, cho tên Lãnh Diệp tự đại kia mở to mắt mà nhìn! Tìm không được Lê Nhi, tất cả tin tức bản thân đều phải tự mình tìm kiếm . Dựa vào một ít thông tin cùng với những lượm lặt trên báo, một tuần lễ nay, San San nói ít cũng đã thăm hỏi không dưới hai mươi vị gọi là “Kinh doanh kỳ tài” . Chỉ tiếc mặc dù những người này đối với sự thanh nhã, xinh đẹp của San San đều rất niềm nở khách khí, nhưng khi vừa nhắc tới tình trạng quẫn bách của Đào thị, những người đó rồi rít rút lui có trật tự. Đủ mọi lí do để chối từ, dù trái dù phải, , cùng San San ăn cơm là một việc vui vẻ mừng rỡ, nhưng sau khi đi vào vấn đề thì ... Nói tóm lại, không có một người nào đồng ý khi San San đưa ra điều kiện trao đổi. Đúng như dự đoán của Lãnh Diệp, ý nghĩ của San San thực sự quá mức kỳ lạ, hoàn toàn không thích hợp cho cách kinh doanh thực tế ở ngoài xã hội. Sau khi bị vị thứ hai mươi một kinh doanh kì tài từ chối, San San mệt mỏi trở lại văn phòng, ngồi trên ghế da nghỉ tạm. Sau khi nhẹ nhàng uống một ngụm trà, cho thông cổ họng, một cảm giác vô lực thất bại lại bắt đầu nảy lên trong lòng. Chẳng lẽ để cho Đào thị sụp đổ như vậy sao? Từ ngày đầu tiên về nước đến giờ cô vẫn cố quyết tâm để suy nghĩ, tìm đủ mọi cách để cứu sống Đào thị, nhưng cho đến hôm nay cảm giác bất lực làm cho San San muốn khóc. “San San mau đến xem nè, Molly đã sinh được ba con chó nhỏ!” Đào Kinh Minh cao hứng chạy đến, báo cáo cho em gái, một ... tin tốt là chú cún đã sinh nở thành công. “Không rảnh! Em mới không cần anh và đám chó vô dụng của anh!” Đã định không thêm quan tâm đến anh trai, San San rốt cục không nhịn được hét to. Cô thật hy vọng mình cũng có thể vô tâm vô tư giống anh trai của mình, chuyện gì cũng không quan tâm. Chỉ cần thuận lợi hoàn thành bài vở và bài tập đại học, nàng còn có thể bình an sống tốt cuộc sống của mình. Thấy sắc mặt em gái không được tốt lắm, Đào Kinh Minh không dám cãi, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi rời đi, quay về chăm sóc những chú cún đáng yêu mới sinh của mình. Sau khi Đào Kinh Minh đi khỏi, chú Minh cũng vừa bước đến. “Không nên trách anh trai cô, nó không phải là không cố gắng làm việc, chỉ là không có đầu óc kinh doanh giỏi.” Chú Minh khuyên San San. “Tiền vay ngân hàng cũng sắp đến hạn phải thanh toán rồi. Cho dù không thể cứu vãn tình thế của công ty, thì chỉ cần tuyên bố Đào Thị phá sản là ổn. Về phần anh trai của cô, cô cũng đừng lo lắng quá. Chú Minh sẽ có hướng giải thích với cổ đông, thật ra thì

tất cả những dự án đầu tư cũng là do chú đứng ra chỉ đạo, muôn kiện thì bọn họ cứ kiện chú!” Chú Minh vỗ vỗ lên vòm ngực gầy yếu, như đã quyết định hy sinh lãnh tất cả mọi trách nhiệm. “Làm sao có thể như vậy? Con tuyệt đối sẽ không đồng ý để ột mình chú gánh vác tất cả mọi hậu quả.” San San lập tức phản đối đề nghị của chú Minh. “Không sao, chú cũng đã già rồi, sống không được mấy năm nữa. Nếu có khả năng, chú tình nguyện để cho cháu và anh trai cháu được sống bình an vui vẻ trong suốt quãng đời còn lại.” Đôi mắt già nua lại ngấn lệ, chú hiền từ nhìn San San đầy vẻ thương yêu. Từ nhỏ đến lớn, chú Minh giống như người cha thứ hai luôn chăm sóc cho hai anh em cô, ở trong lòng ông thực tâm đã xem hai anh em cô như con ruột của mình rồi. Nước mắt tràn đầy cả hốc mắt, nhưng San San mạnh mẽ chống cự để cho nó không rơi xuống. Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không còn cách lựa chọn nào khác, chỉ còn lại một con đường duy nhất. ” Chú Minh à, chú đừng lo lắng. Con đã tìm được người đồng ý cùng hợp tác rồi, Đào thị có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, anh trai con cũng có thể bình an vô sự.” Cho dù dùng bất cứ biện pháp gì, cô nhất định phải để công ty của ba cô tiếp tục tồn tại! Nhất định! San San trong lòng âm thầm thề.

4. Chương 4

Lấy ra tấm danh thiếp đã bị cô vò thành một cục nhét vào góc của ngăn kéo, San San lấy điện thoại ra, bấm số trên danh thiếp, sau đó đứng hẹn đi đến tòa cao ốc hùng vĩ của Lãnh Thị. Tòa cao ốc của Lãnh thị nằm trên đoạn đường kinh doanh vàng bạc đá quý, cũng là một trong những tòa cao ốc nổi bật nhất trong khu vực, mặt tiền được lát toàn đá hoa cương, to lớn vĩ đại, thường xuyên làm cho những người dân nghèo khổ trông thấy mà sợ hãi. Độ cao lên đến một trăm mét, nếu đứng ở vỉa hè nhìn lên trên, hoàn toàn không thể nhìn thấy nóc của tòa cao ốc. Nếu muốn quan sát toàn cảnh của tòa cao ốc này, sợ rằng phải dùng đến máy bay trực thăng mới có thể nhìn toàn cảnh được. Sau một hồi đứng chần chừ ngoài cửa, San San tự cổ vũ tinh thần, bắt buộc mình bước qua cửa thủy tinh xoay tròn bước vào đại sảnh. Ngồi ở trước quầy tiếp tân, có hai cô gái mặc đồng phục màu xám, nở nụ cười ngọt ngào chào đón, nhìn sơ qua cũng biết nhất định đã được đào tạo chuyên nghiệp. ” Chào cô, tôi họ Đào, có hẹn với Lãnh Diệp tiên sinh...” San San nhìn cô tiếp tân giới thiệu. “À! Cô chính là tiểu thư Đào San San sao?” Cô tiếp tân cười, lập tức tăng thêm sự niềm nở. ”Tổng tài đang chờ cô, mời đi theo tôi.” Không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào, San San gật đầu, liền đi theo sự chỉ dẫn của cô tiếp tân, ra phía sau đại sảnh bước vào thang máy. Mặc dù cô nhân viên tiếp tân lễ phép không cùng cô bắt chuyện, San San cũng không mở miệng nói chuyện, nhưng bầu không khí trong thang máy lại có vẻ cực kỳ tự nhiên. Đó là bởi vì từ thang máy tràn đầy ra tiếng nhạc nhẹ, khéo léo che khuất đi không khí trầm tĩnh im lặng, lúng túng thông thường. Thang máy nhanh chóng đi lên, San San vẻ mặt trầm ổn như thường, chỉ có lòng bàn tay là đỏ mề hôi ẩm ướt, đã âm thầm tiết lộ trong lòng nàng đầy bất an, lo lắng. Cô không biết bản thân đến đây là đúng hay sai, nhưng thực tế thúc ép cô không có sự lựa chọn nào khác. Không biết qua bao lâu, cửa thang máy “Ding” một tiếng rồi mở ra. “Đào tiểu thư, ra khỏi thang máy mời đi về phía trái, là đến văn phòng của tổng tài.” Cô tiếp tân vừa nói, vừa dùng tay chỉ hướng, đợi đến khi San San ra khỏi thang máy, liền nhanh chóng đóng cửa của thang máy rời đi. Đôi giày cao gót đi trên sàn nhà bằng cẩm thạch, phát ra âm thanh lách cách, giống như nhịp tim đập trong lồng ngực của cô. San San đi đến trước một bàn làm việc, chưa kịp báo tên cho cô thư kí đang ngồi ngoài cửa, cô thư kí đã đứng lên, mời nàng vào văn phòng. Có thể cô tiếp tân ở dưới lầu đã gọi điện thoại lên thông báo... Đây là suy đoán hợp lí nhất, San San nghĩ. Đi vào văn phòng của tổng tài, San San liếc thấy Lãnh Diệp ngồi trên một cái bàn khổng lồ bằng gỗ Gụ màu đen, chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính, làm như không thấy cô đang đi đến. San San bắt mắt nhìn hần, hần vẫn tuấn mỹ như lần gặp mặt trước, bên tai trái đeo một chiếc bông tai hạt xoàn lóng lánh động lòng người. Nhưng sau đó, hần liền giơ tay lên, chỉ vào ghế sofa, ý bảo San San đến ghế sofa mà ngồi. Cảm thấy có chút không được tôn trọng, nhưng San San là người nhẫn nại, nàng vẫn ngồi vào trên ghế sofa đợi chờ hành động tiếp theo của Lãnh Diệp. Đợi hơn năm phút đồng hồ, chỉ thấy Lãnh Diệp ngồi gõ bàn phím thật nhanh, nhập vào mấy chỉ thị quan trọng, sau đó in ra giấy, rồi đứng dậy nhìn San San. “Xin hỏi có gì chỉ giáo?” Lãnh Diệp nháy mắt nhìn cô, cười nhẹ. Câu hỏi này đúng y như câu hỏi mà cô đã hỏi hần khi hần bước chân đến Đào thị! Gã đàn ông chết tiệt này, đến bây giờ còn giả vờ như không biết ý đồ mà nàng đến đây. “Tôi đến tìm anh để bàn về kế hoạch hợp tác cứu vãn Đào Thị.” Mặc dù nàng đã cố hết sức để kiềm chế

giọng nói của mình, nhưng mắt phượng xinh đẹp của nàng lại bắn ra vô số tia lửa oán hận. “Đó... Không phải là kế hoạch lần trước tôi đã nghe qua sao?” Lãnh Diệp lười biếng nói, ngồi vào ghế sofa đối diện San San. “Đúng vậy!” Cắn chặt hàm răng tuyệt đẹp, San San gần từng tiếng, đem kế hoạch nói lại lần nữa cho hắn nghe. “Chỉ cần anh có thể đầu tư tài chính cứu Đào thị thoát khỏi cơn nguy khốn lần này, tôi sẽ giữ đúng lời hứa dâng tặng hai mươi lăm phần trăm cổ phần.” “Công ty không thay tên, tổng giám đốc không đổi người?” Lãnh Diệp nhướng lông mày xác định. “Không sai.” “Đây là chuyện làm ăn không có lỗi, cô cho là tôi sẽ cùng cô hợp tác sao?” “Bây giờ anh đổi ý, không muốn hợp tác với tôi sao?” San San không thể tin được đứng lên, lớn tiếng hỏi. “Tôi nhớ là tôi có nói với cô là tôi sẽ “suy nghĩ” chứ không phải là đồng ý.” Lãnh Diệp lạnh lùng nói. “Huống chi, tôi không cho là điều kiện của cô có khả năng hấp dẫn tôi.” Nhìn ra được thái độ kỳ được ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp của San San, vì muốn trả đũa cái tát kia cho nên Lãnh Diệp nhất định không để nàng thuận lợi đạt được nguyện vọng. Trò chơi không phải là không thể chơi, nhưng nhất định quy tắc trò chơi là do hắn nắm giữ. Hắn có thể chắc chắn, trong cuộc chơi này hắn sẽ để cho tiểu thư San San kiêu ngạo kia thất bại hoàn toàn. “Vậy anh muốn thế nào?” San San nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Hợp tác thì có thể, nhưng phải tuân theo quy tắc trò chơi do tôi đặt ra.” Lãnh Diệp nhẹ nhàng đứng lên, đi đến bên cạnh cửa sổ. Không thể tin được hắn lại kiêu ngạo như vậy. Một cơn tức dâng trào, San San quyết định đem tất cả phiền não tạm thời bỏ lại phía sau, ngay cả nghe cũng không muốn nghe cái mà hắn gọi là “Quy tắc trò chơi.” “Hừ! Giữ lại quy tắc của anh rồi tự mình từ từ chơi, làm phiền rồi!” Cười lạnh, San San ngẩng đầu lên, bước nhanh rời khỏi văn phòng tổng tài làm cô bực mình. Khoát khoát tay, nghiêng dựa vào bàn gỗ đen bên cạnh, Lãnh Diệp cười cười cũng không mở miệng ngăn cản nàng. Kiêu ngạo ngẩng đầu đi ra khỏi văn phòng tổng tài, trong lòng San San hoàn toàn thoải mái. Tốt rồi, vất vả một chút, mình sẽ đi tìm một người khác để hợp tác, đánh chết nàng cũng không muốn cúi đầu trước loại đàn ông như thế này. Đi tới bên cạnh thang máy, vừa nhấn nút, điện thoại cầm tay của San San đột nhiên vang lên. “Alo? Cái gì? Cô nói rõ hơn một chút.” Điện thoại di động bên kia vang lên tiếng âm ì, làm cho cô không có cách nào nghe rõ được người bên kia nói gì. “Được, được, tôi biết rồi, cô nói với bọn họ, tôi sẽ lập tức trở về để giải quyết.” Cúp điện thoại, San San cảm thấy hoa mắt dường như không còn sức lực, muốn ngã xuống đất. Nàng tựa trán vào đá cẩm thạch lạnh như băng trên tường, dựa vào sự lạnh lẽo này để nàng có thể thanh tỉnh được một chút. Thư ký của anh trai cô vừa lên gọi điện thoại đến báo là cổ đông lại làm âm ì, khiến công ty ồn ào huyên náo. Chú Minh giận đến mức ngất đi... Nói thì hay lắm, trở về để giải quyết, nhưng cho dù nàng có trở về, có thể tìm ra được biện pháp sao? Cửa thang máy mở ra, lại “Đing” một tiếng rồi đóng cửa. San San vẫn đứng tại nguyên chỗ, không hề nhúc nhích. Nàng không cách nào nhúc nhích, bởi vì nàng hiểu rất rõ, ngoại trừ quay đầu lại cầu khẩn van xin Lãnh Diệp ra, thì không còn ai có thể giúp đỡ được nàng. Đột nhiên quay đầu lại, lần nữa hướng văn phòng tổng tài đi tới. Lần này nàng không lịch sự để thư ký thông báo, mà đẩy cửa ra đi thẳng vào trong. Vẫn nghiêng người dựa vào cái bàn bằng gỗ đen, Lãnh Diệp khoanh hai tay trước ngực, ra vẻ như đã đoán trước được. “Nói đi! Quy tắc trò chơi của anh?” Không trực tiếp trả lời, Lãnh Diệp hỏi ngược lại nàng: “Cô dường như rất chán ghét tôi?” “Tôi chán ghét sự tự tin của anh, tất cả mọi thứ về anh. Loại đàn ông như anh, có đánh chết tôi cũng sẽ không thích!” San San thành thật nói ra cảm nhận của chính mình. Hắn cười cười, đáp án này cũng không hề làm cho Lãnh Diệp cảm thấy ngoài ý muốn. “Trên nguyên tắc, những điều kiện cô đưa ra tôi đều có thể chấp nhận. Bao gồm công ty không thay tên, tổng giám đốc không đổi người cũng không sao cả. Nhưng là tôi còn có điều kiện khác.” “Điều kiện gì?” San San khẩn cấp muốn biết? “Kế hoạch của cô quá mức phiến diện (một chiều), chơi cũng không vui, không hấp dẫn được tôi. Như vậy đi...” Lãnh Diệp nhìn San San. “Chúng ta đánh cược thêm một lần nữa.” “Đánh cược?” San San nghi ngờ nhíu mày, không rõ hắn đang giở trò đùa dai gì. “Cô dọn đến đây ở với tôi một tháng. Trong vòng một tháng, nếu như tôi có thể làm cho cô mở miệng nói yêu tôi, cổ phần của cô tôi sẽ nhận. Nếu như ngược lại tôi yêu cô, tôi sẽ trả tất cả cổ phần của công ty lại cho cô.” “Nếu như tôi không đồng ý?” “Gương mặt mềm mại của nàng trong nháy mắt đỏ lên, nàng không hiểu rõ hắn nói vậy là có ý gì? “Trò chơi chỉ có thể chơi như vậy.” Lãnh Diệp nói như đinh đóng cột, giọng nói không có chỗ để thương lượng. Cái gì trò chơi? Nói toạc ra, hắn muốn còn không phải là cái này? Cổ phần là nàng đã quyết định đem ra để đặt cược, nếu trận đấu này ai thắng, cổ phần có đoạt lại được hay không, nàng cũng phải đem thân thể nàng dâng tặng cho hắn. “Anh thật là một tên gian thương hèn hạ.” San San oán hận nói. “Khó trách người khác gọi anh là Tà Thần.” Nhún nhún vai, Lãnh Diệp hoàn toàn không quan tâm Đào San San nghĩ như thế nào, thứ hắn muốn chính là thắng lợi. “Cô quyết định thế nào?” “Tôi đồng ý. Hy vọng anh có năng lực giống như lời đồn đại, có thể cứu vãn Đào thị.” Cô còn có thể có cự tuyệt tiên đầu tư sao? San San cắn răng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. “Đào thị đối với cô mà nói, thật sự quan trọng đến như vậy sao? Quan trọng

đến mức cô có thể bán đứng bản thân, cùng tôi chơi trò chơi này?” Nghe được cô mở miệng tỏ vẻ đồng ý, Lãnh Diệp cũng có chút kinh ngạc, hẳn cho là loại thiên kim tiểu thư cao ngạo này, chắc chắn sẽ căng thẳng nhăn nhó kêu ca. “Đối với tôi mà nói, chỉ cần Đào thị tồn tại là quan trọng hơn tất cả mọi chuyện.” Lạnh lùng nói ra những lời này sau, San San không hề nhìn hắn. Nàng trốn tránh, để ánh mắt mình nhìn ra khung cảnh đầy sương mù ngoài cửa sổ.... Theo như thỏa thuận, San San nên dọn sang Lãnh gia “Ngủ chung” một tháng mới đúng. Nhưng mà giao dịch giữa nàng và Lãnh Diệp, từ đầu đến cuối nàng không để cho anh trai cùng chú Minh biết chút gì. Anh trai thì không nói đi. Chú Minh từ trước đến giờ luôn tận lực bảo vệ nàng giống như cha ruột vậy, nhất định sẽ chết sống ngăn cản nàng. Cho nên San San phải nói dối, vì muốn làm chú cho Minh cùng anh trai an tâm. “Có thật không? Có người nguyện ý ra tay giúp đỡ? Chính là Tà Thần lần trước tới đây?” Nghe được San San báo tin tức tốt, chú Minh kinh sợ kêu lên: “Danh tiếng của anh ta, chú cũng từng nghe qua, nhưng lần này anh trai con đại nạn khó cứu, liệu cậu ấy có biện pháp không?” “Cháu nghĩ chắc là không thành vấn đề.” San San an ủi chú Minh. “Hắn là anh ta đã nắm chắc thành công.” “Nếu quả thật là như vậy, Đào thị đã được cứu rồi, chú mới có thể đi gặp ba ba của cháu.” Đào thị có thể hồi sinh, chú Minh vui mừng nói. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, ông cảm thấy có gì đó không đúng lắm. “Nhưng chúng ta không quen không biết, thường ngày cũng không có lui tới, anh ta làm sao có thể nguyện ý giúp chúng ta lần này?” “Đó... Đó là bởi vì lúc cháu còn ở Mỹ có quen với anh, quan hệ cũng không tồi. Khi cháu gặp anh ta, cháu có nhắc đến tình cảnh của nhà chúng ta, anh ta rất sẵn lòng ra tay giúp đỡ.” San San mặc dù không thường nói dối, nhưng khi muốn nói dối cũng có thể nghĩ ra một lí do dài ngoằng. “Có đúng như vậy không?” Chú Minh vẫn có chút bán tín bán nghi. “Đúng vậy a, cháu cũng rất cảm ơn anh ta đã ra tay giúp trong lúc khó khăn này, cho nên đã đồng ý tặng anh ta một chút cổ phần để tạ lễ.” San San rên sất khi còn nóng, chỉ sợ chú Minh không tin. “Vậy sao! Chú Minh đã nghĩ, chắc là không ai nguyện ý làm không công mới đúng. Thì ra là cháu đồng ý tặng cậu ấy cổ phần... Vậy cũng tốt, nếu như cậu ấy có thể giúp được công ty lúc này, chú cũng nguyện ý đem cổ phần đưa cho cậu ấy.” Chú Minh cũng có ước chừng mười phần trăm cổ phiếu Đào thị. “Không, không cần. Anh ấy không phải là người tham lam quá đáng.” San San vội vàng nói. “Nhưng mà cháu có thương lượng với anh ấy, tạm thời qua bên đó để học tập một tháng, chuyên tâm học cách kinh doanh, nếu sau này công ty lại phát sinh vấn đề, mình cũng không cần anh ấy hỗ trợ nữa.” “Cũng tốt! Vậy sau này em tới công ty giúp anh, anh cũng không cần mệt mỏi như vậy!” Từ đầu đến cuối Đào Kinh Minh ngồi chồm hổm ở một bên, đang giúp chú cún yêu chải lông, đột nhiên hưng phấn vỗ tay khen ngợi. Nghe được lời nói ngu xuẩn của Đào Kinh Minh, mắt San San trợn trắng, nhưng vẫn nhin xuống không mắng hắn. “Một cô gái như cháu phải sang nhà cậu ấy ở như vậy có tiện không?” Nhưng chú Minh có chút phản đối. “Hay là bảo anh trai cháu đến học sẽ thích hợp hơn.” “Không được. Tự cháu muốn đi học một ít phương thức kinh doanh. Huống chi anh trai cháu suốt ngày chỉ nghĩ đến những chú cún, không cách nào chuyên tâm, đi cũng vô dụng.” “Ừ! Vậy cũng tốt, dù sao cháu cũng nên cẩn thận là hơn.” Thấy San San nói cũng hợp lí, nhưng chú Minh vẫn không yên tâm, liên tục dặn dò. “Chú yên tâm, cháu sẽ tranh thủ thời gian trở về mà.” Miễn cưỡng nở một nụ cười, San San trấn an chú Minh. Mặc dù mọi chuyện đã được định đoạt, nhưng trong nội tâm của cô vẫn mơ hồ hiện lên một tia bất an... Cái gọi là “Lãnh gia”, thật ra cũng giống như phòng của tổng tài, nằm ở tầng cao nhất của tòa cao ốc Lãnh thị. Lãnh Diệp đem tầng cao nhất phân ra, một nửa làm phòng làm việc, một nửa khác thì làm nhà ở. Mặc dù hai không gian riêng biệt, nhưng để thuận tiện hơn cho nên bên trong vẫn phòng có cửa thông vào phòng ngủ. Buổi trưa hôm sau, San San mang theo hành lý đơn giản, đúng hẹn đi tới tầng cao nhất của tòa cao ốc Lãnh thị. “Đào tiểu thư, tổng tài đang bận, xin mời đi theo tôi trước.” Đối với việc San San đến đây thì thư ký của Lãnh Diệp cũng không có biểu hiện gì khác thường. San San suy đoán, lần này hẳn không phải là lần đầu tiên có nữ nhân vào Lãnh gia ở, cho nên thư ký đã sớm biết đối phó những chuyện như thế này. Vừa nghĩ tới mình bị xếp “cùng loại” với những người phụ nữ đó, trong lòng San San cũng có chút không được tự nhiên. Sau khi hướng dẫn San San đi vào Lãnh gia từ cửa riêng, thư ký mới nói: “Đào tiểu thư, đây chính là nơi ở của tổng tài. Cô cứ việc xem xét làm quen trước, tổng tài giải quyết xong công việc sẽ đến.” San San gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng dáng thư ký rời đi. Tùy ý xem một vòng xung quanh phòng khách chỗ cô đang đứng, không gian phòng khách bày trí thô sơ đơn giản, khoảng chừng năm mươi mét vuông, không gian lớn như thế nhưng thiết kế vô cùng đơn giản, tuy đơn giản nhưng không hề trưng bày dư thừa. Ghế dựa được bọc bằng da thuộc, quây rượ, tập hợp đầy đủ trang thiết bị âm thanh cao cấp nhất. Phòng khách chỉ có bấy nhiêu vật dụng. Không có ti vi, thậm chí ngay cả một bức tranh treo tường cũng không có, có thể thấy Lãnh Diệp không thích trưng bày những đồ vật nhằm chán phiền phức. Trong đó tương đối đặc biệt chính là, trong tường lại đặt một lò sưởi theo phong cách Châu Âu, mà thứ này ở Đài Loan hoàn toàn không dùng được... Thật là

một người đàn ông râu tóc! San San kinh thường nghĩ. Nếu phải ở bên cạnh hắn một tháng, nàng sẽ không khách sáo, cũng sẽ không ra vẻ rụt rè. Nàng quyết định phải quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút. Cho nên đem hành lý ném trên mặt đất, San San bắt đầu hành trình quan sát quanh phòng. Đi một vòng San San phát hiện ở nơi đây có hồ bơi, phòng Spa, phòng tập thể thao, phòng Sauna (phòng tắm hơi), phòng nghe nhìn.... Những trang thiết bị cao cấp cần thiết hoàn toàn không thiếu. Có thể hiểu, Lãnh Diệp cũng là người thích vận động. Nhưng mà tại sao một không gian rộng lớn như thế này, thế nhưng lại chỉ có một căn phòng ngủ! Không lẽ suốt một tháng ở lại đây nàng phải cùng hắn chia sẻ phòng. Mặc dù trong lòng đã sớm biết Lãnh Diệp muốn cái gì. Nhưng ý nghĩ cùng hắn hàng đêm cùng chung chăn gối, thật ra khiến San San có chút lùi bước. Ban đầu nàng cho là, chỉ cần tùy theo tình hình mà ứng phó hắn là tốt, nhưng bây giờ... Nhìn thấy ra trải giường màu xám tro, đột nhiên trong đầu của San San nghĩ tới hình ảnh trần trụi của Lãnh Diệp nằm ở phía trên, rồi hiện ra hình ảnh nàng cùng hắn tình cảm triền miên mãnh liệt. Đẳng hắng một tiếng lấy giọng tự làm mình thanh tĩnh, bỏ ngay những hình ảnh kì quái đó ra khỏi đầu, nhưng San San mặt đã đỏ bừng, tim đập dồn dập. Vội vàng rời khỏi phòng ngủ của hắn, San San trở lại phòng khách ngồi xuống sô pha, để cho nhịp tim của mình khôi phục lại bình thường. Thật ra thì cũng không có phải lo lắng, chỉ cần nhắm mắt lại, sau mấy động tác đơn giản sẽ có thể thuận lợi hoàn thành — hướng chi nàng là một người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình. (Ngay thơ thật lát nữa bị sói mồm sẽ biết.) Vì Đào thị, dù cho có phải chịu bao nhiêu áp bức và lãng nhục nàng cũng chấp nhận! Trong lòng nàng không ngừng tự khích lệ mình. Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, nàng đắm chìm trong mơ suy nghĩ hỗn loạn, tựa vào ghế sô pha, mệt mỏi tiến vào mộng đẹp. Không biết qua bao lâu, khi San San mơ mơ màng màng tỉnh lại, lại phát hiện một đôi ánh mắt sâu u uẩn đang nhìn cô. “A —” Cô hoảng hốt kêu ra tiếng, người cũng lui đến một góc ghế sô pha. Lãnh Diệp ngồi ở phía trước mặt nàng, nhìn nàng chăm chú, hơn nữa trên người hắn trần trụi, hạ thể chỉ quấn một cái khăn tắm! Những giọt nước chưa khô từ trên tóc hắn nhỏ giọt xuống, rơi trên vòm ngực trắng kiện của hắn, rồi chảy dài xuống mép khăn tắm... “Anh, anh muốn làm gì?” Hành động của San San lúc này tựa như một nữ sinh trong trắng, chỉ có thể nhìn chằm chằm lồng ngực của hắn. “Khuya rồi, trước tiên cô có thể đi tắm rửa.” Không có nói nhiều, Lãnh Diệp gợi ý cô đi tắm. “Ồ!” Hiểu được ẩn ý trong lời nói của hắn, thân thể San San cứng còng, từ trên ghế salon đứng lên, cầm lấy hành lý trên mặt đất, hướng phòng của hắn đi tới. Ở trong phòng tắm, San San chết lặng cởi quần áo ra, để cho cột nước phun trên da thịt trắng như tuyết của cô. Trong đầu của cô tràn đầy hỗn loạn, khẩn trương cùng cảm giác sợ hãi làm cho cô thậm chí cứ muốn ở mãi trong phòng tắm, tránh chuyện kia càng lâu càng tốt. Nhưng là... Cho dù đem thân thể tẩy rửa mãi, cô vẫn phải đi ra ngoài đối mặt thực tế. Chết sớm chết muộn đều là chết, không bằng thoải mái một chút, dù sao chỉ cần nhắm mắt, cảm rằng một cái, thời gian rất nhanh sẽ trôi qua. Thực hiện giao ước sớm một chút thì Đào thị có thể thoát khỏi bể khổ sớm một ngày! Sau khi hạ quyết tâm, San San không cho phép mình chần chờ nữa. Nhanh chóng lau khô thân thể, nàng quấn khăn tắm quanh người, bước ra ngoài. Phát hiện Lãnh Diệp còn chưa trở về phòng, nàng cẩn thận một cái đem khăn tắm cởi xuống, cả người trần trụi chui vào tắm ra trải giường màu xám tro, đợi chờ khoảnh khắc cuối cùng. Đợi hơn mười phút, lúc nàng cảm thấy thân thể hầu như đã đóng băng thì Lãnh Diệp trở về phòng. Nín thở tức thì, cũng không nhúc nhích, lúc này San San giống như thánh nữ Trinh Đức, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập khẳng khái và chính nghĩa. Về mặt hùng hồn của nàng thật ra lại khiến Lãnh Diệp không nhịn được nhướng mày, nhìn chằm chằm nàng một cách thú vị. Hắn chơi đùa không ít phụ nữ, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một người phụ nữ thú vị như vậy.... ***** Dem khăn tắm quấn ngang hông kéo xuống, vút trên mặt đất, Lãnh Diệp nằm xuống bên cạnh San San, lập tức một bàn tay to lớn không chút khách sáo nắm chặt lấy bầu ngực của nàng. Động tác của hắn, làm cho San San cứng đờ người, nhưng ngay sau đó cẩn thận chịu nhục nhắm mắt lại. Phát hiện thân thể của nàng đã hoàn toàn trần trụi, Lãnh Diệp trêu đùa: ” Cô phối hợp rất tốt, nhanh như vậy đã cởi hết quần áo ra?” Cẩn thận không lên tiếng, San San cố gắng kiềm chế bản thân không để ý đến đôi tay của hắn đang chạy loạn trên thân thể cô. Túm lấy nụ hoa trên ngực cô, Lãnh Diệp tà ác dùng ngón tay xoa nắn, chơi đùa nó, dường như chỉ sau một giây, nụ hoa đã ửng hồng, nở rộ ra và vươn lên kiêu hãnh. Hài lòng cười nhạt, ngay sau đó Lãnh Diệp di chuyển tay dần dần xuống giữa hai chân nàng, bất thành linh ngón tay xâm nhập vào đóa hoa thâm kín của nàng. “A, dừng. . .” Không nhịn được kêu ra tiếng, San San theo phản xạ kẹp chặt hai chân, nghĩ sẽ ngăn cản động tác tà ác của hắn, nhưng càng làm thế lỏng vào đóa hoa càng chặt hơn, tự động hút lấy ngón tay của hắn. “Cô chặt chẽ như một trinh nữ vậy. Nhưng mà phản ứng mãnh liệt hơn nhiều.” Cảm nhận sự ẩm ướt nóng bỏng truyền đến ngón tay, Lãnh Diệp xấu xa nhúc nhích đầu ngón tay của hắn. “A... Dừng. . .” “Không mở mắt, cô làm sao biết mình đang giao dịch với ai?” Dùng sức bóp chặt cảm nàng, muốn

nàng phải mở to mắt, Lãnh Diệp một lòng muốn nhục nhã San San cao ngạo. Giận dữ mở to mắt, trong đôi mắt xinh đẹp của San San có chứa phần nộ không nói nên lời, ánh mắt này cùng dần dần nảy sinh cảm xúc mãnh liệt. “Mùi vị không tệ.” Rút ngón tay ra từ lối vào chật hẹp ẩm ướt của nàng, Lãnh Diệp tà ác lấy đầu ngón tay giữa đưa lên miệng thưởng thức. “Hạ lưu!” Hành động của Lãnh Diệp, làm cho San San xấu hổ và giận dữ mắng. Ánh mắt thu hút, vẻ mặt Lãnh Diệp tràn đầy vui sướng. “Còn có những thứ hạ lưu hơn nhiều.” Hấn hướng nàng biểu thị công khai. Ngay sau đó là một hành động không báo trước, hấn đột nhiên đem vật cứng rắn nóng bỏng của hấn xâm nhập vào giữa mật huyết chặt khít của nàng.. “A –” Đau đớn vì bị xâm nhập mạnh mẽ, làm cho San San nhin không nổi kêu to thất thanh . “Không thể nào? Trinh nữ cuối cùng của nước Mỹ?” Lãnh Diệp dừng lại động tác, kinh ngạc nói. Hấn biết Đào San San đã đi học ở Mỹ nhiều năm, tình dục của những sinh viên nước Mỹ cũng rất buông thả, huống chi nàng lại là một cô gái Phương Đông xinh đẹp, thế nhưng đến lúc này nàng vẫn còn là một trinh nữ. Giọng nói hấn tràn đầy nghi ngờ, làm cho San San cảm thấy nhục nhã vạn phần, cô nhúc nhích muốn thoái lui, nhưng lập tức bị hấn đè lại thật mạnh. “Mới vừa bắt đầu, đã chịu không được?” Lãnh Diệp rút ra, lại tiến sâu vào sâu hơn, không ngừng ở nơi sâu nhất trong cơ thể nàng đâm mạnh bùng phát dục vọng. Hấn liên tục di chuyển, cùng với giữa hai chân tràn đầy nước mật của nàng là những âm thanh phát ra cực kỳ tục tĩu. San San cắn răng, cố gắng bắt buộc bản thân không nên hưởng ứng, hoàn toàn bỏ qua sự thật hấn đang ở trong thân thể mình, nhưng không cách nào kiềm chế được sự hưng phấn đang bắt đầu dâng lên mạnh mẽ. Chỉ có thể để mặc làn sóng khoái cảm cuộn cuộn nhấn chìm nàng trong đam mê, dần dần rút đi ý thức của nàng, linh hồn của nàng, làm cho thân thể mềm mại của nàng không kiềm chế được mà run rẩy trong vòng tay hấn . Đột nhiên, Lãnh Diệp thở gấp một tiếng, đem luồng nhiệt bắn vào trong cơ thể nàng. Sau một trận co thắt, hấn rút ra khỏi mật huyết nhỏ bé vẫn đang thít chặt của nàng, nằm lẩn sang một bên. Tuy giờ phút này trong cơ thể nàng không còn được lấp đầy nhưng vẫn không mang đến cho San San bất kì cảm giác giải thoát nào. Những rung động thật sâu trong cơ thể làm cho nàng khó thể hô hấp bình thường, nhưng nàng cũng biết một điều, nàng thật sự đã mất đi tất thân trong sạch. Sự thật chính là sự thật, không cách nào thay đổi, cũng không cho hối hận. Trở mình, San San không muốn liếc hấn một cái. Nhưng một nụ hôn ướt át bất ngờ rơi xuống bờ vai trần của nàng, một bàn tay từ trên bụng nàng trượt dần xuống dưới, nắm được hoa tâm nhỏ bé ở giữa hai chân nàng. “Anh muốn làm gì?” Không phải đã kết thúc rồi sao? San San bất mãn mở miệng. “Tôi nói rồi, đây chỉ là bắt đầu.” Không ngừng xoay tròn trêu chọc hoa tâm, Lãnh Diệp hài lòng khi phát hiện cửa vào mật huyết của nàng đang cuộn cuộn chảy ra chất lỏng ngọt ngào. “Ồ, a. . .” Hạ thể giống như có một luồng điện tê dại chạy qua, làm cho nàng kêu ra tiếng. Phản ứng của mình, làm cho San San xấu hổ nhắm mắt lại, nàng không rõ mình tại sao có hạ tiện như vậy, dễ dàng bị lay động như vậy. Một bàn tay khác thì dùng sức vuốt ve bầu ngực đầy đặn mềm mại của nàng, làm dẫn đến một loại khoái cảm khó có thể nói thành lời. Hấn càn rỡ, động tác vuốt ve, mơn trớn cuồng dã, làm cho San San hưng phấn khó có thể kháng cự, mật huyết cũng mãnh liệt co rút lại, run rẩy hoan nghênh hấn tiến vào. “Không, không cần...” San San khó chịu kêu lên. Nhưng thân thể vô lực chỉ có thể mặc hấn chơi đùa dâm loạn, nàng không có năng lực ngăn cản chính mình, cùng với hấn rơi vào thiên đường sung sướng khôn cùng.

5. Chương 5

Sau một đêm triền miên, những người phụ nữ khác làm sao đối mặt với người đàn ông bên cạnh? Là nên tự nhiên nói chào buổi sáng? Hay là rụt rè một chút không cần nhìn thẳng vào đối phương? Hay là dứt khoát lấy gối đè chết hấn? Chậm rãi mở mắt, trên người mơ hồ truyền đến đau nhức , vừa tỉnh lại San San lập tức liền nghĩ đến vấn đề này.

Người đang nằm ngủ ở bên phải cô, không biết có nên quay sang hấn để hấn biết là cô đã tỉnh hay không?

Cô không phải là người già dặn trong tình trường, cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới mình có thể ở cùng một người đàn ông xa lạ qua hết một đêm.

Hướng chi người người đàn ông này, tối hôm qua còn bá đạo khi dễ nàng, ngay cả một chút cơ hội nghỉ ngơi cũng không cho nàng. Hoàn toàn coi nàng như là nữ nô của hấn, đương nhiên phải ở trên giường hầu hạ

hắn... làm San San trong lòng cảm giác muốn nôn.

Nhưng mà, nói cho đúng thì cũng là mình đang nhờ cậy hắn, mới có thể để cho hắn bắt được nhược điểm, chẳng những cấp cho hắn cổ phần, còn phải dâng tặng thân thể trong sạch cho hắn, cùng hắn chơi trò chơi này.

Nghĩ trái nghĩ phải, San San càng ngày càng cảm giác mình bị thua thiệt. Thật ra thì trò chơi này chơi như thế nào, nàng cũng đã thua!

Mặc dù chính nàng đã suy nghĩ kỹ tự mình đồng ý, nhưng một buổi sáng sau khi tỉnh lại thấy mình đã thất thân, San San tạm thời để lý trí biến mất. Dứt khoát đề chết gã đàn ông bá đạo ngang ngược này! Nghĩ đi nghĩ lại San San tức giận chậm rãi lấy gối đang nằm, sau đó nhanh chóng xoay người, đem gối đè chặt lên gương mặt đẹp trai đến mức làm người ta phát giận của Lãnh Diệp. Lãnh Diệp đầu tiên là cố gắng giãy dụa, nhưng mới từ trong giấc mộng tỉnh dậy, hắn đương nhiên sẽ không đấu nổi với San San đang trong cơn tức giận!

Lãnh Diệp mau chóng không thể cử động nổi nữa, thân thể cũng không còn giãy dụa. Nàng thật đã giết chết hắn! San San cầm lấy gối trên tay bắt đầu phát run. Nàng không nghĩ tới, giết người là chuyện dễ dàng như vậy... Một động tác đơn giản, một chút khí lực, một sinh mạng sẽ kết thúc? Nhưng nàng thật sự muốn giết hắn sao? Nhưng khi giết chết Lãnh Diệp, cũng không mang đến cho San San bất kỳ cảm giác hưng phấn nào, trong nháy mắt, nàng đột nhiên bắt đầu cảm thấy hối hận. Trời ạ! Nàng làm cái gì? Trò chơi vừa mới bắt đầu, trong sạch của nàng đã mất, Đào thị còn chưa được cứu, tại sao nàng có thể nhất thời xúc động mà giết chết hắn chứ? Cũng là lỗi của nàng! Nàng thật là người ngu ngốc nhất trong thiên hạ! Nàng tiêu, Đào thị tiêu, chú Minh tiêu, anh trai nàng cũng tiêu luôn... “Không –” San San rốt cục không nhịn được hét lớn một tiếng. “Không –” Trong tiếng kêu đầy sợ hãi, San San từ trong ác mộng tỉnh lại.

Mở mắt nhìn sang bên cạnh thấy giường trống trơn, làm gì có thi thể của Lãnh Diệp, chỉ là ác mộng!

Lau lau cái trán đầy mồ hôi, San San vẫn chưa bình tĩnh được, may mắn là chỉ trong giấc mộng, nếu không chắc chắn nàng sẽ hối hận đến chết mất.

Cảm giác rin rít trên người làm nàng không chút thoải mái, nên San San bước xuống giường đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, nhẹ nhàng mặc vào mình cái váy liền thân, nàng bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Lãnh Diệp. Đi tới phòng ăn, nàng thấy Lãnh Diệp đang xem báo, ăn điểm tâm. Mà trên bàn ăn còn đặt thêm một phần thức ăn khác... chắc là phần của nàng. “Bữa ăn sáng này không phải là anh làm chứ?!” San San không thể tin được, loại đàn ông này có thể tự mình nấu nướng sao? Nếu hắn nói phải chắc chắn nàng sẽ có cái nhìn khác về hắn. “Không phải.” Hắn ngẩng đầu, liếc San San một cái, nhưng ngay sau đó lại vùi đầu xen tin tức. “Ừm!” Cũng không phải là thất vọng lắm, tóm lại San San cảm thấy câu trả lời của hắn, ngược lại làm cho nàng an tâm. “Váy là ai làm?”

“ Có thím Vương một ngày lên nấu ăn ba bữa, vệ sinh đúng giờ. Làm xong công việc lập tức rời đi. Anh không thích có người ở lại đây.” Lãnh Diệp không nhịn được giải thích, ngay cả đầu cũng lười quay lại.

Chán thái độ lạnh như băng của hắn, San San cũng không muốn nói chuyện với hắn. Cho nên nàng bịu môi ngồi vào một bên, buồn bực không lên tiếng bắt đầu ăn điểm tâm. Dùng xong bữa ăn sáng, Lãnh Diệp dùng khăn giấy lau miệng, thản nhiên nói: ” Anh đi công ty. Em có thể sử dụng bất kỳ thiết bị nào ở đây, cũng có thể đi ra ngoài mua sắm hay dạo phố, có việc cần thì gọi cho thư kí của anh.”

Chỉ như vậy thôi? San San có chút kinh ngạc, hắn lại ình nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy. Trên tivi không phải hay chiếu bảo là ông chủ phải bắt người phụ nữ của mình hầu hạ hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ sao?

Nhưng mà Lãnh Diệp đã tự động lên tiếng như thế, nàng cũng không cần phải ngu ngốc nói lên ý kiến của mình, nhưng có một chuyện quan trọng, không nhắc nhở hắn là không được.

“Em cũng hy vọng anh giữ lời hứa, mau chóng giải quyết vấn đề của Đào Thị..” Nàng không khách khí nhắc nhở Lãnh Diệp. ” Ừ,hừ.” chỉ ậm ừ trả lời nàng, Lãnh Diệp đồng thời cũng nhanh chóng rời khỏi phòng ăn.

Sau đó, San San nghe tiếng cánh cửa đóng lại. “Ừ hừ” là có ý gì? San San cũng không hiểu nổi Lãnh Diệp có đổi ý hay không nữa. Nhưng thái độ của hắn như thế làm nàng vô cùng bất mãn.

“Thái độ gì vậy! Đàn ông thú!” Uống một hơi cafe, San San nặng nề đem khăn ăn bỏ trên bàn. Nếu hắn nói có thể ra ngoài dạo phố, San San quyết định phải đi từ sáng sớm đến tối mới trở về. Cho nên nàng vào phòng lấy một bộ quần áo trong túi hành lý ra thay, sau đó vui vẻ ra ngoài “dạo phố”. Nàng định trở về Đào Thị xem một chút, nhưng lại sợ chú Minh hỏi thăm này nọ, không khéo lại lộ chuyện. Cho nên San San cũng không dám trở về. Thật ra thì đi dạo phố không phải là hứng thú của nàng, lúc còn đi học ở Mỹ, rảnh rỗi nàng thường ở tại sân trường để đọc sách, một chút hứng thú đi ra ngoài cũng không có. Vì vậy mấy hôm sau, nàng buộc mình phải vào viện bảo tàng xem triển lãm, đi dạo không ít các siêu thị, trầm tư ở các quán cà phê, uống không ít số cà phê vào bụng. Mỗi lần luôn là đi dạo đến tối, nàng mới bằng lòng trở về Lãnh gia, ăn xong bữa tối, nàng nằm bẹp trên giường đi vào giấc ngủ. Sau đó nửa đêm, nàng lại bị Lãnh Diệp đánh thức, yêu cầu nàng phải phục vụ ham muốn vô độ của hắn. Cứ như vậy trôi qua, nàng càng ngày càng mệt mỏi. Cho nên đến ngày thứ tư, mặc dù không có dự định gì, nhưng trời còn chưa tối nàng đã muốn trở về Lãnh Gia, vì cả ngày hôm nay nàng luôn có cảm giác bất an dường như có ai rình rập theo dõi nàng. Trở lại tòa cao ốc của Lãnh Gia, nàng phát hiện cô thư kí còn làm việc ngoài văn phòng của tổng tài. Như vậy Lãnh Diệp vẫn còn đang bận? Nhưng San San hoàn toàn không quan tâm, tốt nhất là hắn bận rộn đến chết đi! Vào đến nhà, San San đã thấy trên bàn của phòng ăn đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn. Bụng đang réo nàng phải ngồi vào bàn, nàng cũng không muốn chờ ăn cùng với Lãnh Diệp. Nàng quyết định mình phải ăn thật no, sau đó tắm rửa thoải mái. Sau khi tắm xong thời gian vẫn còn sớm, San San muốn tìm một việc gì đó làm để giết thời gian, nàng chợt nhớ đến dàn âm thanh trong phòng khách của Lãnh Diệp, âm hưởng dường như không tẻ, không thử thì thật đáng tiếc. Cho nên nàng đi tới phòng khách, lục tìm những CD được cất trong tủ, chuẩn bị thưởng thức âm nhạc. Tìm mãi, nàng ngoài ý muốn phát hiện ra Lãnh Diệp có vô số bộ sưu tập những tuyển tập của các nhà soạn nhạc thiên tài. Nàng cho là Lãnh Diệp là người chỉ biết kiếm tiền, thiên tài về kinh doanh và đùa giỡn phụ nữ, không nghĩ tới hắn lại có sở thích về âm nhạc như vậy—điểm này khiến cho San San cũng có chút ngoài ý muốn. Chọn ra mấy đĩa CD, đặt vào ổ đĩa. San San thư giãn nằm trên ghế sa lon, lắng nghe cả phòng tràn ngập tiếng đàn tuyệt diệu. Kỹ thuật đánh đàn của Tiêu Bang thật là xuất quỷ nhập thần, mượt mà biến hóa kì ảo khôn lường. Khi thì ôn nhu nhẹ nhàng, khi thì trầm bổng mênh mông, tiếng đàn du dương dần dần dắt San San, từng bước chìm vào mộng đẹp. Đêm khuya, khi Lãnh Diệp trở về, đầu CD vẫn còn vang lên điệu nhạc, mà San San đang nằm trên ghế sa lon ngủ say, trên mặt nở ra nụ cười ngọt ngào. Trong giấc mơ, nàng đang rong chơi trong sân trường đại học Pittsburgh, ngồi dưới tàng cây đọc những tác phẩm vô vị không nuốt nổi của các tác gia nổi tiếng. Đột nhiên nghe tiếng chim hót chiêm chiếp líu lo, đón nhận những làn gió mát mơn man nhẹ nhẹ, nàng rất thích cuộc sống trong sân trường này, thật bình yên, không có những phiền não vô vị. Nhìn nàng ngủ ngáy thờ như một thiên sứ, không hề có mùi thuốc súng, không có công kích, nhìn thật im lặng dễ gần. Lãnh Diệp không phủ nhận, nàng là người phụ nữ đẹp nhất mà hắn đã từng gặp qua, là người phụ nữ đầu tiên dám khiêu khích hắn, cũng là người phụ nữ có thể khơi mào dục vọng của hắn một cách nhanh nhất ở trên giường. Trước khi trò chơi kết thúc, có thể cùng nàng hưởng thụ cũng không có gì sai trái. Lúc này, San San đột nhiên trở mình, thiếu chút nữa từ trên ghế salon rơi xuống, may mà có Lãnh Diệp nhanh tay lẹ mắt đón được nàng. Mặc dù thiếu chút nữa ngã xuống thảm, nhưng nàng vẫn ngủ say, không hề có một chút cảnh giác nào. “Ngủ thật ngon a.” Lãnh Diệp cười cười, cúi người ôm lấy thân hình mảnh mai của San San, nhẹ nhàng mang nàng đặt lên trên giường. Mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến nửa đêm, San San mới từ trong mộng tỉnh lại. A? Mình không phải là nằm trên ghế sofa nghe CD sao? Tại sao lại chạy lên giường? San San có chút nghi ngờ, nhưng thấy Lãnh Diệp đang ngủ say bên cạnh, nàng mới chợt tỉnh ngộ. Không phải là Lãnh Diệp ôm nàng vào phòng sao? Không nghĩ tới hắn cũng sẽ làm chuyện ôn nhu như thế. Nhìn thấy đường nét gương mặt của Lãnh Diệp thật rõ ràng, sống mũi cao thẳng, trong lúc ngủ say mà hắn vẫn thật đẹp trai, anh tuấn.

Bỗng dưng San San nổi lên ý nghĩ muốn sờ mặt của hắn. Cho nên nàng len lén đưa tay tới... Không nghĩ tới Lãnh Diệp đột nhiên trở mình, làm cho San San sợ quá liền nhanh chóng rút tay về, nàng cũng nhanh chóng nhắm mắt lại làm bộ ngủ.

Giống như cô bé trộm kẹo chút nữa là bị bắt quả tang, tim San San đập dồn dập.

May mà hắn không có tỉnh lại, nếu không thì nguy rồi. Nói không chừng hắn còn sẽ hoài nghi mình muốn bóp chết hắn đây!

Nhớ đến lần trước trong mơ nàng dè chết hẳn, San San ngược lại có chút buồn cười, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Thật ra thì chỉ cần hẳn chịu giúp đỡ Đào Thị thì nàng cũng không nên quá chán ghét hẳn.

Dành thời gian đi dạo, chỉ bằng mình thử tính toán xem có cách nào thắng được trò chơi này để lấy cổ phần của Đào Thị về hay không ít ra cũng giảm bớt được một ít thiệt hại. Càng nghĩ càng cảm thấy có thể được, San San trong lòng bắt đầu tính toán phải như thế nào, mới có thể thắng được trò chơi này...

Không sai! Chính là phải làm một người phụ nữ ngoan ngoãn, trước tiên phải chiếm được cảm tình của hẳn, để hẳn bớt dè phòng, sau đó Lãnh Diệp nhất định sẽ yêu nàng! Suy nghĩ suốt cả đêm, cuối cùng San San cũng ra được một kết luận. Vào buổi sáng lúc đang ăn điểm tâm, San San cố ý phá tan không khí yên lặng, cùng Lãnh Diệp tán gẫu. “Đúng rồi! Tôi có chuyện muốn hỏi anh, đối với tình trạng của Đào Thị anh có biện pháp gì hay không.” San San khách sáo hỏi thăm hẳn.

“Đã giải quyết.” Lãnh Diệp vẫn cúi đầu xem báo. “Giải quyết?” Cho là mình nghe lầm, San San xác định lại lần nữa.

“Chúng ta đang nói đến chuyện của Đào Thị! Anh giải quyết như thế nào? Vẫn chưa tới một tuần.” Lãnh Diệp gấp lại tờ báo, thả vào một bên trên bàn. “Anh xử lý công việc từ trước đến giờ không cần đến một tuần.” “VẬY... Anh giải quyết như thế nào?” Đối với câu trả lời của hẳn, San San vẫn còn bán tín bán nghi. “Anh trai của tôi cũng phạm sai lầm không ít.”

Chuyện của Đào Thị rắc rối nhiều như vậy, làm sao có thể ở trong một tuần giải quyết xong! “Em nói về những dự án đầu tư siêu cấp thất bại sao?” Lãnh Diệp hớp một ngụm cà phê. “Chỉ cần phân tích tin tức kỹ càng tỉ mỉ, muốn giải quyết chuyện này thật ra rất đơn giản.”

“Còn về chuyện trung tâm giảm béo ở Châu Phi, chỉ cần thay đổi một chút chủ đề kinh doanh, đem nó sửa thành ” Spa -Trung tâm dưỡng da thiên nhiên ở Châu Phi”, lại thêm vài chiêu tuyên truyền quảng cáo, chỉ cần chú trọng vào chất lượng phục vụ, tự nhiên sẽ thu hút du khách Châu Âu sang thôi.”

Thấy San San tỏ ra kinh ngạc, hẳn lại nói tiếp: “Về phần trung tâm mua sắm hiện đại ở sa mạc còn dễ giải quyết hơn, anh đã cho người điều tra, phát hiện ở bên dưới khu mua sắm đó, có một mỏ dầu chất lượng cao chưa ai khai thác. Tin tức vừa được truyền ra ngoài lập tức thu hút không ít giới kinh doanh tham gia đầu tư, dễ dàng bán mảnh đất kia với giá cao ngất ngưỡng tận mây xanh.”

(Quảng Hằng: Ye..... Soái Ca của lòng ta, *tung hoa*, *mơ màng* Biết bao giờ mình mới gặp được nhỉ?)

“ Còn đảo nhỏ ở phía Nam Thái Bình Dương? Không phải lại là có mỏ dầu hay quặng kim cương chứ?” San San mở to đôi mắt, nghi ngờ hỏi. “Dĩ nhiên không thể nào có những thứ đó. Nhưng mà, đảo nhỏ này hoàn cảnh địa lý tương đối tốt, trên đảo lại có một số phong cảnh thiên nhiên vô cùng xinh đẹp. Vì vậy có thể mở thành khu du lịch sinh thái, thành lập khu du lịch ngắm cảnh ở Nam Thái Bình Dương. Trước mắt trên đảo đang tiến hành xây dựng, nhưng có rất nhiều tập đoàn muốn tham gia đầu tư.” Lãnh Diệp cặn kẽ trả lời San San.

(Fan gờ: Oa.... Mắt sáng như sao***) Nghe được giải thích của hẳn, San San quả thực không thể tin được, tất cả đều là sự thật. Lãnh Diệp không hổ là Tà Thần trong truyền thuyết, có năng lực thần kỳ sửa đổi thành hay! Đào thị hầu như sắp phá sản, thế nhưng khi vào tay hẳn chưa đầy một tuần, đã thay da đổi thịt của nó, giúp nó hồi sinh.... San San hết sức cao hứng, muốn hét lên, hai tay dang tưng cổ phần cho hẳn. “Đừng quên, trò chơi chúng ta còn đang tiến hành. Trừ phi có một người nhận thua, trò chơi mới kết thúc trước thời hạn... Em nếu như đổi ý muốn rời đi, anh sẽ lập tức đem Đào Thị kéo xuống.” Lãnh Diệp lạnh lùng nhắc nhở, khi nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của San San.

Chỉ một câu nói của Lãnh Diệp, lập tức dập tắt niềm cảm kích vừa mới dâng lên trong lòng San San.

Mặc dù hẳn có quyền thế, muốn làm gì cũng được, nhưng hẳn cũng là một kỳ tài trong giới kinh doanh.

Thực chất hẳn còn là một tên vô tình, bại hoại, dâm loạn hay trêu chọc phụ nữ.

“Không đâu! Vì để cảm ơn anh đã nhọc tâm giúp đỡ, em quyết định tối nay sẽ tự mình xuống bếp nấu cơm chiều đãi anh.” Nhớ đến quyết định ban sáng của mình, cho nên San San vội vàng nở ra nụ cười ngọt ngào giả tạo. “Tùy em.” Lãnh Diệp không có ý kiến nhún nhún vai, nhìn nàng nở nụ cười không thể nắm bắt được, liền rời khỏi phòng ăn.

Để lại San San một mình ngồi đó, hận đến nghiến chặt răng, trong lòng nàng thầm thề, nhất định phải cho tên kiêu ngạo kia quỳ dưới váy nàng, lấy lại cổ phần mới có thể tiêu tan cơn giận của nàng!

***** Người ta thường hay nói muốn nắm lấy trái tim của một người đàn ông, trước tiên phải khống chế bao tử của hắn? Một người đàn ông cho dù vô tình, nhưng khi thấy cô gái cực khổ chế biến thức ăn ngon lành, trong lòng nhất định sẽ rất cảm động, tiện đà đối với nàng sinh ra ý nghĩ – yêu thương. (Quảng hằng: Hic, tội thật, em thấy chị này quá mức ngây thơ.) Vì vậy, trước tiên phải nắm chặt bao tử của hắn, đó là San San âm thầm tính toán, Lãnh Diệp là thuộc tuýp người rất biết thưởng thức, đương nhiên là phải làm bò bít tết và rượu vang phục vụ hắn. Nhưng mà, ở phòng bếp ngây người hồi lâu, San San vẫn là không biết nên làm như thế nào? Nàng là thiên kim tiểu thư của Đào gia, cho dù đến nước Mỹ du học, cho đến bây giờ cũng chưa từng nấu nướng qua. Một ngày ba buổi cơm đều ăn ở căn tin của trường học. Cũng thầm trách mình vừa bảo thím Vương buổi tối không cần tới nấu nướng. Nếu không cũng có thể hỏi bà ấy cách chế biến thịt bò. “Cho nên có đôi khi, không phải những lời nói ra lúc nào cũng có thể thực hiện hết được.” San San vung dao nói vào không khí. “ Hay là mình đi ra ngoài mua vài món, sau đó gọt hắn bảo là mình tự nấu?” San San lẩm bẩm tự nói.”Không được! Nếu lỡ bị hắn phát hiện, thì ấn tượng ở trong lòng hắn ngược lại còn xấu hơn.” San San rất là buồn rầu, vô lực lực lợi tử lạnh... Trong lúc tìm kiếm, mắt nàng bất chợt sáng lên. ”Hắc! Có trứng, có cà rốt, dứt khoát cơm chiên là được! Dù sao cơm chiên rất đơn giản, chỉ cần đem tất cả mọi thứ trộn lại, sau đó xào lên là xong!” “Mặc dù không thể so sánh với thịt bò cao cấp, nhưng biết đâu món cơm chiên đơn giản này lại làm hắn cảm động vì thành ý của mình thì sao?” Quyết định xong, San San lập tức bắt tay vào chế biến nguyên liệu. Nấu cơm thì đơn giản rồi, ở nhà nàng từng thấy người giúp việc nấu qua. Cắt cà rốt cũng không có vấn đề, mặc dù hình dáng có chút kỳ quái, nhưng chỉ cần cắt trứng tay thì coi như là OK! Nhưng là động tác đánh trứng đơn giản lại làm khó San San. Có lẽ là dùng sức quá mạnh, nàng đập trứng lẫn lộn cùng vỏ trứng. Cho nên San San không thể làm gì khác hơn là từ từ đem vỏ trứng lựa ra, lựa xong hết đã làm nàng đau thắt lưng, xương sống. Nhưng mà, sau khi đã chuẩn bị xong tất cả nguyên vật liệu, cuối cùng nàng cũng đi đến bước quan trọng đó là chiên cơm. Nhưng vừa mới bật lửa lên, không cẩn thận lửa phụt làm phồng bàn tay trái của San San, nhưng những việc còn lại về sau lại rất thuận lợi. Rất nhanh, tuy hai đĩa cơm không lớn lắm, nhưng hương thơm bay ngào ngạt khắp phòng bếp. Đặc ý nhìn đại tác phẩm của mình, San San tin tưởng Lãnh Diệp nhất định sẽ hết sức cảm động, chỉ tưởng tượng mà San San vô cùng nôn nóng hắn trở về. Thời gian cũng không còn nhiều lắm , nhưng khi nàng mới rót được hai ly rượu đỏ điện thoại đột nhiên reo lên. San San vội vàng bước đến máy điện thoại nội bộ trong nhà bếp.”Alo?” “Đúng, tôi là Đào San San.” Thư ký gọi điện thoại tới. “Cái gì? Lãnh Diệp không về ăn cơm? Muốn sang nhà Nhu Nhã tiểu thư để dùng cơm?” Nghe thư ký nói, San San tức kêu to. “ Cô Nhu Nhã tiểu thư kia cũng là bạn gái của hắn?” Không có kiên nhẫn nghe xong thư ký liên tục xin lỗi, San San tức giận cúp điện thoại. Cái tên khốn kiếp, làm cho nàng bận rộn cả ngày, thế nhưng lỡ hẹn, chạy đến nhà cô gái khác? Nhìn đĩa cơm chiên trên bàn còn bốc khói nghi ngút, trong lòng San San chợt dâng lên ý muốn giết người...

6. Chương 6

Trước khi tan sở, Lãnh Diệp nhận được điện thoại của Nhu Nhã, nói là Đằng Lệ và Tâm Đồng đi du lịch ở Châu Âu hơn nửa năm nay đã trở về, muốn cùng hắn họp mặt. Trong lòng hắn vẫn nhớ lời hứa xuống bếp của San San, nhưng Lãnh Diệp đành bảo thư ký gọi điện thoại báo với nàng rằng mình sẽ không trở về dùng cơm, sau đó lái xe đến nhà Nhu Nhã. Tại ngôi nhà nhỏ màu trắng ở vùng ngoại ô, Nhu Nhã đang đứng tại cửa chờ hắn. Nhiều năm trước Nhu Nhã là trẻ mồ côi, nàng đã được Minh Vương và Đằng Lệ mang về từ Ý. Lãnh Diệp nhớ năm ấy nàng khoảng chừng mười tuổi, cô bé đáng người gầy gò nhỏ nhắn, đáng thương run rẩy.Tay luôn nắm chặt góc áo của chính mình, cúi đầu không dám nói chuyện. Nhưng những năm gần đây,

Minh Vương, Đằng Lệ, Nham Hổ, Hỏa Ứng, còn có hẳn cũng xem Nhu Nhã như người em gái nhỏ mà tận lực bảo vệ, tuyệt đối không cho phép nàng bất kỳ sơ xuất gì xảy ra với nàng. Dưới sự chăm sóc cẩn thận của bọn hắn, Nhu Nhã dần dần sinh ra cảm giác an toàn, biến thành cô gái nhỏ xinh đẹp, đầy tự tin. Hơn nữa nơi này cũng là nơi mà “Ngũ Nhân Bang” mỗi tháng tụ hội một lần, khắp nơi xung quanh đây đều có những bảo vệ tinh anh của Nham Hổ đến bảo vệ sự an toàn cho chủ nhân ngôi nhà này. Lúc này toàn thân Nhu Nhã mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, tóc búi lên cao, thoạt nhìn thật ưu nhã xinh đẹp. Chỉ có những anh trai như bọn họ mới có thể biết ẩn dưới lớp mặt nạ thanh tao lịch sự kia là một em gái Nhu Nhã tính tình cổ quái đến thế nào. “Lãnh Diệp, anh đến rồi?” Nhu Nhã nở nụ cười tinh nghịch, tháng này Lãnh Diệp bề bộn nhiều việc, cho nên phá lệ không tham gia cuộc họp thường mỗi tháng của “Ngũ Nhân Bang”. “Bọn họ đã đến hết rồi chưa?” Lãnh Diệp nói đến chính là vợ chồng Đằng thị. Nhu Nhã nháy mắt mấy cái. “Đã đợi anh lâu lắm rồi đó!” Nhu Nhã thân mật quàng tay ngang khuỷu tay của Lãnh Diệp, cùng hắn cùng đi vào trong phòng. Trải qua mấy hành lang gấp khúc, đi tới bên trong phòng khách, ác ma Đằng Lệ cùng vợ của hắn Tâm Đồng, đã ngồi ở ghế sofa chờ bọn họ. “Trễ như thế mới tới?” Đằng Lệ lạnh lùng nhìn Lãnh Diệp nói. Hai người đã lâu không gặp, nhưng tính tình Đằng Lệ vẫn luôn ngoan cố như trước, cho dù thấy bạn tốt, sắc mặt cũng không khá hơn bao nhiêu. “Tâm Đồng, đã lâu không gặp? Như thế nào? Đi Châu Âu chơi có vui không? Đằng Lệ lúc ở Châu Âu có đánh em hay không?” Lãnh Diệp làm như không nghe Đằng Lệ hỏi. Hắn bước đến ngồi vào ghế sofa bên cạnh Tâm Đồng, thân mật hỏi thăm nàng. Nghe Lãnh Diệp hỏi đùa, Tâm Đồng chẳng qua là e lệ cười khúc khích, không biết nên làm sao hưởng ứng. Nàng mặc dù cũng rất thích Lãnh Diệp, nhưng thường không biết được hắn nói câu nào thật câu nào giả. Ngồi bên cạnh nàng, Đằng Lệ nhẹ nhàng nắm lấy tay vợ, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Diệp một cái. “Dám châm biếm tôi. Không có gì đáng cười cả.” Đằng Lệ ánh mắt tràn đầy ý cảnh cáo “A a a... Ai mà ngờ được ác ma Đằng Lệ lại yêu một người phụ nữ đến thế?” Thấy bộ dáng Đằng Lệ nắm chặt tay vợ của hắn, Lãnh Diệp vẫn dai dẳng trêu chọc. “Đây là ác ma lạnh lùng nổi danh sao?” Tất cả mọi người bên ngoài đều sợ hãi Đằng Lệ ba phần, chỉ có duy nhất thành viên của “Ngũ Nhân Bang” là Tà Thần mới có thể trêu đùa ở trước mặt của ác ma. “Được rồi, đừng đấu nữa. Tất cả mọi người đã lâu không gặp rồi.” Nhu Nhã ra mặt hòa giải, quả nhiên về mặt Đằng Lệ cũng dịu đi rất nhiều. “Nham Hổ không tới?” Lãnh Diệp biết Minh Vương, Hỏa Ứng không có ở trong nước, nhưng Nham Hổ tại sao không tới, điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn. “Anh ấy có việc bận, lần sau sẽ đến.” Nhu Nhã giải thích, vừa nhìn về phía Tâm Đồng. “Hôm nay là có một tin tức tốt, muốn cho anh biết.” “Chuyện gì?” Lãnh Diệp nghi ngờ hỏi. Nhưng ánh mắt linh hoạt của hắn lập tức nhìn theo ánh mắt của Nhu Nhã, thấy vẻ mặt đỏ bừng của Tâm Đồng, lập tức hiểu ẩn ý trong lời nói của Nhu Nhã. “Tâm Đồng... Mang thai?!” Lãnh Diệp kinh ngạc nhìn bụng Tâm Đồng gò lên. Tâm Đồng xấu hổ gật đầu, nhưng ngay sau đó đem mặt giấu ở trong ngực Đằng Lệ. “Chúc mừng hai người.” Lúc này, trong nội tâm Lãnh Diệp vì bọn họ mà cảm thấy vui mừng. “Thật ra thì, lúc ở Pháp đã phát hiện cô ấy mang thai, vốn là nên trở lại sớm một chút. Nhưng Tâm Đồng kiên trì muốn sang Châu Âu chơi, cho nên bây giờ mới trở về.” Đằng Lệ về mặt giả vờ bình thản, nhưng vẫn phảng phất nét vui sướng của kẻ sắp làm cha. “Không nghĩ tới cũng có phụ nữ chịu sinh con cho ác ma?” Lãnh Diệp vừa nói, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên gương mặt thanh tú của San San. “Anh không phải cũng có cơ hội?” Nhu Nhã cười yếu ớt, trong mắt lóng lánh tia sáng xảo trá. Từ khi Lãnh Diệp vừa đến đây, nàng cũng cảm giác được hắn có chút vấn đề. Nàng vừa nói như thế, ánh mắt của Đằng Lệ cùng Tâm Đồng lập tức tập trung ở trên người Lãnh Diệp. Hai người bọn họ cũng biết Nhu Nhã có năng lực cảm ứng. Nàng phát hiện thấy Lãnh Diệp có điều khác thường... Không lẽ hắn cũng có người phụ nữ mang thai với hắn? Bối rối chỉnh lại tư thế ngồi, Lãnh Diệp lên tiếng phủ nhận. “Em nói gì, anh không hiểu.” “Đúng a! Em cũng không hiểu.” Vô tội nháy mắt mấy cái, nhưng trong lời nói Nhu Nhã có ẩn ý, ngược lại để cho không khí lộ ra vẻ càng thêm mập mờ. “Đừng nói những lời khó hiểu đó nữa, chúng ta đến đây không phải để hỏi thăm tình trạng của những người khác trong thời gian gần đây sao?” Lãnh Diệp cau mày, muốn xoay sang vấn đề khác. Nhu Nhã cười cười, cũng thuận theo ý tứ của hắn, không bàn về vấn đề đó nữa. Tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, nàng cũng không muốn làm cho Lãnh Diệp xấu hổ. Vì vậy bốn người bắt đầu hàn huyên về những người bạn của họ, và hỏi Đằng Lệ về chuyến du lịch ở Châu Âu phát sinh chuyện lý thú... Qua hai tiếng đồng hồ sau, Lãnh Diệp liền bảo ngày mai công ty có việc nên vội vã về trước. Đã sớm phát hiện Lãnh Diệp tối nay đứng ngồi không yên, nhất định là có nguyên nhân, Đằng Lệ nhượng mảy với Nhu Nhã. Nhu Nhã không nói, chỉ là len lén cười. Sau đó nàng nháy mắt mấy cái, hướng Tâm Đồng nói: “Tâm Đồng, ngày mai chị có hứng thú đi xem “Chuyện” chúng ta không hiểu hay không?” ***** Liếc nhìn chồng dò hỏi, hiểu rõ ẩn ý trên mặt chồng, Tâm Đồng chỉ biết gật đầu thật mạnh. Thật ra thì tâm tư nàng đơn thuần, vẫn chưa rõ ẩn ý trong lời nói của Nhu Nhã! Lúc này, sau khi rời khỏi nhà của Nhu Nhã, Lãnh

Diệp lái ô tô nhanh chóng về nhà. Nghĩ đến chuyện tối nay Tâm Đồng mang thai, làm cho hắn liên tưởng đến chuyện San San, làm hắn không khỏi nở nụ cười lạnh. Đào San San bắt quả chỉ là trò chơi của hắn, sao hắn lại có ý nghĩ buồn cười như vậy? Hắn sẽ không quên chuyện San San công khai tặng hắn một cái tát, cũng sẽ không quên nàng dùng thân thể mình để cứu vãn Đào Thị. Nàng và những người phụ nữ khác cũng không có khác biệt, mặc dù hấp dẫn hơn, kiêu ngạo hơn, nhưng vẫn giống nhau ở chỗ chỉ cần dùng tiền là có thể mua được. Cho đến lúc trở lại Lãn gia, Lãn Diệp vẫn không ngừng nhắc nhở trong đầu mình những sự thật này. Giết người? Đương nhiên có thể. Ngẫm lại, thật không đáng để phạm pháp? Đào San San nàng cũng không ngốc đến như vậy, vì hai cái đĩa cơm chiên mà giết người? Hmm! Nàng chẳng qua là oán hận nhìn chằm chằm cơm chiên cả đêm, cho đến lúc chúng không còn bốc hơi nóng nữa. Tên khốn kia hại nàng bận rộn cả ngày, nhưng lại chạy sang nhà cô gái khác, không trở về ăn cơm, phá hư hết tất cả kế hoạch nàng đã dày công thiết kế tỉ mỉ. Cầm lấy hai đĩa cơm chiên đứng lên, định bỏ vào thùng rác, nhưng suy nghĩ một chút, San San quyết định không nên lãng phí công sức của mình. Tội gì hành hạ mình? Lãn Diệp không trở lại không sao, nàng có thể ăn hết cơm chiên! Vì đây cũng là thành quả một ngày mình cực khổ đây! San San giận dữ đem từng miếng cơm chiên đã nguội lạnh đưa vào miệng, nuốt xuống, ngay cả mùi vị cũng chưa kịp thưởng thức. Cho dù là không cẩn thận ăn phải vỏ trứng, nàng vẫn oán hận cắn nát nó, nuốt vào. Dù sao người ăn vỏ trứng cũng không chết. Sau khi liều mạng cắn nuốt xong hai đĩa cơm chiên, nàng lại đem hai ly rượu đỏ sóng sánh uống hết, một giọt cũng không chừa cho Lãn Diệp. Sức ăn của San San từ trước đến giờ không nhiều, sau khi cơm nước xong đã cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng vẫn cố gắng đem hai đĩa cơm đi rửa sạch, sau đó mới trở về phòng để nghỉ ngơi. Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, bụng nàng trướng lên khó chịu, mơ hồ có chút cảm giác đau đớn. Nàng bắt đầu có chút hối hận do mình nóng nảy. Sớm biết như vậy cũng đừng có giận dữ ăn hết cơm chiên, làm mình cực kỳ khó chịu. Dạ dày càng ngày càng khó chịu, sắc mặt San San trắng bệch, thân thể cuộn tròn lại. Trong lòng thật sự là hận đến chết tên đầu sỏ Lãn Diệp khốn kiếp! Trong mơ hồ, dường như nàng nghe thấy tiếng Lãn Diệp vào phòng. Nhưng mà nàng không còn sức để ngồi dậy mà chỉ trích hắn lỗ hện với nàng. Lãn Diệp nhìn thấy San San nằm ở trên giường cuộn lại như tôm luộc, còn tưởng rằng nàng đã ngủ. Cho nên nhún nhún vai, cởi quần áo ra, đi vào phòng tắm. Tắm rửa xong, hắn chỉ mặc một cái quần ngủ, đang thoải mái nằm yên lặng ở trên giường, định tắt đèn ngủ ở đầu giường, mới phát hiện vẻ mặt đau khổ của San San, đáng vẻ dường như rất khó chịu. “Em sao vậy? Không thoải mái sao?” Lãn Diệp hỏi nàng. “...” Cắn răng, vốn là không muốn trả lời nhưng San San vẫn đáp. “Em đau dạ dày.” “Đau dạ dày?” Lãn Diệp nhíu mày lại. “Em ăn thứ gì không sạch sẽ sao?” “Không có, chỉ ăn cơm chiên...” Tạm thời ngừng lại, San San vừa lúng túng vừa ủy khuất tiếp tục nói: “Hai đĩa mà thôi.” “Hai đĩa? Khẩu vị em hôm nay tốt như vậy sao?” Theo như sự quan sát gần đây của hắn, sức ăn của San San không được nhiều, hôm nay tại sao ăn nhiều như vậy, làm cho Lãn Diệp tò mò như ong mòi. “Cũng là do anh làm hại! Ai kêu anh không trở về ăn cơm!” Một luồng khí giận dâng trào, San San tức giận chỉ trích hắn, nhưng ngay sau đó đau khổ co quắp lại ngã xuống giường. Là lỗi của hắn! Nếu như hắn đúng hẹn trở về nhà ăn cơm, mình cũng sẽ không bị đau dạ dày! ***** Là lỗi của hắn! Nếu như hắn

đúng hẹn trở về nhà ăn cơm, mình cũng sẽ không bị đau dạ dày! Nhìn thấy cô gái đang đau đên mức co rúm cả người, đây chính là cô gái kiêu ngạo Đào San San? Nhìn thấy vẻ mặt đầy đau khổ của San San, lại nghĩ đến nàng miễn cưỡng ăn hết hai đĩa cơm chiên, thật sự làm cho Lãn Diệp không nhịn được cười. “Cũng là do anh hại, còn cười?” Thấy nụ cười của hắn, San San ủy khuất quất quất miệng, cảm giác xấu hổ và giận dữ làm cho nước mắt dâng đầy trong hốc mắt. Lãn Diệp nhếch môi, một nụ cười tươi bắt đầu lan rộng ra, ngay cả ánh mắt vốn lãnh đạm của hắn cũng tràn đầy sức sống thú vị. Ánh mắt ngấn nước của San San, thoáng chốc bị nụ cười của hắn làm ngưng lại, nàng nhớ nụ cười thường xuất hiện trên mặt của Lãn Diệp luôn làm người ta chán ghét không thể đoán trước được. Nhưng nụ cười này không giống với nụ cười trước kia! Lộ ra vẻ tự nhiên, đầy nhân tính. Hơn nữa nụ cười này tràn

đầy vui vẻ, San San cảm thấy một ma lực chưa từng có trước kia xuất hiện, phát hiện này làm cho San San ngây ngẩn nhìn hấn chăm chăm. Thấy San San nhìn mình chăm chú một cách kì lạ, Lãnh Diệp không nói một câu liền rời khỏi giường. Đến khi hấn quay lại thì trên tay đã cầm một viên thuốc đau dạ dày và một ly nước ấm. “Uống viên thuốc này với nước.” Trong giọng nói lơ đãng của Lãnh Diệp có chút ôn nhu. “... Cám ơn.” Cảm thấy có chút ngỡ ngàng, San San nói lời cảm ơn không được tự nhiên, sau đó nhận lấy thuốc cùng ly nước hấn đưa tới. Uống xong nước, đem ly nước trả lại cho hấn, Lãnh Diệp chạm phải bàn tay trái bị phỏng của nàng, San San lập tức theo phản xạ rút tay lại. “Tay em làm sao vậy?” Lãnh Diệp nhạy cảm chú ý tới sự khác thường của nàng, không cho nàng cự tuyệt mà lập tức kéo tay nàng qua để kiểm tra. Trên mu bàn tay nàng rõ ràng sưng đỏ một mảng, còn rỉ ra một chút nước vàng. “Sao lại bị như vậy?”

Lãnh Diệp bực tức chất vấn nàng.”Tại sao không thoa thuốc?” “Lúc chiên cơm bị dầu văng trúng. Em nghĩ dội nhiều nước là tốt rồi.” San San thành thành thật thật trả lời. Lúc ấy bề bộn nhiều việc, đúng là không rảnh bôi thuốc, sau lại cũng đã hết đau. Cô gái này tay chân vụng về, chẳng những ăn quá no đến mức đau dạ dày. Còn để cánh tay bị thương mà không thèm thoa thuốc, không sợ lưu lại vết sẹo sao? Lãnh Diệp thần sắc không vui đều hiện rõ trên mặt. Hấn kiểm tra vết thương, sau đó lại rời khỏi phòng, để lại San San ngơ ngẩn không thể hiểu được hấn muốn làm gì. Quái? Người bị thương là nàng, hấn làm gì mà tức giận như vậy? Lãnh Diệp khi xuất hiện trở lại, trên tay đang cầm một hộp cấp cứu nhỏ. Hấn không nói tiếng nào ngồi ở bên giường, một tay cầm lấy tay của San San, trên vết thương nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ trị phỏng. Chưa hết, còn dùng miếng băng gạc sạch sẽ, băng bó tay nàng lại cẩn thận. Mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng động tác của hấn cũng đặt biệt cẩn thận, ôn nhu làm cho San San không dám tin. Trong suốt quá trình băng bó, San San cũng im lặng, để hấn tùy ý băng bó vết thương. “Bôi thuốc xong, băng lại, để tránh cho em buổi tối ngủ mê làm dính thuốc mỡ ra giường.” Lãnh Diệp thần nhiên giải thích. Tạm ngưng, hấn bổ sung thêm một câu. “Em không cần suy nghĩ quá nhiều. Anh chỉ không thích phụ nữ của anh bị sẹo đầy mình.” Mặc dù lời của hấn nói ra rất bá đạo, nhưng lúc này khi San San nghe thấy, dường như có một... hàm nghĩa khác. Trừ đầu óc kinh doanh ra, thì ra người đàn ông này cũng có thể dịu dàng như vậy a! Cái nhìn tiêu cực về hấn của San San lúc trước đã từ từ tan biến. Mà trong lòng của nàng đang có một loại cảm giác kỳ diệu, lạnh lẽo dâng lên...

7. Chương 7

Sau khi uống thuốc nghỉ ngơi một đêm, dạ dày San San không còn cảm thấy đau nữa. Nhưng sáng sớm hôm sau, nàng đột nhiên phát hiện mình có chút ngượng ngùng khi nhìn thẳng Lãnh Diệp. Cũng không hiểu được mình đã uống nhầm thuốc gì, tóm lại nàng vừa nhìn thấy hắn, tim đập sẽ đập nhanh hơn bình thường. Chính là bởi vì như thế, đồng thời cũng là vì sợ dạ dày đau trở lại, cho nên bữa ăn sáng, nàng chỉ uống một ít sữa ấm. “Nếu như hôm nay vẫn không thoải mái, nhớ đi khám bác sĩ.” Trước khi Lãnh Diệp rời khỏi bàn ăn, còn quay sang nàng dặn dò. “À, được. Đúng, thật xin lỗi.” Cúi đầu ngập ngừng nói xin lỗi, ngay sau đó San San hối hận muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tại sao nàng phải nói xin lỗi với hắn? Theo lý, thì hắn phải nói xin lỗi mới đúng.

Hôm qua là tại hắn không trở về dùng cơm, mới hại dạ dày của nàng đau như vậy. Huống chi hắn lại chạy sang nhà người phụ nữ khác.

San San tức giận lắm lắm, nhưng Lãnh Diệp đã rời đi, hoàn toàn không nghe được những lời oán trách của nàng.

Ngồi im lặng trong phòng ăn, San San chua xót tự nói với mình, nàng cũng không phải là gì của Lãnh Diệp, cho dù hắn ở bên ngoài có bao nhiêu cô gái thì cũng mặc hắn. Mặc dù tự cảm thấy mình không phải là đang ghen, nhưng trong lòng nàng lại rối loạn không dứt. Nhưng rốt cuộc là vì sao lại loạn, San San vẫn không thể tự trả lời mình được.

Cuối cùng, nàng lựa chọn cầm chén đem đến bồn rửa chén, xả nước thật mạnh và vội vã như muốn cuốn trôi hết những phiền muộn trong lòng. Sau đó nàng bắt đầu gọi điện thoại cho chú Minh, muốn hỏi thăm tình hình hiện tại của Đào Thị.

“ Alô, chú Minh à, con là San San,

Công ty bây giờ như thế nào rồi?” San San không hỏi thì thôi, vừa hỏi xong, chú Minh bắt đầu ở đầu dây bên kia, thao thao bất tuyệt ca ngợi Lãnh Diệp. “Lãnh tiên sinh không hổ là Tà Thần! Có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, đem Đào thị từ địa ngục kéo đến thiên đường. Bây giờ chẳng những tất cả cổ đông đều hài lòng không hề gây phiền phức cho anh trai của cô nữa, mà nhân viên công ty vốn đang sa sút tinh thần cũng bắt đầu phấn chấn trở lại bắt tay vào kế hoạch liều lĩnh kia!” Chú Minh tâm tình hưng phấn nói thao thao bất tuyệt. “Vậy thì tốt quá. Hy vọng tương lai của công ty mọi chuyện đều thuận lợi.” San San vui mừng nói. Mặc dù nàng hy sinh trong sạch cùng tôn nghiêm của mình, nhưng chỉ cần Đào thị có thể sinh tồn, nàng cũng không oán không hối hận. “Đúng rồi, cô ở bên kia học như thế nào? Có tiếp thu được gì nhiều hay không?” Hưng phấn nhưng chú Minh cũng không quên quan tâm, chuyện San San qua bên Lãnh Diệp để học tập. “Ừ, cháu ở đây học được không ít kinh nghiệm từ anh ấy.” San San ngầm cười khổ, trong lòng lại là một trận cay đắng. “Vậy thì tốt quá, sau này công ty có cô hỗ trợ, ba của cô nhất định sẽ rất vui vẻ.” San San trong tương lai cũng có thể đến công ty hỗ trợ. “Nếu như công ty có xảy ra chuyện gì, cháu nghĩ chú cũng nên báo cho Lãnh tiên sinh. Dù sao anh ấy cũng là một trong những cổ đông tương lai của công ty, cũng có nghĩa vụ giúp đỡ công ty xử lý mọi việc.” San San nhắc nhở chú Minh. Nếu như cổ phần của nàng thua vào tay Lãnh Diệp, Lãnh Diệp dĩ nhiên cũng có trách nhiệm Đào thị, không thể nào bỏ mặc. “Vậy thì tốt quá, có Lãnh tiên sinh làm cố vấn, Đào thị chắc chắn sẽ vững chắc hơn.” Chú Minh đối với năng lực lãnh đạo của Lãnh Diệp vô cùng tin tưởng không hề có chút nghi ngờ. “Ừ, chuyện của công ty làm phiền chú giúp đỡ. Nhưng mà chú nên cẩn thận xem chừng anh trai của cháu, đừng cho anh ấy đầu tư vào dự án kì quái. Nếu như phát sinh vấn đề một lần nữa, cháu nghĩ cho dù là Lãnh tiên sinh cũng chưa chắc có thể thuận lợi giải quyết được” San San phiền não nói. Từ đầu đến cuối nàng vẫn lo lắng anh trai của nàng lại nhảy vào một dự án chết người nữa, cho nên sau khi nghe chú Minh đảm bảo chắc chắn, mới an tâm cúp điện thoại, tâm tình cũng nhẹ nhõm rất nhiều. Lúc này nàng phát hiện góc trên trần nhà phòng khách, tựa hồ có chút mạng nhện, hình như thiểm Vương thường ngày quét dọn, không thấy được. Cho nên San San mang đến một thang nhỏ, cầm lấy một cây chổi lông gà, muốn quét dọn nó sạch sẽ. Nhưng mà trần nhà thì cao, mà chổi lông gà thì lại ngắn, nàng chuyên tâm đối phó mạng nhện, không có chú ý tới có người mở cửa đi vào. ***** Nhưng mà trần nhà thì cao, mà chổi lông gà thì lại ngắn,

nàng chuyên tâm đối phó mạng nhện, không có chú ý tới có người mở cửa đi vào. “Hi.” Một giọng nói mềm mại chào San San. “A! Cô, các cô là ai? Vào bằng cách nào?” San San từ trên cái thang nhìn xuống, thấy hai cô gái xa lạ tự tiện bước vào, không khỏi hoảng hốt. “Tôi là Nhu Nhã, chào cô. Còn người bên cạnh tôi là Tâm Đồng.” Nhu Nhã thân thiết cười cười, tự giới thiệu mình, cũng chỉ chỉ vào cô gái bụng to bên cạnh. Nhu Nhã? Không phải là một trong những nữ nhân của Lãnh Diệp sao? Khó trách cô ta có thể tự mở cửa đi vào.

Nhớ tới chuyện Lãnh Diệp vì đi nhà cô ta mà lỡ hẹn, San San tức giận dâng trào, không cẩn thận, cây chổi lông gà cầm trên tay rơi xuống, vô tình rơi trúng đầu của Nhu Nhã. “Ui da!” Nhu Nhã phát ra tiếng kêu thảm thiết. Tâm Đồng đứng bên cạnh lập tức quan tâm, kiểm tra thương thế của Nhu Nhã. “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.” San San vội vàng từ trên thang bò xuống, đi tới nói xin lỗi. Nhưng mặc dù ngoài miệng nàng nói xin lỗi, nhưng trong lòng lại âm thầm đắc ý trầm trồ khen ngợi, không nghĩ tới mình nhất thời lỡ tay, còn nhầm thật chuẩn, có thể thuận tiện giáo huấn phụ nữ của Lãnh Diệp. “May mà chỉ sưng đỏ một chút, xoa một chút thuốc là tốt.” Tâm Đồng phát hiện cái trán của Nhu Nhã, chẳng qua là xây sát ngoài da, không có gì đáng ngại. Nhu Nhã bắt đầu dĩ cười khổ, vô tội nhìn San San nói: “Cô dường như hiểu lầm tôi. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút nha?” Thấy nụ cười Nhu Nhã không giống như loại phụ nữ mà San San tưởng tượng, trong lòng lập tức có chút chột dạ. Nàng tưởng rằng cô gái này chắc sẽ chửi ầm lên, thậm chí cùng nàng gây lộn... “Ách, thật ngại quá. Các cô ngồi xuống trước, tôi đi lấy chút ít thuốc mỡ.” San San lúng túng vừa nói, nhưng ngay sau đó đi tìm hộp cấp cứu. Đợi nàng tìm được hộp cấp cứu trở lại phòng khách, Nhu Nhã cùng Tâm Đồng đã ngồi ở trên ghế sa lon đợi nàng. “Đây là thuốc mỡ, có thể giảm sưng.” Ấy náy nhìn về phía người bị hại Nhu Nhã, San San đem thuốc mỡ đưa cho Tâm Đồng. Trong lúc Tâm Đồng giúp Nhu Nhã xức thuốc, nàng bưng cà phê đến, cũng thuận tiện quan sát hai cô gái này một chút. Cô gái tên Tâm Đồng, có tương gương mặt trắng nõn khéo léo, đáng vẻ mềm mại động lòng người, nhìn từ bụng nàng có thể đoán được nàng đang mang thai.

Còn Nhu Nhã trên người mặc một bộ âu phục đơn giản màu trắng, tóc dài xõa xuống tự nhiên. Một cô gái với đôi mắt to trong suốt, lóe lên ánh nhìn tinh nghịch, hơn nữa lộ ra vẻ ưu nhã bất phàm. Lãnh Diệp thích loại phụ nữ như vậy sao? San San ề ảm suy nghĩ miên man. “Thật là xấu hổ, bởi vì vừa rồi các cô đột nhiên đi vào, cho nên tôi đã giật mình, mới có thể không cẩn thận lỡ tay...” San San mở miệng hướng về phía người phụ nữ của Lãnh Diệp nói xin lỗi. “Em không phải là người phụ nữ của Lãnh Diệp.” Nhu Nhã nháy mắt mấy cái, đột nhiên nhìn San San nói. “Cô, cô làm sao biết tôi...” Nghe được Nhu Nhã nói như vậy, San San thất kinh. Nàng làm sao có biết ý nghĩ trong lòng mình? Tâm Đồng thấy San San bộ dạng kinh hãi, không nhịn được cười ra tiếng. “Em làm sao biết chị có ý nghĩ đó đúng hay không?” Nhu Nhã cười cười, bắt đầu giải thích. “Em có một chút năng lực tâm điện cảm ứng, mặt đối mặt có thể biết ý nghĩ trong lòng người khác, nhưng mà xa một chút thì không sử dụng được.” “Tâm điện cảm ứng?” Không hiểu được Nhu Nhã nói đùa, hay là nói thật, San San có vẻ hơi nghi ngờ. “Không tin không sao, sau này mọi người thân thiết hơn, tự nhiên chị sẽ tin.” Nhu Nhã nhìn Tâm Đồng, hai người hiểu ý cười một tiếng. Nhưng ngay sau đó Nhu Nhã nghiêm nghị nói: “Chị không nên hiểu lầm, em thật không phải là người phụ nữ của anh Lãnh Diệp. Mặc dù chúng tôi không có quan hệ huyết thống, nhưng anh ấy giống như là anh trai của em vậy.” “Anh trai?” San San ngập ngừng hỏi. Nhu Nhã tiếp theo thành khẩn giải thích. “Chị có từng nghe qua “Ngũ Nhân Bang” chưa? Em là do Minh Vương cùng Đằng Lệ từ cô nhi viện mang về, năm người bọn họ chăm sóc em từ nhỏ đến lớn. Ở trong lòng của em vẫn luôn xem các anh ấy là anh trai, trong đó có cả Lãnh Diệp.” “Thì ra là như vậy.” Mặc dù vẫn còn mơ hồ, nhưng San San vẫn tin tưởng lời của Nhu Nhã. “Hôm nay cô đến đây là để tìm Lãnh Diệp? Anh ấy không ở nhà, cô sang bên văn phòng của tổng tài tìm anh ấy nha!” “Chúng em không phải là tìm đến anh ấy. Em và Tâm Đồng...” Nhu Nhã lắc đầu, thân bí cười cười. “Đúng rồi, lại quên giải thích, Tâm Đồng là vợ của ác ma Đằng Lệ. Chúng em đến là để gặp chị.” Khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, San San tò mò nhìn các nàng. “Đến gặp tôi, có chuyện gì sao?” “Không có chuyện gì. Chẳng qua là chúng em rảnh rỗi đến sắp điên rồi, nên muốn đến đây xem thử cô gái nào có thể cùng Lãnh Diệp ở chung một chỗ.” “Cô nói tôi sao? Chúng tôi không có ở cùng nhau, chẳng qua là...” San San không hiểu nên giải thích như thế nào về quan hệ giao dịch phức tạp của nàng cùng Lãnh Diệp “

Thấy vẻ mặt San San khó xử, Nhu Nhã hiểu ý nháy mắt mấy cái. “Rất khó giải thích, em biết. Chị không cần giải thích, chúng em cũng có thể hiểu rõ.” “Đó...” San San cười cười, thật ra thì nàng không cho là cần

thiết giải thích, dù sao nàng cũng không phải là người phụ nữ đầu tiên ở chỗ này. “Chị là người đầu tiên.” Nhu Nhã khẳng định nói. “Cô nói gì?” San San không rõ ý của nàng. “Ý của cô ấy nói chị là cô gái đầu tiên mà Lãnh Diệp mang về ở chung.” Tâm Đồng cũng nhin không được nữa mở miệng giúp đỡ giải thích. San San không tin lời của nàng. “Không thể nào.” “Thật sự. Những cô gái từng cùng Lãnh Diệp ở chung một chỗ không ít người, nhưng chị là cô gái duy nhất có thể vào ở trong nhà anh ấy. Đối với anh ấy mà nói, chị nhất định rất đặc biệt.” Nhu Nhã khẳng định nói. “Vậy sao?” San San lẩm bẫm vừa nói.

Tim bắt đầu đập dồn dập, lo lắng bất an, cho dù tự trấn an mình và hẳn chỉ là quan hệ giao dịch mà thôi, nhưng San San không khỏi cảm thấy mừng rỡ. Lời của Nhu Nhã, làm cho nàng đột nhiên muốn biết nhiều hơn về chuyện của Lãnh Diệp. Mặc dù ở cùng một chỗ, có quan hệ thân mật, nhưng cho đến tận bây giờ nàng vẫn chưa biết gì về hắn. “Lãnh Diệp là người như thế nào?” San San có chút xấu hổ hỏi. Nhu Nhã hiểu tâm ý của San San, cho nên dịu dàng bắt đầu nói về Lãnh Diệp.

“Anh trai của em, Lãnh Diệp xuất thân từ một gia đình nghèo khổ, sau khi mẹ anh ấy qua đời, cha anh ấy cưới mẹ kế. Từ đó mỗi ngày anh ấy bị mẹ kế, đày ải, đánh đập tàn nhẫn. Cơm thì rau dưa, có bữa còn không có cơm ăn. Cho nên năm tám tuổi đã ra ngoài nhặt rác kiếm cơm ăn.” Nhìn vẻ mặt khó chịu của San San, Nhu Nhã nói tiếp: “Mười lăm tuổi, anh ấy dứt khoát kiên quyết bỏ nhà đi. Nhờ vào tài năng thiên phú của chính mình, từ một trăm đồng bắt đầu đầu tư, dần dần, hẳn trở thành truyền kỳ “Tà Thần” vang danh khắp nơi. “Dĩ nhiên, một người đàn ông vừa đẹp trai lại có tiền như anh ấy thì không thiếu phụ nữ bên cạnh. Nhưng những người phụ nữ này cũng trụ không được quá một tuần, cũng chưa từng có ai được bước chân vào nhà anh ấy một bước.” Lời của Nhu Nhã ẩn chứa đầy hàm ý. “Đây là sự thật, Đằng Lệ cũng nói như vậy. Anh ấy nói chỉ cần một nụ cười của Lãnh Diệp, đã hấp dẫn không ít cô gái. Nhưng anh ấy chưa từng đối với cô gái nào thật lòng...” Nhớ đến sự dịu dàng của ông xã đối với mình, Tâm Đồng nở nụ cười hạnh phúc. Nhưng San San nhưng vẫn cúi đầu, trầm tư không nói. Nàng sinh ra trong một gia đình giàu có, giống như một cô công chúa lớn lên trong sự nuông chiều. Chưa từng chịu bất cứ một sự khổ cực nào, cũng chưa từng nghĩ có người lại sống trong khổ cực đến vậy.

Càng không tưởng tượng được người có nụ cười tràn đầy tự tin như Lãnh Diệp lại có một quá khứ đau xót đến vậy...

Nhớ đến sự thống khổ không nơi nương tựa của bé trai đáng thương năm ấy phải chịu đựng. Trong lòng San San co thắt đau đớn. Uống vào ngụm cà phê đã nguội lạnh, Nhu Nhã dịu dàng vỗ tay San San.

“Đương nhiên, những cô gái ở bên cạnh anh ấy cũng không đối với anh ấy thật lòng. Tiếp cận anh ấy, thì đều có những mục đích khác nhau. Mấy tháng trước anh ấy phát hiện ra những cô gái ồn ào vây quanh anh ấy thật phiền chán, tính tình lại nhỏ nhen, ích kỷ..... Từ đó về sau, anh đối với phụ nữ càng thêm khinh bỉ.” Nhu Nhã lẳng lẳng nhìn San San. “Anh ấy không tin tưởng bất cứ cô gái nào, bởi vì trái tim của anh ấy đã nguội lạnh. Em nghĩ rằng, nếu tình yêu có tìm đến với anh ấy, anh ấy chắc sẽ không tiếp nhận được, có lẽ anh ấy cần nhiều thời gian hơn.” Từ trong trầm tư bị thức tỉnh, San San lui bước nói: “Cô không nên hiểu lầm, giữa chúng tôi không thể nào sẽ phát sinh cái gì... Tình yêu.” Nhìn thấy được vẻ sợ hãi của San San, Nhu Nhã cùng Tâm Đồng nhìn nhau, hiểu ý cùng cười. Rất nhiều chuyện, đều phải để thời gian chứng minh, con người thì không có cách nào tránh thoát khỏi tình yêu. “Không nói về chuyện này nữa, chúng ta nói sang chuyện khác nha!” Nhu Nhã thông minh đổi đề tài. “Bọn em hôm nay định đến giúp anh ấy lau dọn nhà, nhưng thật vui khi được gặp chị.” San San gật đầu, mặc dù bọn họ mới quen, nhưng nàng đã đối hai cô gái trước mắt thật sự rất có cảm tình.

Cho nên ba cô gái, liền vui vẻ ở phòng khách hàn huyên đủ chuyện trên trời, mãi vui vẻ mà không hay trời đã dần về chiều.

Xế chiều, trước khi chia tay, Nhu Nhã căn dặn San San đừng để cho Lãnh Diệp biết chuyện bọn họ đến đây hôm nay, tránh cho Lãnh Diệp mắng bọn họ nhiều chuyện. San San không nói hai lời liền đồng ý. Nàng đã cùng Nhu Nhã, Tâm Đồng trở thành bạn tốt, dĩ nhiên không hy vọng những người bạn mới này bị mắng. Ba cô gái thân mật ôm nhau, cùng hẹn sẽ gặp lại, Nhu Nhã cùng Tâm Đồng liền cáo từ rời đi. Sai khi vui vẻ tiễn hai người đi khỏi, San San dọn dẹp tất cả ly tách trên bàn, sau đó trở về phòng định trước khi ăn cơm tối chợp mắt một chút.

Lúc này nàng thấy một cái áo sơ mi rơi xuống trên mặt đất cạnh bên tủ quần áo. Tò mò nhặt lên nhìn, nàng mới phát hiện đó là áo sơ mi cao cấp của Lãnh Diệp, mà nút áo trên cùng lại thiếu mất một chiếc.

Nếu như là trước kia, San San có thể có bỏ mặc, hoặc là dứt khoát ném lên nóc tủ.

Nhưng trải qua sự dịu dàng của hần tối hôm qua, và hôm nay lại chính tai nghe Nhu Nhã kể về chuyện của hần. Tâm của San San bất chợt mềm nhũn. Tốt thôi, cho dù ở nhà nàng không biết làm gì, nhưng cuộc sống ở nước ngoài nàng cũng học được cách đơm nút áo... Vậy thì giúp hần đơm nút áo! San San tự nói với mình, cái này là trả ơn hần giúp nàng băng bó vết thương. Nàng lục lọi tìm kiếm cũng tìm được một cái nút áo tương đối giống cái áo của hần, bắt đầu vui vẻ đơm vào.

Đơm xong nút áo, nàng mở ra áo sơ mi, đặc ý nhìn tác phẩm của mình. Mặc dù so với các nút áo tinh tế còn lại hoàn toàn không giống nhau, nhưng nhất định nút áo được đính vững vàng trên áo sơ mi không rơi ra nữa.

Đem áo sơ mi để ở trên giường, San San không khỏi bắt đầu ảo tưởng, khi hần nhìn thấy áo, hần sẽ mang vẻ mặt gì? Có lẽ hần sẽ thật bất ngờ, thật cao hứng, giống như tối hôm qua lộ ra nụ cười tự nhiên? Hay chẳng qua chỉ là ra vẻ bình thản nói cảm ơn? Buổi tối, Lãnh Diệp không về ăn cơm tối, nhưng San San một chút cũng không ngần ngại. Nàng chỉ là ở trong lòng mong đợi, hy vọng Lãnh Diệp nhanh chóng trở về sớm một chút. Trời vừa rạng sáng, San San ngủ không được, nàng nằm ở trên giường lo lắng chờ đợi sao Lãnh Diệp trở về còn chưa về. Rốt cục, nàng nghe được tiếng Lãnh Diệp đẩy cửa phòng ra, cho nên khẩn trương nhắm mắt lại, trong lòng bắt đầu khẩn trương, tim đập dồn dập. Lãnh Diệp vừa bước vào phòng, lập tức thấy áo sơ mi trên giường. Hần nghi ngờ đem áo sơ mi cầm lên nhìn, phát hiện áo sơ mi mất nút áo đã được đính lại.

Quần áo hần nếu có bất kỳ tổn hại, bao giờ cũng là trực tiếp vứt bỏ. Không mặc đồ sửa lại, thiếu Vương luôn biết ý hần, nên chắc không phải là thiếu Vương đơm nút áo giúp hần.

Chẳng lẽ... San San đơm? Ánh mắt thu hút của Lãnh Diệp nhìn về phía San San, biết rõ cô đang giả bộ ngủ.

Trong trí nhớ của hần, chỉ có mẹ là từng đơm nút áo cho hần.

Sau khi mẹ hần qua đời, cha suốt ngày say rượu, bận rộn tìm rượu uống còn không kịp, thời gian đâu mà để ý tới hần. Sau đó mẹ kể xem hần như cái gai trong mắt, cơm còn không muốn cho hần ăn, làm sao mà có chuyện giúp hần sửa quần áo?

Tại sao San San lại giúp hần đơm nút áo? Nàng không phải là rất chán ghét hần sao? Một tia âm áp chảy vào trong lòng Lãnh Diệp. Cho tới nay, không bao giờ để bất kì cô gái nào xâm phạm vào đời sống riêng tư của hần. Đó là nguyên tắc mà Lãnh Diệp kiên trì giữ.

Coi như vì báo thù một cát tát kia, hần cũng không nên phá lệ. Đồng ý giao dịch với nàng, còn đem nàng về nhà ở chung?! Đây căn bản là một cuộc làm ăn không có lãi! Lãnh Diệp một mực tự hỏi, ánh mắt sắc bén, phán xét lại bản thân, tại sao lại quyết định một chuyện không giống mình ngày thường thế này. Chẳng lẽ vừa bắt đầu mình đã đối với nàng... Nghĩ tới đây, hần tức giận giật mạnh cà vạt, cắt đứt ý nghĩ ngu xuẩn trong đầu mình.

Chuyện phát sinh trên người của Đằng Lệ đã là chuyện ngu xuẩn, không thể nào sẽ phát sinh ở trên người của hần! Lãnh Diệp nhìn chằm chằm San San đang nằm nghiêng người ở trên giường. “Em không cần phải làm ra những chuyện như thế này.” Đột nhiên Lãnh Diệp lạnh lùng nói: ” Em thật sự yêu tôi, hay là ngày thơ cho rằng chỉ cần dựa vào một cái nút áo, là có thể thành công, khiến cho tôi yêu em?” Thái độ lạnh lùng, là cách duy nhất mà Lãnh Diệp cho là mình nên có. Nghe được lời của hần, San San cả người cứng ngắc, giống như bị tạt một xô nước lạnh vào đầu.

Chỉ đơn giản là muốn giúp hần đơm một cái nút áo, lại bị hần cho rằng hành động có mục đích? Nàng cảm thấy tâm ý của mình bị chà đạp...

Nằm bất động ở trên giường, San San xấu hổ và giận dữ nói: ” Anh không cần tự dát vàng trên mặt mình, tôi chỉ muốn cảm ơn anh đã giúp tôi băng bó thôi.” Lãnh Diệp cười lạnh, đem áo sơ mi ném trên mặt đất, không nói thêm gì nữa. Sau đó trực tiếp từ đi tới phòng tắm đi tắm. Nghe được phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, San San bất mãn đập gối mấy cái. Gã đàn ông thú vị, đáng ghét, vậy mà chiều nay mình còn đồng tình với hần! Nàng tức giận cong lên miệng. Cố gắng ngủ, nhưng cả đêm, nàng khó có thể ngủ say, mãi cho đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ...

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau, lúc San San rời giường đi tới phòng ăn, lại phát hiện trên bàn cả bữa ăn sáng rõ ràng không có ai chạm đến, xem ra Lãnh Diệp đã đến công ty rồi.

Hắn cứ như vậy chán mình, ngay cả bữa ăn sáng đều khinh thường không muốn ăn cùng nàng sao? Không biết tại sao, trong nội tâm nàng tràn đầy bi ai.

Rõ ràng là nên chán hắn, nhưng hành động của hắn lại làm cho tâm tư nàng phập phồng không yên! San San đột nhiên giật mình vì điểm này.

Thời gian ước định còn chưa tới, chẳng lẽ nàng đã chịu thua sao?

Lắc lắc đầu, San San không muốn thừa nhận mình đã thay đổi.

Bắt buộc mình rầu rĩ ăn xong bữa ăn sáng, San San trở lại phòng khách đọc sách. Không biết qua bao lâu, nhận được điện thoại của thư ký gọi.

“Đào tiểu thư, tổng tài muốn tôi báo cho cô, mời cô chuẩn bị một chút, tham gia dạ vũ tối nay.” Thư ký khách sáo nói cho San San tin tức này.

” Dạ vũ gì?” San San không hiểu ra sao, không hiểu được nàng đang nói cái gì.

“Tối nay, Cảnh tổng – tổng trưởng của hiệp hội doanh nhân Châu Á có mở buổi dạ vũ, tổng tài “mãnh liệt” hy vọng cô cùng tham gia.” Thư ký giải thích: “Tổng tài còn dặn dò, nếu như cô không có lễ phục thích hợp, tôi sẽ lập tức cùng Đào tiểu thư đi mua.” “Không cần, tôi có lễ phục rồi.” San San lạnh lùng nói.

Chỉ là là một buổi dạ vũ, San San cho là mình có thể ứng phó được, không đi, ngược lại để cho Lãnh Diệp nói là mình chột dạ.

“Vậy thì tốt quá, sáu giờ tối, tổng tài sẽ trở về đón Đào tiểu thư đi, xin cô hãy chuẩn bị trước.” Thư ký sau khi nói xong, ngay sau đó cúp điện thoại.

Xế chiều nàng liền bắt đầu tắm, trang điểm, sáu giờ tối, là San San đã chuẩn bị xong, Lãnh Diệp cũng đứng hẹn về nhà đón nàng.

“Đi thôi!” Lãnh Diệp thay lễ phục, nhàn nhạt mở miệng nói.

Mà San San cũng là lạnh như băng gặt đầu, một chút cùng hắn nói chuyện tâm tình cũng không có.

Khi họ đến đại sảnh của buổi dạ hội tại một khách sạn năm sao cao cấp, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Rất nhiều mỹ nữ ăn mặc những trang phục sang trọng nhìn Lãnh Diệp chằm chằm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhưng tối nay là trường hợp đặc biệt long trọng, không phải là buổi dạ vũ tư nhân, cho nên bọn họ chỉ có thể ra vẻ căng thẳng đứng ở một bên, dùng ánh mắt quynh rũ ra sức chờ đợi sự chiếu cố của Lãnh Diệp.

Trong buổi dạ hội của giới thượng lưu có một quy định, các cô gái chỉ có thể ưu nhã đợi chờ nam nhân sẵn thú, không thể giống như hàng đại hạ giá nhào đầu đến tranh nhau.

Chỉ những cô gái thuộc hàng thấp kém mới làm chuyện như vậy.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này rất quen mặt, hình như tôi đã gặp qua... Nếu như nhớ không lầm, hẳn là thiên kim tiểu thư của Đào thị đúng không?” Một người đàn ông trung niên bước đến chào hỏi bọn họ.

” Chào chú, cháu chính là Đào San San.” San San lễ phép giới thiệu mình.

“Thì ra Đào tiểu thư là bạn gái Lãnh tổng tài sao? Thật là một đôi trai tài gái sắc.” Người đàn ông như chợt hiểu nói.

“Chúng tôi... đúng là bạn tốt.” Lãnh Diệp cười cười, thân mật choàng qua vòng eo nhỏ nhắn của San San.

” Đúng, bạn tốt, bạn tốt.” Nghe được lời nói mập mờ không rõ ràng của Lãnh Diệp. Đám đàn ông đứng bên cạnh lập tức hiểu ý cười to.

Vẻ mặt San San cứng đờ, nhưng vẫn là kiên nhẫn chịu đựng, nàng dù sao cũng là tiểu thư của Đào Thị, nhất định không để ba ba phải mất thể diện.

Sau đó, Lãnh Diệp lập tức bị tổng trưởng của hiệp hội doanh nhân Châu Á mời sang một bên, bắt đầu thảo luận việc liên doanh thiết kế đầu tư bách hóa ở khu vực Châu Á.

San San nhìn hần rời đi, liền đi đến quầy bar định tìm một ly nước uống.

Bất chợt, nàng cảm nhận phía sau lạnh toát, cảm thấy có một đôi mắt kì quái đang lén theo dõi nàng... Lúc trước nàng đang đi dạo phố, cũng từng có cảm giác như vậy.

Cho nên nàng nhanh chóng xoay người, nhưng lại không phát hiện bất kỳ người kỳ quái nào đang nhìn nàng.

“Đào tiểu thư.” Một giọng nói của đàn ông vang lên, hù dọa nàng kêu to một tiếng.”Tôi có thể cùng cô nhảy điệu này không?”

San San quay đầu lại nhìn, nàng không quen người đàn ông này. Nhưng mà vẻ mặt hần hào hoa phong nhã, không giống như là người xấu.

” Được” San San gật đầu mỉm cười, ngay tại lúc này tiếp nhận mời khiêu vũ, là nghi thức xã giao rất bình thường.

Cho nên nàng lễ phép tiếp nhận lời mời, khiêu vũ cùng vị tiên sinh này.

San San đã nhanh chóng khiến cho rất nhiều người đàn ông chú ý. Hết người này đến người khác mời nàng khiêu vũ, những thanh niên không ngừng mời nàng cùng nhảy.

Đến khi Lãnh Diệp quay trở lại, nàng đã bị một đám đàn ông vây xung quanh như một vị nữ vương.

Ở giữa có một thanh niên true gheo San San, làm cho San San không nhận được liên tục cười khê.

Thấy San San nở nụ cười ngọt ngào, trong lòng Lãnh Diệp đột nhiên lại nổi lên một cơn tức giận không tên.

“Thì ra cô cũng không chịu nổi cô đơn.” Lãnh Diệp vừa mở miệng, những thanh niên đang vây quanh San San lập tức bị dọa đến mức dạt ra tán loạn .

“ Cô không thể kiềm chế chút nào sao? Chỉ một lời đùa vô vị của người đó, cũng có thể chọc cho cô cười tươi đến vậy?” Lãnh Diệp không khách khí giễu cợt nàng.

Ý của hần muốn nói, nàng không biết tự kiềm chế khi gặp đàn ông sao? Bị ám chỉ là loại phụ nữ như vậy, San San thật sự không thể tiếp nhận.

“Không còn cách nào khác, ở chung một chỗ với anh thật sự quá nhàm chán , cho dù là đùa vô vị, cũng có vẻ thú vị.” Nàng cũng cãi lại hần.

“Nhàm chán? Tôi nhớ được, em hợp tác với tôi rất ăn ý trên giường mà.” Lãnh Diệp nhắc nhở nàng, phản ứng nhiệt tình ban đêm của nàng.

“Đây chẳng qua là phản xạ, không hề có ý nghĩa gì khác.” San San giận dữ, nói ngược lại lòng mình.

“Nếu tôi ở trên giường cùng người đàn ông khác chắc sẽ hợp tác càng vui hơn.”

” Em dám nói, em đối với tôi không hề có bất kỳ cảm giác nào khác?” Lãnh Diệp tức giận gầm nhẹ nói.

“Không có!” San San ương bướng nói.” Tôi nói rồi, loại người như anh, có đánh chết tôi cũng sẽ không thích anh!”

Lãnh Diệp ánh mắt mỉa mai, nguy hiểm nhìn nàng. San San mặc dù có chút sợ, nhưng vẫn là cao ngạo ngẩng đầu, không chịu yếu thế... Trên đường về nhà về mặt Lãnh Diệp lạnh lùng nghiêm túc lái xe, San San cũng ngồi ở bên cạnh không nói tiếng nào. Lên đến tầng cao nhất, San San bước vào phòng trước, mở tủ áo chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ thoải mái đi tắm, phía sau vang lên tiếng của Lãnh Diệp cũng tiến vào phòng. San San không để ý tới hần, tiếp tục tìm kiếm y phục. Khi nàng tìm được quần áo, đóng cửa

tủ quần áo, quay người lại phát hiện Lãnh Diệp trần truồng đang đứng ở sau lưng nàng! “Anh, anh làm cái gì?” San San đã giật mình, ánh mắt né tránh, không dám trực tiếp nhìn thân thể trắng kiêu của hắn. “Làm chuyện mà tôi muốn làm.” Lãnh Diệp dùng ánh mắt thu hút, nhìn về mặt xấu hổ nàng. Đột nhiên hắn kéo khóa lễ phục của San San xuống, lễ phục lập tức rơi xuống đất, nàng mặc bộ quần áo lót màu trắng tinh lập tức hiện ra ở trong không khí. “A! Anh –” San San cả kinh kêu ra tiếng, còn không kịp phản ứng nữa, đã bị hắn một tay ôm lấy ném trên giường. San San chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị Lãnh Diệp nằm đè lên người nàng làm nàng không nhúc nhích nổi. Tiếp theo, bàn tay to của hắn không chút khách khí sờ soạng, ngón tay cái thô ráp của hắn vuốt lên gò đất nhô cao của nàng, còn ngón giữa thì lòn xuống khe hẹp mê người bên ngoài quần lót vỗ về đùa nghịch... Chết tiệt, dưới quần lót của San San bị trêu chọc làm tiết ra chất mật thấm ướt, nàng xấu hổ và giận dữ vặn vẹo muốn né tránh, nhưng Lãnh Diệp nhanh chóng kéo quần lót của nàng xuống, đầu ngón tay lập tức thọc vào tiểu x co dãn không dứt của nàng. “A –” đột nhiên xuất hiện sự xâm nhập, làm cho San San nhẹn không được kêu ra tiếng. Những cảm xúc cứ nối tiếp nhau, đôi gò ngực của nàng giống như trái đào chín mọng căng tròn, cũng bắt đầu không ngừng rung động. “Phản ứng không tệ.” Lãnh Diệp mỉa mai phản ứng nhạy cảm của nàng. “Ồi đừng. . .” Đang muốn mở miệng phản bác, San San đột nhiên cảm thấy miệng của mình bị một vật gì cứng nóng trám vào. “Ngậm nó!” Giọng nói thô ráp vang lên, Lãnh Diệp đưa vật cứng nóng trơn trượt của hắn vào miệng nàng, bắt đầu nhịp điệu ra vào. “Ừm... Ừm...” Vật thô to kia, làm cho San San cảm thấy thật khó chịu, nhưng Lãnh Diệp đang nắm sau gáy nàng, không để cho nàng chạy trốn, nàng cũng chỉ có thể vâng lời phun ra nuốt vào ... Sau một hồi rút ra đưa vào, Lãnh Diệp gầm nhẹ một tiếng, ở trong miệng San San bắn ra nhiệt lưu, sau đó nghiêng người hút lấy cái miệng nhỏ của nàng. “Anh, tôi –” đôi môi đỏ mọng phát run, San San không thể tin được nhìn chằm chằm Lãnh Diệp.”A — “Toàn thân nàng cứng đờ, giống như là bị một luồng sét đánh trúng, bởi vì tay Lãnh Diệp đột nhiên bắt đầu đùa bỡn, kéo kéo dài hoa nhạy cảm của nàng. Rất nhanh hai mảnh hoa làm đã ướt đầm một mảng, lúc mở lúc đóng không ngừng co thắt. Miệng tiểu x lại càng không ngừng chảy xuôi ra chất mật. Ánh mắt Lãnh Diệp tối sầm lại, cúi đầu ngậm nụ hoa nhỏ sưng phồng kia, đầu lưỡi cũng linh hoạt liếm láp miệng tiểu x đang ào ạt chảy ra chất mật, tình dục tăng cao làm cho tiểu x của nàng liên tục ẩm ướt, sẵn sàng chờ đợi. San San không cách nào thừa nhận cảm xúc nhanh như vậy, nàng nhẫn nhẹn chịu đựng không muốn rên rỉ ra tiếng, nhưng đột nhiên tiểu x của nàng kịch liệt co rút lại, lúc mở lúc đóng hút chặt đầu ngón tay của Lãnh Diệp. “A nha –” nàng không nhận được rên lớn. Lãnh Diệp nhìn thấy tất cả, dùng lửa nóng cứng rắn của hắn đặt bên ngoài tiểu x đang co thắt của nàng không ngừng cọ xát, tiểu x được kích thích, càng ngày càng chảy ra nhiều chất mật. Hạ thân nóng rát, giống như là bị lửa thiêu đau đớn, đầu vú cũng căng cứng khó chịu, San San bắt lực uốn cong người, muốn van xin nhiều hơn nữa. “Muốn sao?” Lãnh Diệp mỉm cười xấu xa nhìn nàng. “Muốn... Cho em...” Đã rơi sâu vào trong sự kích tình, San San ý thức mê loạn thì thầm. “Nói yêu tôi, tôi sẽ thỏa mãn cho em.” Lãnh Diệp lại dùng vật cứng rắn của hắn không ngừng chà nhẹ vào tiểu x để thăm dò nàng. Muốn dùng động tác để gợi ý cho nàng, chỉ cần nàng chịu nói ra, là có thể đạt đến cái gọi là cực khoái. “Ừm...” San San đầu tiên là cắn môi dưới, ương ngạnh chống cự, song thân thể đã từ từ phản bội nàng. “Em... Yêu anh...” Nàng rốt cục chịu đựng không nổi, lớn tiếng kêu lên. Lãnh Diệp trên mặt nở ra nụ cười chiến thắng, hắn động thân một cái, liền đem lửa nóng cứng rắn đâm thẳng vào nàng. “A –” cảm giác vô cùng thỏa mãn làm cho San San vui sướng thét chói tai. Lãnh Diệp chuyển động mãnh liệt, bắt đầu nhịp điệu càng lúc càng nhanh ra vào nơi chật khít đang ôm sát lấy hắn. “A — “Theo động tác mạnh mẽ ra vào của hắn, San San trong miệng cũng bật ra từng tiếng yêu kiều, hưởng thụ một luồng sóng khoái cảm ập đến. “A. . .” Đột nhiên, cảm xúc giống như nước lũ tràn tới, lan tỏa khắp toàn thân của San San, khiến nàng cả người co quắp không cách nào tự kiềm chế. Lãnh Diệp gầm nhẹ một tiếng, đem tất cả những tinh lực nóng ấm của hắn bắn vào trong cơ thể nàng, sau vài lần co giật, mới rời khỏi thân thể nàng, lăn sang một bên nằm nghỉ ngơi. San San kéo chăn xoay người, không muốn nhìn thấy vẻ mặt thắng lợi đầy thỏa mãn của hắn. Vô số những giọt nước mắt từ trong mắt nàng chảy xuống, làm ướt một mảng gối. Nàng đã nói rồi, nàng đã dễ dàng thốt ra khỏi miệng. Chuyện này tuyên bố là nàng đã thua! Thua hoàn toàn. Nhưng, làm cho nàng rơi lệ cũng không phải là bởi vì thảm bại, cũng không phải là bởi vì không lấy lại được cổ phần. Đó là bởi vì nàng phát hiện – lời nói kia phát ra từ nội tâm của mình... San San một đêm không ngủ. Hôm sau, nghe được Lãnh Diệp rời giường, nhưng nàng không rời giường. Chỉ là lẳng lặng nằm ở trên giường, nghe tiếng Lãnh Diệp mặc quần áo. Nằm ở trên giường giả bộ ngủ, nàng cảm giác được, Lãnh Diệp sau khi ăn xong bữa ăn sáng, còn đang đứng bên giường nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, sau đó mới rời khỏi nhà để đến công ty. Có lẽ là đang nhìn tư thế ngủ của người thất bại! San San tự giấu cột mình, trong lòng lại chột nhối đau. Nếu như là cô gái San San kiêu ngạo kia chắc chắn sẽ nhảy dựng lên

đem gối đánh vào gương mặt đặc ý của hắn, nhưng nàng bây giờ chỉ có thể kiên nhẫn nằm im, để mặc cho nước mắt rơi xuống. Sau khi xác định chắc chắn hắn đã rời đi, San San mở to đôi mắt đỏ hồng vì khóc, bắt đầu sắp xếp lại hành lý của mình. Mặc dù thời hạn một tháng còn chưa tới, nhưng như hắn đã từng nói qua, chỉ cần có một người nhận thua, yêu đối phương, thắng bại lập tức quyết định, mà trò chơi cũng tuyên bố ngưng hẳn. Nàng đã thua, bây giờ cũng là thời điểm rời đi... Sắp xếp lại mọi thứ xong, San San cầm lấy hành lý, lưu luyến không rời nhìn quanh, một lần cuối cùng. Cho dù không đến một tháng, nhưng nơi này lại quen thuộc thân thiết đến như vậy. Nàng thật không nghĩ tới, lại có thể nảy sinh tình cảm với nơi này, lại càng không nghĩ tới mình sẽ yêu chủ nhân nơi này. Còn làm ình ném thử mùi vị thống khổ của tình yêu. ‘Chúc mừng. Tôi sẽ báo cho luật sư đem cổ phần chuyển giao cho anh.’ Sau khi để lại tờ giấy này trên giường, San San lặng lẽ đóng cửa lại, rời khỏi nơi này... Trở lại Đào thị, San San lập tức liên lạc với luật sư, muốn ông ta nhanh chóng đem hai mươi lăm phần trăm cổ phần, chuyển cho Lãnh Diệp. Sau đó, nàng giống như một người gỗ, ngồi ở văn phòng tổng giám đốc cũ ngơ ngác trầm tư. Chú Minh đột nhiên đẩy cửa ra, bước vào. “San San, sao cháu lại kêu luật sư đem cổ phần của cháu chuyển cho Lãnh Diệp?” Chú Minh không thể hiểu được, vội hỏi: “Lần trước không phải cháu nói, coi như tạ lễ, ột chút cổ phần là tốt, cần gì cho nhiều như vậy.” “Chú không cần phải lo, những cổ phần đó là cháu tự động muốn tặng cho anh ấy.” “Cháu không phải nói muốn tới chỗ của cậu ấy học kinh doanh? Sao lại trở về trước thời hạn?” “Đã học xong, cho nên trở lại.” San San tránh ánh mắt dò hỏi của chú. “Sắc mặt của cháu không được tốt lắm, bị bệnh à?” Chú Minh quan tâm hỏi. San San miễn cưỡng cười cười. “Cháu không có bệnh, chú đừng lo lắng.” Chú Minh cũng không phải là lão hồ đồ, nhìn ra được San San sắc mặt không tốt lắm, như chợt hiểu: “Chẳng lẽ cháu và cậu ấy đã phát sinh tình cảm rồi?” “Chú đừng hỏi nữa, mọi chuyện kết thúc rồi.” “Cái gì kết thúc? Nếu như nó dám khi dễ cháu, dù liều cái mạng già của chú, chú cũng phải liều mạng với nó!” Chú Minh mặt đỏ lên, tức giận nói. “Chú đừng tức giận, chúng cháu đều là người lớn, thích thì đến, không thích thì tách ra. Chỉ đơn giản như vậy, chú đừng nghĩ mọi chuyện quá nghiêm trọng.” San San cố gắng thuyết phục chú Minh. “Nhưng là...” “Đừng nói nữa. Chúng cháu sẽ không gặp lại. Cổ phần cho anh ấy cũng là chuyện đương nhiên, dù sao anh ấy đã giúp công ty một việc lớn như vậy, tương lai anh ấy có hai mươi lăm phần trăm cổ phần, chắc sẽ càng thêm quan tâm tình trạng hoạt động của công ty, đây cũng là một chuyện tốt, cứ coi như chúng ta đặt cọc trước.” San San tỉnh táo nói, ánh mắt nhưng hiện ra một tia đau xót. Bỗng nhiên ngưng một chút, San San nói tiếp: “Đúng rồi, nếu công ty không có chuyện gì, cháu muốn trở về Mỹ sớm một chút, chuẩn bị đi học lại.” “Vậy sao? Vậy cũng tốt...” Không biết bọn họ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng chú Minh có thể nhìn thấy, San San đang cố giấu thương tâm. Nếu như trở về Mỹ sớm một chút, có thể làm cho San San tâm tình khá hơn chút, ông cũng sẽ không ngăn cản nàng. Tuy nhiên, thật sự tốt như vậy sao? Nhìn San San, Minh thúc nhện xuống thở dài...

9. Chương 9

Chúc mừng. Tôi sẽ báo luật sư đem cổ phần chuyển giao cho anh. Không biết là lần thứ mấy, Lãnh Diệp cầm lấy tờ giấy này, đã muốn xé nát nó, nhưng cho đến bây giờ nó vẫn nguyên vẹn không hề sứt mẻ Nàng đi một tuần lễ. Trong một tuần lễ này, Lãnh Diệp cũng đã nhận được những giấy tờ hợp pháp của cổ phần Đào thị do luật sư chuyển giao, luật sư còn thuận miệng nhắc đến chuyện nàng sắp trở về Mỹ. Đào San San thật sự là một người lãnh đạm. Nói đi là đi, không thềm nói một lời từ biệt. Chuyện này đã chứng minh nàng đối với hắn một chút cảm giác cũng không có Nhưng mà, hắn không phải đã thắng sao? Hắn nhận được cổ phần, nhận được thân thể xinh đẹp của San San, để cho kẻ kiêu ngạo như nàng phải chính miệng nhận thua, đã như vậy cần gì phải quan tâm phản ứng của Đào San San Hắn nên mở tiệc ăn mừng, nhưng một chút vui mừng Lãnh Diệp cũng không có. Hắn chỉ cảm thấy tức giận, bởi vì ngoài mặt hắn có vẻ như là thắng, nhưng biểu hiện của nàng, dường như nói lên nàng mới là người chiến thắng. Nếu như nàng khóc sụt mướt yêu cầu trả lại cổ phần, hoặc là chính miệng thừa nhận nàng thật sự thương hắn, như vậy hắn có lẽ sẽ suy nghĩ giữ nàng ở cạnh bên hắn. Phụ nữ không phải ai nấy đều như vậy sao? Chỉ biết sử dụng hết tất cả các thủ đoạn để đạt được những gì mà họ mong muốn. Những thứ ấy bao gồm vàng bạc, châu báu, nhà cửa, biệt thự cao cấp... Nhưng nàng lại không nói gì, chỉ ngoảnh mặt ra đi, làm cho Lãnh Diệp cảm thấy đây là thất bại đầu tiên trong cuộc đời của hắn. Dem tờ giấy vò thành một cục, dùng sức nắm ở trong lòng

bàn tay, tâm tình Lãnh Diệp cũng có nhiều nếp nhăn giống như trang giấy. Hắn không cách nào phủ nhận, từ sau khi San San đi, căn nhà vốn thoải mái giờ trở nên trống rỗng. Cho dù ở cùng nhau trong khoảng thời gian rất ngắn, hắn cũng lười, không thêm bận tâm tìm hiểu thêm về nàng, chỉ là tận tình hưởng thụ lạc thú trên giường cùng nàng. Nhưng bây giờ, hắn lại bắt đầu nhớ đến, dáng vẻ của nàng lúc ngồi ăn điểm tâm một cách lặng lẽ, vẻ mặt lúc tức giận của nàng, nét kiêu sa của nàng, nhớ lúc nàng ở trên giường kích tình rên rỉ.... Tức giận giáng một đòn nghiêm trọng xuống mặt hắn, hắn mắng chính mình vô dụng vì đã nhớ nàng! Lãnh Diệp không thể xác định cảm giác của mình đối với nàng là gì, nhưng có thứ gì đó thúc giục hắn, hắn muốn tạm biệt San San lần cuối. Hôm sau sẽ phải đáp máy bay trở về Mỹ, hành lý San San cũng đã chuẩn bị gần như đầy đủ. Nàng không còn gì lưu luyến, việc duy nhất khiến nàng lo lắng chính là Đường Lê Nhi. Lê Nhi giống như đã mất tích, không biết đã chạy đến chỗ nào, từ sau lần chia tay trước, vẫn không có về nhà. Cũng không sợ chị Băng Nhi mắng... Mà nàng ngày mai phải trở về Mỹ, sợ rằng trước khi trở về, nhất định không gặp được Lê Nhi. San San thở dài, không trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Nếu lần sau nàng có trở về, chỉ sợ rằng phải chờ tới tốt nghiệp đại học ... Ngồi ở trong phòng tổng tài, nhìn trên bàn có ảnh chụp chung cả nhà, San San nhớ tới trước kia khi mọi chuyện chưa phát sinh, trong lòng ấm áp vô cùng. Lúc nàng còn nhỏ, trong nhà có cha, mẹ, anh hai, một nhà bốn người, cuộc sống luôn luôn hoà thuận vui vẻ. Sau khi mẹ qua đời vì bệnh nặng, tiếp theo nàng sang Mỹ du học, sau đó ba ba qua đời, chuyện thay đổi trong mấy năm nay làm cho nàng khiếp sợ. Nếu như có thể trở về như trước, thật là tốt biết bao nhiêu! Nàng sẽ trở lại thành Đào San San không buồn không lo, anh trai có lẽ cũng có thể không cần lâm vào hoàn cảnh ‘không trâu bắt chó đi cày’ gánh trọng trách công ty. (không trâu bắt chó đi cày: ngoài khả năng; bắt đắc dĩ ,câu này ngụ ý buộc người ta làm việc không hợp khả năng, gây khó dễ cho người ta) Nàng sẽ không vì công ty nảy sinh khủng hoảng mà trở về gấp, cũng sẽ không vì vậy mà quen biết Lãnh Diệp. Ở trong trò chơi này, mình là hoàn toàn thất bại, chẳng những thua thân thể, còn thua tâm, bây giờ có thể đoán được Lãnh Diệp đang hưởng thụ thắng lợi thỏa mãn như thế nào? Sau này, một ngày nào đó trong tương lai, nhà của hắn sẽ có một người phụ nữ khác tiến vào... Nhớ tới Lãnh Diệp, San San cảm giác trong lòng phức tạp, đủ loại mùi vị và cảm xúc, làm cho nàng khó chịu muốn khóc. “Cộc, cộc.” Tiếng đập cửa vang lên, tiếp theo chú Minh đi vào. ” Chú Minh, có chuyện gì sao?” Thấy chú Minh, San San cố làm ra vẻ tươi cười, nhưng miễn cưỡng cười vui kết quả lại làm cho nét mặt của nàng lộ ra có chút mất tự nhiên. Thấy mấy ngày qua bộ dáng của San San gầy gò một cách rõ rệt, chú Minh trong lòng cũng vô cùng khổ sở. Ông không biết, San San cùng Lãnh Diệp trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nỗi đau của San San chắc chắn là có liên quan đến cậu ta. Biết San San từ mới ra đời, cho đến khi lớn lên, San San giống như con gái ruột thịt của ông. San San giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cũng không thể gạt được đôi mắt tinh tường của ông ” Chú đến là để hỏi thăm con, đã chuẩn bị đồ đạc xong chưa?” Chú Minh quan tâm hỏi nàng. ” Chỉ có hai kiện hành lý. Lần này cháu trở về, cũng không mang theo gì nhiều.” San San đứng lên, đi về phía chú. “Vậy ngày mai chú sẽ đưa con đến phi trường.” Chú Minh hiền từ nói. Nghe được lời của chú, San San lắc đầu, tỏ vẻ cự tuyệt. “Không cần, chú à. Để con tự mình đến phi trường, nếu chú đến tiễn con sợ là con không nở rời đi.” Nàng nói đùa, vẻ mặt lại có vẻ đau thương. “Là không nở rời chú, hay anh trai con... Hay là những người khác?” Chú Minh thử hỏi, vừa quan sát vẻ mặt của San San. ” Chú đừng đùa, con không nở rời người nào, con có ai để lưu luyến đâu? Dĩ nhiên chỉ có chú và anh trai thôi!” San San định đến bên cửa sổ, giả vờ như thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ. Mặc dù thanh âm nghe rất bình tĩnh, chú Minh lại thấy bề vai San San rung động, có thể thấy được trong lòng nàng kích động. “Đừng tưởng rằng chú già rồi, nên cái gì cũng dấu diếm chú. Chuyện giữa cháu và Lãnh Diệp, nên nói cho chú hiểu, nếu không chú Minh đến chết cũng không an lòng.” Chú Minh cảm thán lắc đầu, hy vọng San San có thể nói ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. San San không trả lời câu hỏi của chú. Chỉ chăm chú nhìn mấy con chim nhỏ đang bay ngoài cửa sổ, bộ dáng vui đùa ung dung nhàn nhã của chúng làm cho nàng rất hâm mộ. Nếu như có thể giống như những con chim kia, không lo không nghĩ thì thật là tốt quá, nàng cũng sẽ không bị bất cứ chuyện gì ảnh hưởng. “San San...” Chú Minh chưa từ bỏ ý định hỏi tới. ” Cháu vốn là không muốn làm cho chú lo lắng, ” Thở dài, San San chậm rãi xoay người nhìn chú Minh. “Nhưng cháu cũng không muốn dấu diếm chú nữa...” Cho nên San San bình thản, đem chuyện nàng vì cứu vãn công ty, mà cùng Lãnh Diệp giao dịch nói ra toàn bộ. ” Đứa cháu gái ngốc nghếch này, vì công ty mà phải hi sinh như thế sao!” Chú Minh nghe xong lời của San San, giờ mới hiểu được tại sao Lãnh Diệp lại đứng ra giúp giải quyết vấn đề. Nhưng cho dù nàng nói thật đơn giản nhưng chú Minh cũng hiểu rõ, giao dịch của bọn họ sẽ không đơn giản chỉ có như vậy. “Chuyện này không nên cho anh trai cháu biết, anh ấy luôn luôn đơn thuần, cháu không muốn anh ấy vì vậy mà tự trách.” San San nhàn nhạt nói. Đứa bé ngốc này, đã vậy còn quá dửng dưng, một vai gánh vác chuyện của công ty, đã bị không ít ủy khuất. Nghĩ đến đây, chú Minh chỉ

có thể không ngừng rơi nước mắt, vừa nói: “Đứa...” “Nhưng mà công ty đã được giúp đỡ không phải sao?” San San nói: “Chỉ cần công ty không có chuyện gì, cháu liền cảm thấy vui vẻ. Hy sinh mọi thứ cũng đáng giá.” “Làm sao đáng giá? Công ty làm sao có thể so sánh với cháu, cháu quan trọng hơn! Chú tin ba ba đã chết của cháu cũng có cùng ý nghĩ giống như chú!” Chú Minh vừa kích động vừa nói. Quả thật ở trong lòng của ông, San San và Đào Kinh Minh là hai bảo bối của ông a ” Chú Minh...” Nghe được lời của chú, San San không nhịn được quay đầu lại, ôm lấy người chú thương nàng giống như ba ba, ở trong lòng ngực của ông khóc nức nở. Chú Minh vỗ nhẹ trên lưng San San, an ủi nàng, hy vọng có thể làm cho tâm tình nàng dễ chịu chút ít. Không biết qua bao lâu, San San mới rời khỏi vòng tay ấm áp của chú Minh . Lau khô hết nước mắt, nàng gượng cười nói: “Chú xem, con đã lớn như vậy , mà vẫn còn khóc nhè. Nhưng mà, con rất kiên cường, mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua hết thôi.” ” Đứa nhỏ này...” Chú bắt đắc dĩ nhìn San San. ” Được rồi chú à. Con còn có chút chuyện bận, chú cũng trở về phòng làm việc đi, nhớ trông chừng anh trai cháu nhé ! Tránh cho anh ấy làm những chuyện quái lạ.” San San thúc giục chú Minh đi xem chừng anh trai của mình. “Được rồi. Để chú Minh đi. Con phải nhớ kiểm tra hành lý một lần nữa, xem có còn thiếu thứ gì hay không.” Nhớ tới Đào Kinh Minh – quả bom nổ chậm này, chú cũng đầy lo lắng, cho nên chú rời khỏi phòng làm việc, chuẩn bị đi giám sát Đào Kinh Minh thật kĩ Sau khi chú Minh đi, San San vẫn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, tâm tình không thể lập tức bình phục lại. Không biết qua bao lâu, đèn hiệu của máy nội bộ đột nhiên sáng lên, đồng thời truyền đến giọng nói cô thư ký. “Đào tiểu thư, Lãnh tiên sinh tìm đến cô, cô có muốn cho ông ấy vào không?” Thư ký chần chờ hỏi. Ngây ngốc, San San trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào. Hắn tới làm cái gì Nàng đã không quên, xấu hổ nhớ lại kỷ niệm của đêm trước khi chia tay. Nhớ đến hắn chỉ biết nhắc nhở nàng, nhạo báng sự nhiệt tình và tử nhục của mình. Không muốn gặp hắn, San San cơ hồ muốn mở miệng từ chối. Nhưng khi nhớ tới, kiếp này chỉ sợ sẽ không gặp được hắn nữa, nàng lại thay đổi chú ý. “Mời anh ta vào.” San San cố gắng làm giọng nói có ra vẻ tự nhiên, bình tĩnh, nhưng tâm lại bắt đầu cuồng loạn. Nàng vội vàng lấy tay sửa sang lại đầu tóc một chút, Lãnh Diệp liền đẩy cửa bước vào. Hắn vẫn giống như một tuần trước đây, lộ ra vẻ tự tin, tiêu sái, tuấn mỹ làm cho người ta không thể rời ánh mắt, vẫn giống như lần trước, hắn vừa tiến đến liền tự động ngồi vào trên ghế sa lon. ” Hôm nay anh đến có chuyện gì không?” San San mở miệng hỏi hắn. “Nghe nói cô phải trở về Mỹ?” Trầm mặc vài giây sau, rót cục hắn cũng lên tiếng. Ánh mắt vững vàng nhìn thẳng San San, hắn chú ý tới sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, nguyên nhân có thể là bởi vì vất vả thu xếp lại hành lý “Đúng vậy a, ngày mai lên máy bay.” San San khách khí trả lời. ” Thế nào? Sau khi đạt được mục đích đã muốn chạy về Mỹ? Kế hoạch của cô thật là sạch sẽ gọn gàng.” Lãnh Diệp mở miệng châm chọc nàng. “Lời này của anh là có ý gì?” San San cứng ngắc hỏi lại hắn. Chẳng lẽ hôm nay Lãnh Diệp tới đây, chính là để châm chọc nàng, sẵn tiện tuyên dương thắng lợi của hắn? “Phụ nữ tôi gặp rất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp người không tham lam như cô.” Lãnh Diệp lãnh đạm cười. “Mặc dù dùng thân thể để giao dịch vì lợi ích của công ty, nhưng khi đạt được mục đích liền vui vẻ rời đi, không dây dưa bần thủ, cũng không bày ra yêu sách này nọ, thật là khiến người ta bội phục.” ” Anh không được quên, ở cùng anh một tháng, là do anh đưa ra... Lúc đầu tôi chỉ đồng ý cho anh cố phần.” Khuôn mặt tái nhợt của San San nghiêm lại, thốt khổ thừa nhận lời nói vô tình của hắn. “Tôi không quên, cho nên tôi mới đến để khen cô, cô thật là không biết tận dụng cơ hội, để đòi hỏi tôi thêm một vài thứ. Cô gái nào mà không như thế? Bất được cơ hội sẽ tận tình vơ vét, giống như sói vậy.” Ở trong mắt Lãnh Diệp, tất cả phụ nữ đều là tham lam như nhau. Bị đem ra so sánh là loại con gái thấp kém này, San San tức giận, phản bác nói: “Không nên so sánh tôi cùng với những cô gái khác. Tôi không phải là loại phụ nữ đó. “Không như nhau sao? Đúng vậy, cô chỉ muốn cứu nguy công ty. Nhưng thực chất bên trong cũng đều giống nhau, chỉ biết dùng thân thể để trao đổi lợi ích.” Lãnh Diệp sắc bén nói, một chút cũng không lưu tình. “Tùy anh muốn nói như thế nào, nếu như hôm nay anh đến đây để làm tổn thương tôi. Vậy xin lỗi, tôi không phải là loại phụ nữ yếu ớt như vậy.” San San cố hết sức giữ bình tĩnh nói, nàng biết, nàng biểu hiện càng kích động, sẽ càng làm cho Lãnh Diệp đắc ý. Lãnh Diệp lạnh lùng nhìn San San, không nói một lời. ” Anh không được quên, anh cũng là cố đồng của Đào thị, trong tương lai phải có trách nhiệm đối với Đào thị.” Cuối cùng, San San nhắc nhở trách nhiệm của hắn. “Tôi nói rồi, cố phần của Đào thị không là gì đối với tôi cả.” Lãnh Diệp lười biếng nói. San San hoài nghi hỏi hắn.” Anh có ý gì?” ” Tôi sẽ tự mình quyết định, nên xử lý vấn đề của Đào thị như thế nào.” Lãnh Diệp xấu xa vừa nói, vừa thương thức vẻ mặt tái nhợt của San San. ” Anh—” San San muốn tiếp tục cãi lại, nhưng nghĩ lại hay là nên buông tay. Cố phần cũng đã là của hắn , nàng cũng không có quyền can thiệp vào nữa. “Tùy anh.” San San nhàn nhạt nói. Phản ứng bình tĩnh của nàng hơi ngoài dự đoán của hắn, Lãnh Diệp cho là San San sẽ phản nộ, cùng hắn tranh chấp mới phải... “Chúc cô lên đường bình an.” Đột nhiên hắn cảm thấy có chút mệt mỏi . “Cám ơn.” San San nhàn nhạt đáp lời. Hôm nay Lãnh Diệp đến

đây, chỉ là vì muốn tổn thương nàng, quan hệ của bọn họ từ trước đến giờ không có bất kỳ thay đổi nào, chẳng qua là làm cho nàng đối với hắn càng thêm hết hy vọng. Dù sao Lãnh Diệp đã được tất cả mọi thứ hắn muốn, nàng cũng không còn thứ gì để có thể cho thêm hắn. Trước khi từ giả, không khí tràn ngập lúng túng, hai người đều đã không còn lời nào để nói “Gặp lại sau.” Cuối cùng, hắn thản nhiên nói, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, sau đó đứng lên, từ từ rời khỏi ánh mắt của San San. Khi cánh cửa đóng lại, nước mắt San San lần nữa rơi xuống, thế giới trở nên mơ hồ trước mắt nàng. Đau lòng... Đúng là, đời này sẽ không còn có người đàn ông nào, có thể tổn thương nàng đến vậy... Sáng sớm hôm sau, chú Minh và Đào Kinh Minh đến Đào Gia để tiễn San San. “Thật không cần chú đưa ra sân bay sao?” Chú Minh hỏi lần nữa. San San đã nói, không cho phép bọn họ đưa đến sân bay, nếu không chú Minh chắc sẽ muốn đi cùng nàng. “Thật sự không cần, con sợ con sẽ khóc ở sân bay.” San San rất kiên trì cự tuyệt. Chú thở dài, biết không cách nào thuyết phục San San.” Con sang Mỹ chỉ có một mình, nên cẩn thận nhiều hơn.” “San San, em ở Mỹ ráng học, tốt nghiệp rồi thì phải nhanh chóng trở về.” Đào Kinh Minh lưu luyến không rời nhìn em gái, trong lòng hắn rất quan tâm đứa em gái duy nhất này. San San trợn mắt nhìn anh trai.”Biết rồi. Anh ở công ty phải nghe lời của chú Minh, không nên tùy tiện làm loạn. Nếu không em sẽ trở lại xử lý anh.” Lúng túng cười cười, Đào Kinh Minh vội vàng gật đầu đáp ứng. Lầm rầm rầm...” Từ xa đã nghe thấy tiếng xe đang đến gần. San San phỏng đoán, có thể là xe taxi đã đến đón nàng đến sân bay, cho nên nàng rưng rưng hướng chú Minh và anh trai nói lời từ biệt. “ Em phải đi, anh và chú phải bảo trọng. Nhất là chú Minh, chú đã lớn tuổi, phải chú ý vấn đề sức khỏe của mình.” San San nghẹn ngào nói. “San San...” Chú Minh cố gắng dằn nước mắt xuống, dùng ống tay áo chùi chùi khóe mắt. San San vội cúi đầu vào túi xách tìm kiếm khăn tay, muốn đưa cho chú Minh, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu, nàng bị hai gã đàn ông đột nhiên xuất hiện kèm chặt. “A! Các anh muốn làm gì?” San San thét chói tai, vàng vấy. Đào Kinh Minh và chú Minh bị chuyện ngoài ý muốn này làm giật mình, phản ứng không kịp nữa, chỉ có thể trở mặt nhìn San San bị hai gã đàn ông lôi lên xe. Rời khỏi Đào thị, Lãnh Diệp không trở về nhà mình, ngược lại đi đến nhà Nhu Nhã, cả đêm uống rượu giải sầu. “Đừng uống nữa. Đối với thân thể không tốt.” Nhu Nhã không nhớ nổi, đây là lần thứ mấy mình khuyên hắn. Nàng biết tử lượng của Lãnh Diệp rất tốt, ngàn chén không say, chỉ là lo lắng uống rượu nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của hắn. Lãnh Diệp không trả lời, chẳng qua là uống hết ly rượu mạnh này đến ly rượu mạnh khác. “Nếu như hối hận, thì hãy đuổi theo bảo cô ấy ở lại.” Thở dài, Nhu Nhã khuyên hắn “Hối hận cái gì?” Lãnh Diệp cười lạnh, không muốn thừa nhận bất kỳ phản ứng nào trong lòng mình. Tâm tình hắn bây giờ rối rắm phức tạp, hận không đem cổ của mình bẻ gãy được. Nếu như hắn có đầu óc, nên theo quy tắc trò chơi, nhận lấy cổ phần, tiếp tục cuộc đời của hắn, đem Đào San San ném qua một bên. Mà không cần phải luyến tiếc ngó đến nàng lần nữa. Kết quả, hắn thật như một tên ngu ngốc, đi tìm San San. Còn nói những lời nói làm tổn thương nàng.. Nghĩ đến vẻ mặt của San San lúc đó, Lãnh Diệp vô cùng hối hận. Hắn không bao giờ cho phép sự hối hận xuất hiện trong cuộc sống của mình, cũng sớm hiểu những bóng hồng vây xung quanh hắn, toàn là những cô gái tham tiền cầu lợi, không có cô gái xứng đáng làm cho hắn quyến luyến quay đầu lại. Giống như tình yêu giữa Đàng Lệ cùng Tâm Đồng, chẳng có thể gặp gỡ, không thể cầu phép lạ. Lãnh Diệp không cho là mình, có thể may mắn gặp gỡ một cô gái xứng đáng để hắn yêu — nhưng Đào San San có ý nghĩa gì với hắn? Tại sao hắn vì nàng phá lệ hết lần này đến lần khác? Hắn không phải là loại đàn ông không biết phân biệt tốt xấu, thế nhưng lại quay đầu để tổn thương một người phụ nữ? Chẳng lẽ hắn đã biến thái đến mức thích thưởng thức vẻ mặt thống khổ của phụ nữ? Uống cạn một ngụm rượu, vẻ mặt Lãnh Diệp tràn đầy ảo não trước nay chưa có, chính hắn cũng không thể giải thích được. Nhu Nhã muốn tiếp tục nói thêm gì nữa, nhưng điện thoại di động của Lãnh Diệp lại đột nhiên vang lên. “ Alo. Tôi là Lãnh Diệp.” Lãnh Diệp cầm điện thoại di động lên, vẻ mặt vốn lạnh nhạt, lại đột nhiên biến sắc. “San San có việc?” Nhu Nhã lập tức phát hiện tình huống không bình thường. Cắt điện thoại, Lãnh Diệp đứng lên, nhìn Nhu Nhã nói một cách đơn giản: “ Chú Minh gọi điện thoại, bảo cô ấy trước khi ra sân bay, đã bị người ta bắt cóc. Mặc dù bọn họ đã báo cảnh sát, nhưng nếu chỉ dựa vào cảnh sát, thì phải mất mấy ngày.” Sau khi nói dứt lời, Lãnh Diệp gọi điện thoại cho Nham Hồ, hắn đơn giản giới thiệu thân phận San San, cũng muốn Nham Hồ lập tức điều tra, xem rốt cuộc là người nào đã bắt San San đi. Nham Hồ không hổ là Nham Hồ, mặc dù chỉ có chút ít manh mối. Nhưng mạng lưới tình báo của hắn chỉ trong vòng 3h liền điều tra ra được tin tức. “Tình hình như thế nào?” Lãnh Diệp hỏi thăm hắn. “ Tôi cùng lúc phái ra sáu hướng truy tìm, chỉ cần có liên quan đến người của Đào gia đều phải điều tra thật cẩn thận. Nhưng đã loại bỏ hết tất cả những điều có thể.” Nham Hồ tỉnh táo đem tin tức tra được nói ra. “Ngoài ra tất cả các băng nhóm lớn nhất ở Đài Loan cũng trở về báo cáo, bọn họ đã tra xét tất cả những con đường gần đó, nhưng cũng không tra ra có ai liên quan đến bắt cóc tổng tiền lần này.” “Shit! Mạng lưới tình báo của cậu đúng là một lũ vô dụng? Một chút

tin tức cũng không có!” Lãnh Diệp rốt cục không nhịn được, chửi ầm lên với bạn tốt của mình. ” Cậu bình tĩnh một chút. Trước mắt, người khả nghi duy nhất chính là người đã cho cho Đào thị vay tiền, tổng tài ngân hàng Gia Bảo – Vương Hồng Ngọc, hành động của cô ta có chút bất thường.” Nham Hồ nói ra tin tức trọng điểm “Bất thường như thế nào?” Lãnh Diệp tiếp thu tin tức một cách nhạy bén. ” Đứa em trai duy nhất của cô ta, ba ngày trước đã tự sát chết, nhưng hai ngày nay cô ta lại mượn người trang trí về để trang hoàng lại ngôi biệt thự cô ta mới mua cho em trai của mình...” Tuyệt đối không có một người bình thường nào có làm chuyện như thế này! Ánh mắt Lãnh Diệp buồn bã, hỏi tiếp: “Biệt thự ở chỗ nào? ” Cách nhà Nhu Nhã không xa, chỉ lái xe khoảng hai mươi phút. Là trên đường Vịnh Bắc Sơn, có một tòa biệt thự duy nhất –” Nham Hồ còn chưa nói hết câu, Lãnh Diệp đã ngắt điện thoại, chạy nhanh ra ngoài. Chỉ còn một mình Nhu Nhã sốt ruột đứng tại chỗ kêu to: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

10. Chương 10

San San từ từ tỉnh lại với cái đầu đau buốt, lập tức nàng phát hiện mình đang nằm, nhưng bị trói thật chặt không thể động đậy.

Nàng cố gắng nghĩ lại xem đã phát sinh chuyện gì, lại chỉ mơ hồ nhớ được nàng bị hai người đàn ông lôi lên xe, trong đó có một người đàn ông đánh vào đầu của nàng, sau đó nàng ngất xỉu, chuyện gì cũng không nhớ rõ.

Nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Theo tư thế nằm ngang của nàng, chỉ có thể nhìn thấy trên trần nhà có một cái đèn bằng thủy tinh thật đẹp treo ở trên, bên trái nàng lại ngào ngạt hương hoa.

San San thử quay đầu nhìn về phía bên trái, quả nhiên có thể thấy một đóa hoa mở ở bên cạnh với hương thơm xông vào mũi.

Không rõ lắm tình thế của mình hiện giờ, nhưng ngay sau đó vừa nghe thấy được bên phải truyền đến một cổ quái dị, thậm chí có thể nói chính xác hơn đó là một mùi rất hôi thối.

San San cố gắng quay đầu một lần nữa, nhìn về phía bên phải. Nhưng vừa nhìn thấy đã làm nàng kinh hoảng thét lên một tiếng.

“A — “

Phía bên phải nàng có một người đàn ông nằm! Không, chính xác mà nói đó là một cái xác!

“Cứu mạng a!” San San sợ thất thần, nhưng nàng chỉ có thể hô to cứu mạng.

Trời ạ! Ai tới nói cho nàng biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? !

“Cô tỉnh rồi sao?” Một giọng nói u ám của phụ nữ vang lên.

Lập tức hé ra khuôn mặt gầy như cái que của một phụ nữ, xuất hiện ở phía trên tầm mắt của San San.

“A a a!” San San sợ tới mức thét lên một trận chói tai.

“Sợ sao? Đừng sợ, ở bên cạnh cô có Gia Bảo mà !” Người phụ nữ cười quái dị nói.

“Gia Bảo? Gia Bảo là ai?” Đầu tiên là nghi ngờ, nhưng San San sau đó liền tưởng đến.”Vương Gia Bảo?”

Người phụ nữ cười hài lòng, nói với San San: “Rốt cuộc cô đã nhớ? Cũng không uổng công Gia Bảo yêu cô đến như vậy.”

Người đang nằm bên cạnh nàng là Vương Gia Bảo, chẳng lẽ... Người này chính là Vương Hồng Ngọc?

” Chị là Vương Hồng Ngọc? Tại sao lại bắt tôi đến đây?” San San tức giận giãy dụa, nhưng trên người nàng bị trói chặt bởi những sợi dây tương tự như dây lưng không thể động đậy.

“Gia Bảo yêu cô như vậy, còn vì cô mà tự sát, đương nhiên một người chị như tôi, dĩ nhiên phải giúp nó đoạt lại người yêu.” Giọng nói của Vương Hồng Ngọc thật đen tối.

Người phụ nữ này có phải điên rồi hay không? Những lời nàng ta nói, San San hoàn toàn nghe không hiểu. Vương Gia Bảo tự sát liên quan gì đến nàng?

“Chị nói người yêu gì, tôi không hiểu.” San San không giải thích được hỏi lại.

“Cô không thừa nhận? Tốt lắm, để tôi nhắc cho cô nhớ.”

Vương Hồng Ngọc vung tay tát San San một bạt tai, rồi nói: “Ban đầu Gia Bảo của tôi ở trong buổi dạ vũ gặp phải cô, rồi đâm ra yêu cô cuồng nhiệt, còn muốn ngân hàng chúng tôi cho công ty của các người vay tiền. Sau cô lại gạt nó nói là đã trở về nước Mỹ để học, Gia Bảo cho là cô định hoàn thành khóa học xong, rồi trở về kết hôn với nó, không nghĩ tới...”

Vương Hồng Ngọc nhớ tới đứa em trai đáng thương, khóc nức nở: “Không nghĩ tới, Gia Bảo vô tình phát hiện cô đã sống chung với Lãnh Diệp từ lâu! Thì ra chẳng qua là cô chỉ lừa gạt tình cảm của Gia Bảo! Gia Bảo đáng thương, chịu không được sự đả kích này, ba ngày trước đã uống thuốc tự sát...”

San San trợn mắt há mồm khi nghe Vương Hồng Ngọc nói một tràng dài những chuyện mà nàng hoàn toàn không hiểu

“Có phải chị đã hiểu lầm hay không? Tôi có vay tiền của Vương Gia Bảo là không sai, nhưng hoàn toàn không có sử dụng bất kỳ thủ đoạn, cũng chưa từng nói lời hứa hẹn yêu thương nào cùng anh ấy cả, lại càng không có ý định kết hôn với anh ấy.”

San San nói còn chưa dứt lời, đã bị Vương Hồng Ngọc căm giận tát thêm một bạt tai, lần này dùng sức thật mạnh, lập tức làm cho khóe miệng San San máu tươi chảy xuống.

“Cô là một ả đàn bà đê tiện, chết đến nơi mà cũng không thừa nhận. Không sao, tôi sẽ cho cô xuống dưới lòng đất, từ từ sám hối với Gia Bảo.” Vương Hồng Ngọc trong mắt phát ra tia nhìn kỳ dị.

“Chị nói vậy là có ý gì?” San San sợ hãi nói, trong lòng có dự cảm xấu.

Vương Hồng Ngọc không nhìn San San, chẳng qua là cười lạnh đi qua một bên.

San San không nhìn thấy được động tác của cô ta, nhưng là sau đó không lâu, cô ngửi thấy được một mùi vị nồng đậm gay mũi.

“Xăng? !” San San cả kinh kêu ra tiếng, người đàn bà kia tại sao lại giội xăng?

“Không sai!” Vương Hồng Ngọc vừa xuất hiện ở bên cạnh San San, trên tay còn cầm lấy thùng xăng.

“Là xăng.”

“Chị điên rồi! Chị em các người điên hết rồi!” San San không dám tin thét chói tai.

“Tùy cô muốn nói như thế nào.” Vương Hồng Ngọc bật lửa lên, tiện tay ném sang hướng bên cạnh, vừa tới gần cửa sổ trên mặt đất lập tức bốc cháy bùng bùng.

Nghe tiếng lửa đang cháy, San San sợ đến mức kêu to: “Buông! Buông...”

“Không cần sợ, chị sẽ đi trước chờ các em.” Vương Hồng Ngọc điên cuồng cười cười, nhưng ngay sau đó dội xăng khắp người mình sau đó đốt lửa.

Trong nháy mắt, cả người cô ta đã bị ngọn lửa nuốt hết, San San còn nghe được tiếng kêu thê lương không dứt của cô ta.

“Gia Bảo! Gia Bảo, chị đến tìm em đây ...” Thanh âm càng ngày càng suy yếu, cuối cùng thanh âm của Vương Hồng Ngọc cũng biến mất, chỉ còn lại có tiếng ngọn lửa thiêu đốt.

“Cứu mạng... Khụ khụ...” Trong phòng toàn bộ đã biến thành biển lửa, nhiệt độ cùng khói dày đặc hun đến làm San San không ngừng rơi lệ.

Lãnh Diệp... Ở cận kề cái chết, San San đột nhiên nhớ tới Lãnh Diệp.

Nếu như nàng chết, Lãnh Diệp sẽ vì nàng cảm thấy bi thương sao? Hoặc là, hẳn chỉ cười cười, một chút cũng không thêm để ý?

Không nghi ngờ gì là trong lòng San San đã thương hẳn, còn hẳn thì sao? Có yêu mình chút xíu nào không? Trước khi chết, đây là đáp án mà San San muốn biết nhất.

Đáng tiếc chính là, nàng không còn có cơ hội để biết .

Nhắm mắt lại, San San tuyệt vọng đợi chờ ngọn lửa bao phủ lấy nàng... Nhưng vào lúc này, “Rầm” một tiếng, cửa lớn bị một lực mạnh công phá làm vỡ toang ra, đồng thời bên tai nàng truyền đến tiếng kêu của Lãnh Diệp.

“San San!”

Nằm mơ sao? San San mở mắt, Lãnh Diệp đã chạy tới bên cạnh nàng, cố gắng cắt dây lưng trên người nàng.

“Anh đã đến rồi sao?” Mặc dù không biết, hẳn tại sao lại muốn tới nơi này, nhưng San San đã rơi lệ đầy mắt.

Hắn không phải là rất chán ghét nàng, chỉ muốn thương tổn nàng sao? Tại sao phải tới cứu nàng?

“Em không nên mở miệng, nơi này thật nhiều khói dày đặc...” Lãnh Diệp dùng sức cắt dây lưng, nhưng dây lưng rất bền bỉ, với con Thụy Sĩ của hắn thật sự là không làm nên chuyện gì.

“Shit!” Đầu Lãnh Diệp đổ đầy mồ hôi, thất bại mắng lên tiếng.

“Anh không cần lo cho em, đi nhanh đi! Khụ khụ... Lửa càng ngày càng lớn rồi ...” San San mở miệng khuyên hẳn rời đi, hẳn có thể chạy tới cứu nàng, nàng đã rất thỏa mãn.

Lãnh Diệp không buông tay, tiếp tục cắt dây lưng, vừa nói: “Em là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để cho em chết ở chỗ này.”

“Anh... A –” San San còn muốn tiếp tục khuyên hẳn, nhưng liếc một cái thấy có có một cây cột cháy phừng phừng, đang từ không trung rút xuống.

Mà Lãnh Diệp vội vã nhào vào trên người San San, dùng thân thể của mình để ngăn cản cây cột đang cháy cho nàng!

“Lãnh Diệp!” Nhìn cây cột đang cháy phừng phừng ở sau lưng của hắn, San San thất thanh hét chói tai.

Lãnh Diệp chịu đựng đau rát trên người, lại không có sức đẩy ra cây cột to đang cháy ở sau lưng, hẳn chỉ có thể cố hết sức chống đỡ nó, không để cho lửa làm bỏng San San.

“Khụ khụ... Lãnh Diệp... Xuống...”

Ý thức dần dần mờ lung, lúc giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống, cũng là lúc San San lâm vào bóng tối trong địa ngục...

Không biết qua bao lâu, khi San San mở mắt lần nữa, nhìn qua một mảng trần nhà trắng noãn.

Chẳng lẽ nàng đã chết sao? San San nhắm mắt lại. Nếu là như vậy cũng tốt, ít nhất nàng sẽ có cuộc sống thật bình yên, không có đau khổ.

“San San...” Nghe được có người đang gọi tên của nàng, San San đột nhiên mở mắt ra, phát hiện người gọi nàng chính là Nhu Nhã!

Nhu Nhã đứng ở bên giường nàng, nhìn nàng một cách quan tâm.

“Nhu Nhã?” San San vui mừng kêu lên, phát hiện giọng nói có chút khàn khàn.

Thì ra là nàng không có chết? Có người cứu bọn họ sao? Nghĩ tới đây, San San phát hiện Lãnh Diệp không ở bên cạnh.

“Lãnh Diệp đâu? Ở phòng bệnh khác sao?” San San cố chịu đựng cổ họng đang đau, hỏi thăm Nhu Nhã về tung tích của Lãnh Diệp.

Nhưng Nhu Nhã chỉ lắc đầu, vẻ mặt đầy ưu thương, cái gì cũng không nói.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ anh ấy đã...” San San nhớ lại, thì thào không dám tin, cũng không cách nào nói ra chữ “Chết” này.

“Lúc bọn người Nham Hồ tới, chỉ tới kịp đem chị và Lãnh Diệp mang đi ra, chị không có gì đáng ngại, chỉ là có chút bị thương do sặc khói, nhưng Lãnh Diệp, anh ấy...” Nhu Nhã nghẹn ngào, hoàn toàn không có cách nào nói hết câu.

Lãnh Diệp, hắn đã chết sao? San San hai mắt trống rỗng, hoàn toàn không thể tin được sự thật này. Lãnh Diệp vì cứu nàng, đã chết...

Hắn là người đàn ông chán ghét nàng, nhưng lại vì cứu nàng mà chết? Trong lòng San San một mảnh hỗn loạn.

San San mở to hai mắt vô thần, bình tĩnh nói với Nhu Nhã: “Tôi muốn gặp anh ấy một lần.”

Nhu Nhã có chút chần chừ. “Nhưng bộ dáng của anh ấy...”

“Tôi muốn gặp.” San San kiên định nói.

“VẬY CŨNG TỐT, CHỊ ĐI THEO EM.” Nhu Nhã thở dài, đỡ San San xuống giường, dẫn nàng đi dọc theo hành lang.

Đi ở trên hành lang, cảm giác thật mơ hồ, một chút cảm xúc thật cũng không có, San San tựa như đang đi trên một đám mây, mịt mờ nhẹ nhàng đi hết đoạn hành lang này.

Cuối cùng, Nhu Nhã mang nàng đi tới trước một phòng bệnh.

“Chị tự mình vào đi thôi.” Nhu Nhã nhin xuống nước mắt, ám hiệu San San đi vào một mình.

San San gạt đầu, đẩy cửa ra, đi vào chỗ nằm của Lãnh Diệp.

Bên trong chỉ có một giường bệnh, Lãnh Diệp nằm ở trên, từ đầu đến chân cũng đang băng vải trắng.

“Tại sao anh muốn tới cứu em, không xứng đáng chút nào cả...” San San nửa quỳ ở bên giường, lẩm bẩm nói, nhưng không có dũng khí vén vải trắng lên.

“Anh thật ngu ngốc, vô cùng ngu ngốc...” Nhin xuống nước mắt đã lưng tròng, những cảm xúc mà San San cố gắng ngụy trang cũng sụp đổ, nàng bắt đầu đánh vào vải trắng có Lãnh Diệp ở dưới, trong lòng cảm thấy nhói đau, làm cho nàng không cách nào tự kiềm chế mà gào khóc.

Không nghĩ tới nương theo tiếng khóc của nàng, Lãnh Diệp ở dưới tấm vải trắng lại đột nhiên phát ra tiếng kêu đau.

“...” San San ngơ ngác nhìn miếng vải trắng nhúc nhích.

Đột nhiên Lãnh Diệp kéo tấm vải trắng xuống nửa người, cũng thống khổ rên rỉ.

“Có người đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy ư, em còn đánh trúng vào vết thương của anh đó.”

Lúc này San San mới phát hiện, bởi vì lưng của Lãnh Diệp bị thương, nên trên người phải buộc băng vải nằm lỳ ở trên giường.

“Anh không có chết? Tại sao Nhu Nhã nói anh...” San San không dám tin tưởng hỏi.

“Chỉ đùa một chút thôi!” Nhu Nhã cười hì hì đi tới, vẻ mặt hài lòng khi thực hiện được quỷ kế của mình, so với dáng vẻ tao nhã mà San San đã biết trước đây thật không giống nhau.

“Tại sao muốn gạt chị?” Nhớ tới tiếng khóc rống thất thanh của mình, San San có chút lúng túng, cho nên nàng lên án trò đùa dai của Nhu Nhã.

“Ai kêu chị lúc trước dùng chổi lông gà để đánh em.” Nhu Nhã sờ sờ vết thương lúc trước, bướng bỉnh nhìn San San. “Em cũng là người có thù phải báo!”

Nhớ tới ác ý của mình lúc trước, San San cũng xấu hổ không trách cứ Nhu Nhã nữa, chuyện vừa rồi coi là huê nhau.

Nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp vô tội của Nhu Nhã, San San phải nhắc nhở mình, sau này cẩn thận không nên bị nàng lừa gạt.

“Cũng may là Nham Hổ kịp thời chạy tới, cứu hai người ra ngoài, nếu không hai người đã về trời rồi .” Nhu Nhã chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh nói.

Nham Hổ?

San San lúc này mới chú ý tới, người đàn ông cao lớn đứng ở bên cạnh Nhu Nhã.

Thì ra hẳn chính là Nham Hổ! Nham Hổ vô cùng cao lớn, khôi ngô, đứng ở cạnh cửa cơ hồ muốn che khuất cả cánh cửa.

Vóc dáng hần to lớn, tràn đầy sức quyến rũ nam tính. Mặc dù cảm giác người này tương đối ưu nhã, nhanh nhẹn nhưng giống như một con báo Châu Mỹ, nghe ngóng cảnh giác mọi động tĩnh bên cạnh.

“Anh chính là Nham Hổ?” San San ngây ngốc hỏi.

Nham Hổ gật đầu cười cười, cũng không trả lời San San.

San San đột nhiên nghĩ đến Đường Lê Nhi sau khi phỏng vấn Nham Hổ, bỗng dưng biến mất không chút dấu vết.

“Anh biết Lê Nhi không? Cô ấy lúc trước có đi phỏng vấn anh, đến bây giờ đã mất tích. Anh có biết tung tích của cô ấy không?” San San chất vấn Nham Hổ.

“Đường Lê Nhi? Không biết.” Nham Hổ một câu cự tuyệt mọi câu hỏi của nàng, ngay sau đó vươn vai, rời đi tầm mắt của bọn họ.

San San ngây người một hồi, đột nhiên nghĩ đến lời của hắn nói.”Đường Lê Nhi? Tôi chưa nói Lê Nhi họ Đường.”

“Này! Anh chờ một chút...” Khi San San phát hiện trong lời nói của hắn có sơ hở, lập tức đuổi theo ra phòng bệnh, nhưng Nham Hổ đã không thấy bóng dáng.

San San không thể làm gì khác hơn là thất bại trở lại giường bệnh, lúc này Nhu Nhã cũng nháy mắt mấy cái, nói lời từ biệt với San San .

“Em cũng muốn đi sao?” San San mới vừa nói , thì Nhu Nhã cũng nhanh như chớp chạy mất.

San San bắt đắc dĩ quay đầu lại, chỉ thấy được Lãnh Diệp ngó chừng nàng đang như có điều suy nghĩ.

Nàng đi tới bên giường, trong lúc nhất thời không hiểu được nên cùng Lãnh Diệp nói gì.

Có rất nhiều nghi vấn, muốn hỏi ra khỏi miệng... Hắn chán mình như vậy, tại sao phải mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, chạy đến đám cháy cứu nàng? Đây không phải là rất mâu thuẫn sao? “Tại sao anh lại tới cứu em?” San San cố lấy dũng khí hỏi. “Lúc ở đám cháy, anh không phải đã nói, em là người phụ nữ của anh, anh dĩ nhiên phải cứu em.” Về mặt Lãnh Diệp có chút lúng túng, nhưng hắn vẫn nói ra. Người phụ nữ của hắn? “Em không là gì của anh cả, anh không cần mạo hiểm lớn như vậy.” San San lãnh đạm trả lời. Chẳng lẽ hắn cho là trên người nàng có thể còn có cái gì để lợi dụng? Hoặc là muốn mượn cơ hội đùa cợt, nhục nhã nàng một lần nữa? Nàng sẽ không ngốc để cho hắn lừa gạt! Nhớ tới lúc trước hắn đối đãi với mình vô tình thế nào, San San nhắc nhở mình phải kiên cường một chút, không nên bị hắn trêu đùa lần nữa. Thấy vẻ mặt kiên cường, lạnh nhạt của San San, Lãnh Diệp bất ngờ, cảm thấy có chút hoảng hốt. Hắn cho là San San sẽ cảm động không thôi, sẽ ngã vào trong lòng ngực của hắn, không nghĩ tới... Chẳng lẽ San San hết hy vọng với hắn? Nàng không thương hắn sao? Cho nên hắn thử giải thích.”Ý của anh không phải là như vậy. Anh muốn nói...” Đây là lần đầu tiên tỏ tình với một người con gái, Lãnh Diệp thật là có chút không quen. “Em là người phụ nữ mà anh yêu, Anh dĩ nhiên sẽ không vứt bỏ em, không quan tâm đến em.” Không tự nhiên khi nói ra những lời buồn nôn như thế này, Lãnh Diệp khó tránh được đỏ mặt. “Em rất cảm ơn anh vì đã tới cứu em, nhưng anh không cần tốn nhiều tâm tư, em sẽ không dễ dàng mắc mưu như vậy.” Lòng San San bình lặng như mặt nước nói. Chưa từng thấy thái độ cự tuyệt kiên quyết của San San như vậy, làm cho lòng dạ Lãnh Diệp bắt đầu rối bời . Kể từ khi biết nàng gặp chuyện không may, cái loại hoảng loạn này. Luống cuống, cảm xúc thống khổ, mới để cho hắn lần đầu nhìn thẳng mình. Cũng

chính là vào lúc đó, hẳn biết mình thật lòng yêu một người con gái – Một người con gái mà hẳn có thể vì nàng chết đi, cũng không hối hận. Nhưng là hiện tại cô gái này, lại không tin hẳn yêu nàng? Cũng là lỗi của hẳn! Lãnh Diệp không khỏi có chút hối hận. Ban đầu hẳn không nên dung hết sức để thương tổn nàng, cũng khó trách San San đối với hẳn không tin tưởng. Tình huống trở nên buồn cười như vậy, hẳn phải làm như thế nào mới có thể làm cho nàng tin tưởng hẳn? Lãnh Diệp bình thường phán đoán rất nhanh, ngoan, chính xác, không có chuyện hẳn không làm được. Nhưng hẳn bây giờ lại không biết, phải làm như thế nào để cho tiểu nữ nhân cố chấp trước mắt, — tin tưởng rằng hẳn thực tâm. Từng ý niệm lần lượt lướt qua trong đầu hẳn, cuối cùng rốt cục có quyết định— hẳn thà rằng vứt bỏ hết tất cả, cũng chỉ muốn đổi lấy người con gái vô cùng trân quý trước mắt này. ” Cổ phần của Đào thị anh sẽ trả lại cho em. Nó vốn thuộc về em.” Lãnh Diệp thành khẩn nói.”Nếu như em đồng ý gả cho anh, anh sẽ đem tất cả sản nghiệp đều chuyển sang tên của em.” (Quảng Hằng: Chẹp chẹp, lời tỏ tình lãng mạn đầy mơ ước trong cuộc đời của mình, ôi....) (Quinn: Tỉnh lại đi, tham lam quá ^^) Không thể tin được những lời mình nghe được là sự thật, San San dường như cho rằng mình đang bị rối loạn thần kinh . “Anh mới vừa nói, muốn đem cổ phần Đào thị cho em, còn nói... Muốn đem tất cả sản nghiệp đều chuyển sang tên của em?” Nàng không xác định hỏi lại một lần nữa. “Không sai.” Lãnh Diệp khẳng định. “Tại sao anh muốn làm như vậy?” San San ngây ngốc hỏi hẳn, nhưng trong lòng bắt đầu bay bổng. “Anh vừa mới nói đó, em là người con gái anh yêu, tất cả những gì của anh đương nhiên cũng có thể cho em.” Lãnh Diệp nghiêm túc hỏi: “Em có đồng ý gả cho anh không?” Một người đàn ông, nguyện ý dốc hết tất cả chỉ mong nàng có thể gả cho hẳn? Vậy biểu hiện cho cái gì? Huống chi Lãnh Diệp có cả một đế chế thương mại! Nước mắt San San bắt đầu chảy xuống, nàng không thể tin được tất cả những chuyện xảy ra ở trước mắt là sự thật, mình có thể mạo hiểm tin tưởng hẳn sao? Lãnh Diệp giơ bàn tay to lên, dịu dàng giúp nàng lau đi giọt nước mắt trong suốt đang rơi xuống, động tác nhẹ nhàng này như lau đi những lo lắng còn sót lại trong lòng của San San. “Anh yêu em vào lúc nào?” San San kìm nén nước mắt, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Diệp.”Lúc em đơm nút áo cho anh, hay là lúc em nấu cơm cho anh ăn?” Lãnh Diệp cười cười không đáp, ngược lại nói: “Là em yêu anh trước!” “Em không có yêu anh trước a.” San San phủ nhận nhưng gương mặt đỏ bừng. “Lúc em từ trên lầu nhảy vào trong ngực anh, anh đã biết em yêu anh.” Lãnh Diệp tràn đầy tự tin nói. “Anh nói nhầm. Lúc đó là em bị người ta đẩy xuống...” San San còn đang cãi lại, nhưng tiếng nói đã bị Lãnh Diệp che lại. Thật lâu sau, San San vẫn tiếp tục nói. “Anh... Quên đi .” Sau khi cái miệng nhỏ nhắn được tự do, cũng là lúc cơn giận của San San đều tan biến hết, thay vào đó là một mùi vị ngọt ngào đang dâng lên trong lòng. Vốn cho là mình đã sớm bị dày vào Địa Ngục, không nghĩ tới lại có thể tiếp tục hồi sinh, Lãnh Diệp thừa nhận yêu nàng.... San San cảm thấy nàng không bao giờ có thể hạnh phúc hơn so với hiện tại nữa. Cầm thật chặt tay của Lãnh Diệp, nghiêng đầu tựa vào bên giường, San San nghiêm túc nhìn Lãnh Diệp. “Nhìn cái gì?” Ngược lại là Lãnh Diệp bị nhìn thấy có chút không được tự nhiên, hẳn vuốt vuốt tóc San San hỏi. “Không có, chỉ là muốn nhìn anh nhiều một chút.” Lúc này, San San chỉ muốn lảng lảng nhìn hẳn, vấn đề còn lại, sẽ chờ đến sau này hỏi nữa. Hai người hưởng thụ thời gian bình yên hiếm có này, nhưng vài phút sau, San San lại đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, không nói không được. “Em muốn anh giúp em một chuyện gấp.” San San ánh mắt lóe tia sáng.”Nếu như anh không giúp, em sẽ không gả cho anh!” “Gấp cái gì?” Lãnh Diệp khẩn trương hỏi nàng. “Em có một người bạn tên là Đường Lê Nhi, đã mất tích. Nhất định có liên quan đến Nham Hồ, anh là bạn của anh ấy, giúp em hỏi anh ấy giùm.” San San làm nũng tựa mặt vào lòng bàn tay hẳn. Lãnh Diệp thở phào nhẹ nhõm , hẳn còn tưởng rằng San San sẽ đưa ra yêu cầu khó khăn gì đây! “Chỉ cần là em muốn, anh đều làm tất cả.” Ánh mắt buồn bã, Lãnh Diệp lại vươn tay kéo San San qua, sẽ phải cho thêm nàng một nụ hôn thật dài, nhưng đột nhiên bị một vị khách không mời xông tới làm gián đoạn. “San San, không xong ...” Chú Minh bối rối chạy vào. “Đã xảy ra chuyện gì?” San San khó hiểu nhìn chú Minh. Nàng cùng Lãnh Diệp không phải đang bình yên ở đây sao, đã xảy ra chuyện gì nữa rồi? “Xong rồi! Anh trai của con, nó...” Chú Minh vừa khóc vừa nói. “Chú vừa mới biết, tuần rồi, hẳn lại len lén làm một cuộc đầu tư, nhưng mua một ngọn núi lửa ở Malawi [1]...” “Malawi? Đây là cái nơi quý quái nào?” San San mờ mịt quay đầu lại nhìn Lãnh Diệp. Tại sao anh trai nàng lại học mãi mà không thành vậy? San San thật là tức không lời nào để nói, không thể làm gì khác hơn là bắt đắ dĩ nhìn người đàn ông nàng yêu thương. Lãnh Diệp nghe được tin tức kia, cũng chỉ có thể cười khổ. Vết bồng trên lưng lúc này bắt đầu đau . Xem ra trong tương lai hẳn phải xem chừng người anh vợ như quả bom nổ chậm này, tiếp tục tình trạng này thêm vài lần nữa, chỉ sợ ngay cả Tà Thần như hẳn, cũng sẽ vô cùng bận rộn mà không có thời gian rảnh rỗi để ở bên cạnh vợ yêu của hẳn rồi! Ánh mắt Lãnh Diệp bắt đầu lóe ra tia sáng tính toán... [1] Malawi là một quốc gia ở miền đông Châu Phi, thủ đô là Lilongwe. Diện tích: 118.480km2. Ngôn ngữ sử dụng: Tiếng Anh, tiếng Chichewa.

11. Chương 11

Ở vùng ngoại thành của Đài Bắc, trên một ngọn núi, có trang trại động vật mới xây. Khu vực đồng cỏ rộng lớn này chiếm phần lớn diện tích ngọn núi, bên trong nuôi không ít động vật, nhưng phần lớn đồng cỏ này được dùng để nuôi chó – loài động vật mà chủ nhân nơi đây thích nhất. Chủ nhân dùng bãi cỏ để nuôi nắng động vật, cùng động vật chơi đùa, quan tâm cảm xúc của động vật, mỗi ngày đều bận rộn nhưng lại rất vui vẻ. Hôm nay, thiên tài xuất hiện, Đào Kinh Minh vừa tràn đầy năng lượng rời khỏi giường, chuẩn bị đi chăm sóc những động vật mà hắn yêu quý. Đây là lần thứ một trăm lẻ ba, hắn cảm tạ ông trời đã ban tặng cho hắn một ông em rể tốt đến như vậy. Chẳng những hỗ trợ công ty hắn thoát khỏi Địa Ngục, làm hắn thoát khỏi đứa em gái khó tính, lại còn giúp hắn mua ngọn núi này, để cho hắn có thể tự do tự tại làm chuyện hắn muốn làm. Vốn dĩ! Hắn đối với việc kinh doanh của công ty một chữ cũng không biết, còn không bằng một lòng chuyên tâm chăm sóc bọn động vật yêu quý của hắn. “Trên đời này, sẽ không có người nào có thể hạnh phúc hơn so với Đào Kinh Minh ta.” Đào Kinh Minh cảm động hướng về mặt trời hô to, muốn cùng thế giới chia sẻ niềm vui của hắn. Lúc này, đám động vật ở bãi cỏ, dường như cũng cảm giác chủ nhân vui sướng, mà rối rít phát ra tiếng kêu vui vẻ, cùng chủ nhân hòa tan dưới ánh mặt trời...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-thiep-cua-ta-than>